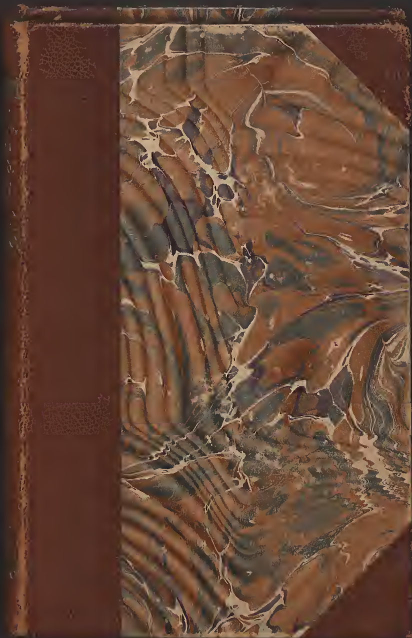
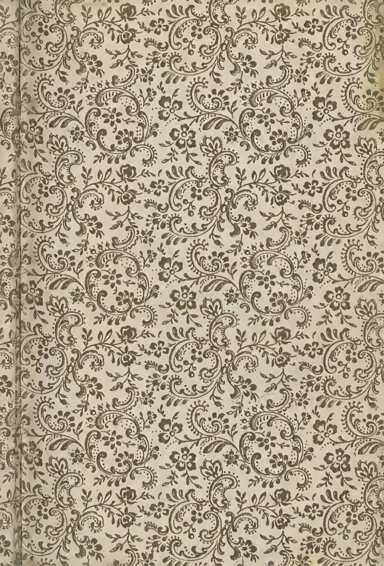

Nockur
Lioodmæle,

Sem þad
Heidurlega og Velgæfada
Skald

Jon Þorlaksson

kveded hefur;

Og nú í eitt eru samannteken, til Brúkunar og Frȯdleiks, þeim slíkt girnast.

Utgefen epter Hanns eigen Handar=Rite.

Selst O=innbunded 2 Sk. Arked.

Prentud ad Hrappsey, í þoi konungl. privilegerada Bókþrykkerie,
Af Gudmunde Jons Syne,
1783.

Nockur Kvæde,

Sál.

Herr Christ. Br. Tullins.

A Islendsku snwen.

Siøtte Maij.

Minn Ande! kom og flyuin flioott, burt wr Fængelse Þanka þessu, hvar Þiaukud hvorn Dag Ok i Pressu, sædiz og burtdeyr aptur Odt, hvar Lyst og Vit er allt þar i, Angurs, ad hitta Leid þaa stytstu, hvar Audur sveltur epter Þvi, i Erfingians ad swna Kistu.

2. Hvar Retturiñ er Kotru-kast, keypter Hræsnarar aullu jaata, fyrer Dúcata Dygder laata, hvar Faatækt stærsta lijdur Last. Hvar Audlegd Daarum Æru feck, Edalheit, Snild og Nafn Hygginda, hvar Sinnis-Ro wr Garde geck, Grædgin Anægiu burt nam hrinda.

3. Hvar Soolin Morgun=Pryde og Pragt, a Hvaurmum skijna luktum lætur, hvar langt framyfer midiar Nætur, Sturlan og Anaud standa Vakt, einn Narrinn hvar ad audrum hlær, annara Feil sa Doom cakastar, er sialfur tijdt [þad vitum vær], verre Fantur enn sa hann lastar.

4. Hvar losleg Vitska lavt Ogild, þeim Løgum, sem af Dærum stiftast, hvar einn maa lifa, elska, giftast, ei ad sialfs, helldur Moodsins Vild, hvar Ok er Vellyst, eitrad Bord, Adryckiu Kvedian Heilsu spiller, hvar Heitin eru eintoom Ord, agætis Hool til Lasta viller.

5. Hvar æ er Taupun Æru vijs, Einfeldne Kænskan hardt vtleikur, hvar Gudhrædslan er reiknud Reykur, Ræg=kallenn Alþydunnar Hrijs. Hvar sa Vegsemdar hærst a Topp, hafen verdur i Savr þo læge, er Lotning syna kann þeim Kropp, hañ kys i Ravn ad stegldann sæe.

6. Hvar Lempne oll oflijtel er, vid Refa, Tygris, Lión ad lynda, sem laukust eru slijkra Okynda, þar veittust meire Vitsmuner. Hvar = = = O minn Ande! vaurnist vel, Vo=mein þau er i Lopte sveyma, hvar þøgull heyr! þig hræddur fel! hollast er þeim sinn Frid vill geima.

7. Finnum þañ Stad, hvar Frelse byr, hvar Sorg konstrijk og sialfgiord Plaga, siist giora Lijfstijd ockar baga, eñ græt vid Armood Gleden hijr. Hvar Utvæs kuñum fricalsa fa, siotrudum Þaanka er laungum sesur, og Vijn þad drecka i Nadum na, Natturan sialf sem byrlad hefur.

8. Malesne slijkt einn Maij=Dag, i Þaanka slaug, jeg þeige tafde, þangad geck strax hvar Flora hafde, Bloomstur=Sæng tilreidt Holde i Hag. Eg lagdest þar a einum Hool, af Unun fangenn, Stans og Kæte, afmarkad þegar yfir Stræte, akauf brunade Hvarma Sool.

9. O Gud! hvad margfaldt Ynde bar, ad Avgum, Nausum, aullum Vitum? Ny Veraulld bloomgud nyum Litum, ny syndez Eden þar og þar; Uñ Andsar hreinsad Ambra flaut, þaa Vestan=Blæreñ Vænge hrærde, Ilmanen þar af Unun hlaut, Andartak sierhvert Balsam færde.

10. Eg sa fullur af Undran vænt, Land, sem Natturan Litum skrijdde, Logun krijnglott þad stoorum prijdde, bar hvert af audru blaatt og grænt, heila Krijnglan var yfir allt, umgyrdt med Hvelsing fagur=blaarre, nidur i Haf er naade salt, nockurn part stood a Fiallsbrwn hærre.

11. Lystelegt Raanar Velde vijdt, Forundran vekia nya naade, numenn fraa mier eg einkis gaade, horfande a Leikspil furdu frijdt: ad Geislar Soolar, eins og sker, i Speglum Þusund, sprungner stucku, um̃ Bylgiurnar, sem biltu sier, og buldrande in̄ a Strander hrucku.

12. Fraa Læge Dwkur lagdur var, glansande, merktur grænum Faagum, med gulum Skioldum, raudum, blaaum, Arsins sa Morgun-bwnad bar. Nyfæddu, Plantna Vijsir vænn, af Varma Soolar Lijfgun þaade; Krans þær ad ofann krynde grænn, komande Bloomstur teikna naade.

13. Gegnt var eitt Fiall, hvors geise Stærd, giorde vijdsynt þeim a þvi stoodu, þess Rætur diwpann Æger Odu, efstu Brwn huldu Skyin særd. Sem audrum Heim þvi afskipt var, af Avr og Marmara samankreistu, her og þar gauptu Giooturnar, hvar Geislar Soolar Fanner leystu.

14. Grene-tre hærst a Gnijpu stood, tilsyndar eins og Turn þar settur, Toppurinn mioor og vel upprettur, starde med Furdu a Stiornu Slood. Þess Root geimande Balsam best, bioo þar innan so sterkra Skansa, ad Frosts og Kulda Feiknen mest, flwdu, þvi bar hun Sigur-Kransa.

15.

15. Orm=bognum hafde diwpum Dal, Raattwrañ varpad Fialls ad Footum, hvar Fiold' af ny wtsprwngnum Rootum, bygdu þvilijkt sem Bloomstur Sal. Hviskrande Lækur einn þar i, med Eikum gyrdtann Farveg riste, sem nu var Iss af Fiotrum frij, feck þvi ei skundad sem hann lyste.

16. Gladvær i Astar Aunnum þar, af Bogsinkum, Sisikum, Svaulum, Skógþrøstum, Norvegs Næturgaulum, Flockur mikill a Flogte var. Kynferde serhvort kyria foor, Kvak, Blijstur, Saung, ad Edlis Doome, med einum Toon sem annar Choor, adgreinde sig fra hinna Roome.

17. Saunglistar midt i sætum Klid, hver annann kysstu Kærleiks Hootum, qvadu, þo under sijnum Rootum, Sia hve vid elskumst, vi=vi=vid. Hvor Maka valed hafde ser, hvørt Par var fyrer sig alleina, eñ til lavsgadra Eikar Greina, voru jafnt aller velkomner.

18. " Farsæll! Ja mikid farsæll Her!
" Hvorn sialfgiord eingen Sorg skal mæda,
" eñ sætra nytur Astar Gæda, af þvi Raatt-
" wrann næger þer. Þu wtvelur, þañ elsk-
" az skal, og elskaz fyrer þad þu velur, þar
" Mañvits Affect margoft selur, Grip þañ
" sem eintoomt vinnur Val.

19. Um Fugla slijkt eg þenkte þaa, sem pryddu Vorid Astar Ynde, enn ny Forundran mig i Skynde, aafell þar Heyló eina saa. Sw nær uppflogte syngia red, sitt Dirlirlili velklijngiande, og yfer huldum Unga Bed, Elsku saarheita Vænge þande.

20. Sw Raddar Yda streymde straung, i Loft og Eyru ad sama Sinne. Saal hvad mannlega hræra kynne, þad fann eg allt i þessum Saung. Þar var Umhverfis Þøgn eintoom, þvilijk nær seikna Ravst vidkvedur, dillande Smaafugls heyrde Hlioom, Hugskot Forundran diwpre medur.

21. Hvad yndislega,' aan Omaks þo, þraa-snere Twngu, þrykte, lyfte, i þraungvum Barka lidugt skipte, Hlioom þeim er aakast Hlúster sloo. Medfæddre samde Lag af Lyst, læckade, skerpte, herdte, mykte. Samhlioodan stillte, samt ymist, saung eins og Pijpa, hrein og skrykte.

22. Mer virdtist aullum Mentar vant, þaa Smaafugl heyrde þennan eina; Þora hvør munde Saung ad reyna, moot þessum fædda Musicant? "Hiartans Danspipu " Dillarinn! Dád þig hvør sæmde Kvedʒ" skaparins?" Hroopade jeg: Enn Hamarinn, hinns Vegar svara red: Skaparinn.,

23. Upptendrud helgum Elde nu, Aund mijn took Flug, og vilde stefna, upp til ‹ ‹ ‹ hvad skal eg Nafn þitt nefna, Nafnlausa Vera! Stóre Þu! yfer Sioondeildar hoof sig Hrijng, hvar Guddooms Kraftur allt um̃spennte, og hver einn Punctur hañ umkrijng, hroopade Gud! og til hañs bendte.

24. "Oskapte Fader, vægur, vís! hvørs Elska Takmaurk hefur ecke, hvørsiu Skilningar, þig so þecke, plantader Vite Paradís. Þu sem ert Allt og Allt í þer, Allstadar gætrr Spora, þinna, hvørs Veru Skugga avdveldt er, á allra mindsta Hlut ad finna.

25. "Þu lætur Sumar, Hret og Havst, Herradóm þinn og Tign frambera, O Gud! ‹ ‹ Hvad skal þá Vorid vera? Vist er þad Fader! Jdil Ravst. Sem fyrer davfum Dára Her, med ótal Túngum um þig glóssar. Og ny-skaupudum Hlutum hróssar, sem herma Vald þitt giørvaller.

26. "Arstíd hvad líkust er þer sú, allt skapar, lífgar, Pryde vefur, heldur vid, nærer, Heilsu gefur, hun er ad mestu Siálfur Þu. Hvad navmrar Glede nytur hinn, er Nótt og Dag innan luktra Múra þá Náttúran Blóma

ma sýner sinn, sorgande má og hræddur lúra.

27. "Þu leider allt til Lífgunar, med nýrre Verkan Magtar þinnar, má enn hver Skepna siá og finna, hvørsu kraustugt þitt Verde var. Skal þá sú ein er skæraſt ber, Skynsemdar Liós og Sálu vitrá, ei vikna, nær þinn Almátt ser, og hann forsmá? Minn Gud! Eg titra.

28. "Jeg kasa botnlavst Hafsdiúp her, háleitra medal Vors Nýlunda. Aund min sær sed, enn ei útgrundad, Ýndes Spil þad er sýnder mer. Þín Bending Lavf og Blomstur smá, burthiaudnud kann af Auſku vekia, hví skylde Manns ei Holde þá, Haund þín af Jørd á ny útklekia?

29. "Jeg se þad Skepnan aull þer ad, sem einka Giafara Siónum vender, mun þá Skuld eingenn mer á Hende, sem meiru enn þeim er uthlutad? Jú! Sál og Hugar Megn i mer, ad Magt og Elſku þinne gáer, Heimurinn þeim til einkis er, sem umgengſt hann, enn Þig forsmáer.

30. Midt i Roosemdar Þaunkum þeim, er Þogn yndælre Sinnid reirdu, mer brax vid snøggt, þar Hluster heyrdu, Hliood frá nálægum Skoogar-geim. Me-

Menalcas.

Velkomed Vor yndællt! Ver nu mitt Genge sællt, med Pragt og Yndis Art, agætt ber Maij-Skart. O hvilikt Liif og Lyst, liwsann fær Huga gist! Heims bott ad hvirfe Bygd, Harm fenge eg ei ne Stygd. Fro min nu sann sitt Mid, Fadm Melicindæ vid.

Vel þæ! Miñ Ande viltu bravt, Vinsættu kasta Skyldu dyrre? Þad var Menalca, her sem hirre, Hliood-bogans Or fræ Skooge skavt. Skavt-brve miñ! Þæ stunda hress, ad Skæla Fiœr-mañs, þeim eg unne, med þesse sæ-ein Vinar Vers, af Vor-feng hanns sem glediaz kunne.

Til Menalcam.

1. Vin farsæll vel! Vin soomer hellst ad kaullum, þann Vinar Þel, þacknæmaz syner aullum, og Hegdan i, allt vidur mañslegt Kyn, vid mig, Vin hvorn, Vinar tæmer

tæmer Avdkenne, aull ꝏstar-giaurn, itreka
Þvi eg nenne, Vel farsæll Vin!

2. Miñ, læattu leift, Liood-Ande Væng-
ium siinum, hrad-fleygur hreift, ad Hwsum
fœæ Þiinum, hvar uppfylld Ósk, al-bloom-
gar Sinnu-reit, hvar aller æ, Andar Vel-
lystar bwa, og bliidu Blæ, upp-blæsen
Astin trwa, Hug vermer heit.

3. Leif, Þesse Þæ, Þer mege Fregn til-
kynna, ad same sæ, sem nu er Gæfu Þin-
nar, Ve-dagur dyr, og dævænn Upprune,
Vist hvorium ver, vel sem Þinn kyñiz Hagur,
enn mest Þo mer, miøg yndæll Glede-
Dagur, sannlega se.

4. Sæ Tolfur Trw, talid ég vil Þer
gæte, ad Svip-stund sw, Sæl færde liwfa
Kæte, nær Fregnin fyrst, fræddæ mig æ Þeim
Qvitt, ad hefder Þu, heitu fyllt Astar Yn-
de, ny-Þeged nu, Negg fagrar Melicindæ;
Hun Þeged Þitt.

5. Þvi Þar ed er, Þess Dygdin verd, ad
unne, Læans henne hver, hvad framar gledia
kunne, gott Vinar Ged, Gæda sem Dyg-
dar Sid, eingra Mislann, enn Þad hann
Kvenn-val siæe, sæ Mann-vals-mann, og
Mann-dygd tengiaz næe, Dygd dyra vid?

6. Vel edla Vin! vit, ad Þeim styrer
Penna, Hug-lyst Olin, sem letrar: Þu
ert hennar, verdugur víst, verd er hun
lika

lika þin. Sw Falſe ſaul, Fiodur ſkal ald≈
rey heita, Eg Votta Vaul, vijſt hef. Ad
eins œ teita, lijt Bavga Lijn!

7. Heim heilaun, jœ, hier uñ og vitna
lœttu, fws fretta þœ, friœlſlega ſijdan
mœttu, Gud medur Mey, meira hvad gef≈
ed fær, Brwdguma Bæn? Hve blijdt ſer
ad þer hallar, vitur og væn, valenkuñ Han≈
dar≈miallar, miøg avdug Mær!

8. Og hvør mun hiœ, hug≈blijdra Stwlk≈
na≈kynda, nockurre nœ, nyta ſer Dygd i≈
mynda, ſem þeſſe þer, þijn fær, ei Brwdur
ted, (ſkynſaum og ſkær,) ſkijnande i hærſtuñ
Blooma, (ſo mange Mær, er meire bære
Sooma, feck fyrre ſed!)

9. Hvad meira mœ, Maal≈efne ſlijkt uñ≈
inna? Hvad hellſt ſem hiœ, henne þu kannt
ad finna, ſerhverium af, i þijnu Fare finnſt.
Ad ≈ ≈ einu i, Orde, ſert lijkur henne, Hug≈
prydin blij, hvør einn þvi, veit ad ſpenne,
Brioſt≈eplid innſt.

10. Ad Eple ſlijkt, œvinne Dygd og
ſvege, (ſem ræktar≈rijkt, reyniz enn bregdſt
alldreige,) hvørn virda vid, jœ vijſt Oſial≈
dan þœ, Menn, hvorier minnſt, makleger
Goods þo voru, Goodfyſe finnſt, fyllt og
Orlæte ſtooru, ſem meſt ad mœ.

11 Hvør þenker þœ, þvilijkt ei bere Hiar≈
ta, Skyn. Umbun œ, og Aſt Himenſinns
biarta,

biarta, nær Mannkost med, maklegu Lavn-ar þinn? Ju vijst! ju vijst! jeg veit þu Av-dar Hillde, þvi lijkur Lijst, Legunavt sem hun vilde, sialf kioosa sinn.

12. Þig finnur Frw, Fadm-bwa og Ast-vin slijkann, sem Trygd og Trw, tenger vid Kærleik rijkann. Nu! þad er noog! nu glauddust Hæðernar. Nu skundar skioot, af Skavte Forlaganna, med hijrleg Hoot, Hamingia og Luckann sanna; þess vard eg var.

13. Osan sem Ør, umkrijngd Blessa-na Skara, hun flytte Faur, sannst þad ei lenge vara; Dyrmætu rett, þvi Avgabrag-de æ, nær Heite Heit, og hvort Jæ audru mætte, sw fagra Sveit, sijdan Ferd yckur hætte, Brúd-hiónum hiæ.

Þ a n k a r um̃ þad Epter-komande.

Med Lag, Sólen til Fialla fliótt.

O min Sál! áttú og vera staudd vid þetta Spil ?

Eg søkk og Æfi lyk! Æ hvar þad len-da skal? O Syn! O Avgnablik! á þetta ad slútta Tal? Dómare davdlegt Mál,

Mál! dæmdur : : : O sæe eg nú, Grida Stad gódann Sál! Gud minn! æ frelsa þú!

2. Vid soddan Andvaurp avm, eg Vær dar leyste Baund, i Noott af dauprum Dravm, davdskelfdur, hver ed Aund, wr Þænka elte Froo, ofbodslegt Spil ad sia, O Svefn! hvert ættu Roo, einasta Kroppnum lia?

3. J Svip eg þoktiz þa, þwngre med Leidslu Magt, Voll komeñ vijdañ a, var þar allt kyrrt og spakt, Heims-Krijnglan heil ad sia, sem Hels-broodurs Jnne var, Skepnan hver Avgum a, Uggleysid teiknad bar.

4. Jeg leit i alla Att, einn mig þar standa sia, Himensins Heide blaatt, horfde stansfullur a, sæsedann Glansa gaf, glooande Stiaurnu-Her, lijkt Glampa Lioosè af, nær Logenn slokna fer.

5. Aund mijn af Ofurhug, upp, nidur flogte glaud, bwen ad fara a Flug, i fagra Stiaurnu Rod, med Andvarps Skyldu Skatt, Skaparans þraade Fund. Eñ i Omegeñ datt. O dapra Hrygdar-stund!

6. Formyrkvud so i senn, sæst Stiarna hver og ein, sem fordum ædur eñ, wr Myrkre Lioosid skein, Lopted i Loga stood, lavst Elde Þruman hord, Otta þad olle Þiood, allre, sem byr a Jord. 7.

7. Sem aullu um̃ var billt, af Elldez Stormie, Præa, Bœsuna Bole fyllt, beliade Hœdum æ. Veralldar strax um̃ Stord, strijd glumde Þrumu-Ravst, hvort, sijdan Allvalds Ord, allt skoop, er dœmalaust.

8. Værd Maunnum var ei leifd, vakna hvør Skepna nam, hvør Øgn af Dufte dreifd, droogst til og vard ad Ham, hverke Lopt, Haf nie Fold, Hel edur Grafar Leyr, minnsta Bein, Hœr nie Hold, hylia nu þordu meir.

9. Sijdan strax syndez mier, Sœlna Mergd flavg þar ad, sitt forna hitte hver, Heimile ny-smijdad, Sœl og Hold saumdu þæ, so trwa Foreining, sem Fall eda Uppreisn æ, eitt skyldu sœkia Þijng.

10. Affsprenge Adams sier, i ein̄ Stad safna siet, Præl einvalds Herra hier, um̃ Hœlsin̄ fiell og gret, mættuz æn Misklydar, marghœttud Trwar-braugd, Aranna Illska var, af Angist nidur laugd.

11. O Hugskot! þorer þu, þad greina hvad eg sæ? Helgre þig Blygdan bw, ad byria Qvidu þæ, jeg sæ ≠ ≠ ≠ O Syn hvilijk, Syndara veittez þar, er Mœlavs sæ sem Lijk, og leit Hrun Veralldar?

12. Eilijfdar ædsta Bloom, uppkom æ Stiaurnu Reit. O hædstann Herradoom! O hvad stoor Engla Sveit! Skye sig

saugru

saugru fool, fluttu Cherubim þad, er fyrer einn Doomstool, af Eilijfo var tilskickad.

13. Þar sat ꝏ helgast Hold, Hiartastijngs Or sem ber, Skapare, mannleg Mold, mꝏttugur Gud þo er, Frelsare Frid sem gaf, fyrrum, enn hvør kann tiꝏ, hve Dioflum Ogn stood af, hanns Avglit nu ad siꝏ.

14. Af Þusund Asynd hañs, Eldhvelum Himens bar, Regnboga knyttur Krans, krijngum hanns Hofud var. Hañs aublug Haund i Stad, helg Dooms-bref vpna red, Nꝏtturu Book og Blad, er Blođe var skrifad med.

15. Avgum krijng venda vann, Vauld þar sijns Davda leit. Iscariot allmargann, æstiz þvi Bræden heit. Hvort Tillit hañs þeim var, Hootan um̃ eilijft Mord, hlioodnudu Herskarar, Himens vid þvilijk Ord:

16. Tapader! hijngad hast! hvert ydar Forsvar er? Var el þad ydur brast, allt borgad? Lesid hier; Þig, sem mitt bætte Blood, Blood þitt hefur fordæmt. Spyr Verk þijn vesæl Þiood! Er Vijte hier ofslæmt?

17. Nꝏtturan datt i Dꝏ, Drambsæme Mꝏllavs stood, Aund hver orvijlnud lꝏ, æpte med Sorgar Hliood: O vei! O ei-

eilijft Hel! O: frábær Pijsl og ſtauk! Domaranns Þo ei Pel, Þeirra neitt nyfte Sauk.

18. Vending hann biſta gaf, brunár fram Skare ſtoor, Plœgum allskonar af, Eilijfden ſeinaſt foor. Upplauk Þar Gine Giœ, gioosande Elde og Neyd. O vei! eg Blunde brœ, af Bloſſa Þeim Otta leid.

19. Med Vauku nyrre ny, nu feck mijn Sœla klock, Efne til Þœnka, Þvi, Pagnar i Diwped ſock, wr Þvi ſtrax aptur brœſt, eg nœr ſo Þenkia fer: Skal og allt ſoddann ſiœſt, ſijdar i Nafn af mier?

20. Skal Lopt og Fyrnd Þier ſia, fargad mitt kiæra Hold! Skaltu Heims Ender a, uppſpretta nytt af Mold? Skal Lwdur lijfga Þœ, Lijkamans ſwed Hioom? Og Þeſſe Avgu ſia, i Auſtu Heimſinns Blopm?

21. Skal eg ſiœſt eittſinn her, i Avgſyn Doomaranns? Skal Englum, Arum hver, ill byrtaz Hugſan Manns? Skal jeg? ; ; O. Þyrm vid Þvi, Þu Gud a, Hefndar Dag, mier ſkelſdum Eyra i, oſkre Þitt Reide-Slag!

22. Þinn Doom og Hefndar-Haund, hræddann ad eins lœt ſia, enn gef einn Geiſla Aund, af Gœdſku Stoolnum fra; Bloodugann mildur mier, minn Doom, Þo

rif-

rifinn, syn, annann fram̃ betre ber, Blode ritadann Þijn!

23. O Veraulld vakna nu, vid Þann Doomklucku Hlioom: Æ mætter Þwngheyrd Þu, af Þessum skelfaz Room! Vaasunan fyrr eñ fær, Þig fælda, giorstu klook, Hyggende lokfins lær, les Þrœtt i Tijmans Book.

24. Hvar Lijna eingen er, annad enn Raufn forgleymd, syn nu Menandrum mier! Mold hañs Þar liggur geimd. Lifsabon! vijst Þu varst, = = Þu varst, enn hardann avm, Guds Doom wr Vijtum barst, byrtum lijk ordenn Dravm.

Sorgar = Þankar, um̃ Davdans Magt i gegn Dygdiñe.

Med Lag: Kom, Sæl mæt Morguntid.

Tvo daupur Lioos finn Log, lætid fær varla i tie, Hiartad Þo hroopar miog: Hvert ydar Fylsne sie, opnad, Þvi inura i mier, æst Tæra brwsar Haf, ef grætid hier, ei getid Þier, Græt druckna mun eg af.

2. Græt Avga Þrwnged Þu, af Þurrum Vatn ef fæst, Gloodum, Þvi Glede nu, ad græta mier er stærst. Jaa Hægd

i haurdum Graat, harmande finnur Saal. Sæfer snoggt, þo gete ei slockt, Grœtur-inn Sorgar Baal.

3. Hugskot af Hrygd er skerst! Hvad avmt er þetta Sær? Sælin hve bœgt af berst, bloodgar vid Hiartans Ar? Nær diwpsett alldrei Or, nie Undar Minning grær, og Hiartad meir, uns hedan deyr, Heilinde forn ei fær.

4. Jeg visse vel, ad er, Veraulld, Or-æfe snavd, hvar Bwstad bygdu sier, Bæg-ende, Sorg og Navd. Hvar Astand Lijfs og Læn, lijkt hennar Knette snyst, hvar miog oft, um Lucku Lost, Lægnættes Poka brytst.

5. Enn Himens elsku Son, eg Dygd þo meina vann, og Tigna være Von, ad visse Davdinn þann, er betre ætte-a Hæd, Arfleifd enn Fialhws snavdt, Hels Ofravn, ad heñar Lavn, være, þvi trwde eg travdt.

6. Enn Reinsla Mædu Meins! Hvad Merk þijn Rok eg finn? Nu sie jeg alla eins, wtleikur Himeninn. Jeg finn ad folnar Dygd, Fœngbraugdum Davdans i. Drottenn vijs! Þitt dapurt Hrijs! skal Dygdin slæst med þvi?

7. A þeim sem ann þer mest, afstryk-iast Hwd og Fior? A Dygd og Odygd vest, uppskera saumu Kior. A lijkañ auf-

lugt

lugt Hel, Olijkum veita Stijng? Hvad er Dygd? A hveriu bygd? Er hun toom Junbyrling?

8. Jeg hugsa þetta þratt, þegar fraaskana sie, Flock þann sier hrokar haatt, hefur Stioorn þijna ad Spie; Og Hreckia Ydiu i, ei vid Himininn svijfst, enn med Roo, og Ynde þo, Lijf hanns og Lucka þrijfst.

9. Þar eg moot Dygd burtdroo, Davdinn, so varla seck, audrum til Yndis þo, eina Stund lifad þeck, enn skemur renna red, Roosa Veg Luckunnar, Grafskrift þaa, ma soddan sieg: Sú nærsta skamm-lif var.

10. Enn nu af hærstu Hrygd, mitt Hiarta raadlaust er, mitt Ynde, mijna Dygd, mier sijdan fraaskylder. (Orvijlnan aangrad Brioost, inntaka megtug kann, tapad hier, þaa aullu er, ef Vonin brestur Mann).

11. Saal mijn er sockenn nu, Sorgar i diwpann Hil, ei Grysia sinner sw, Soolar Fegurd og Jl, Vidbioodur einn er Aund, aangradre Kærin blij, mijn Syster dyr, og Huggun hijr, Grauf settust eina i.

12. Sw fagra Sool er skein, i Sooma nockur Ar, og grædde margra Mein, med Grædsku Lioonia klaar, um Dygdar

 Loft

Loft er leid, leiftrande Starna glaud, horfenn avdt, af Huggun snavdt, epterlet Rwm i Rod.

13. O Skickun Skaparans! skeyter þa ecke um̃ Kvein, þu framar Froomleikans, nie frekt Syrgenda Vein? Fær eckert Andvarp meir, inngang i Briooste þier? hvorsu maa, þeim Huggun þaa, hialpa, sem Vonlavs er.

14. Andhæles er þier sijst, ofs moot ad ganga leidt, þvi Otal Vaurgum vijst, vr Veraulld þu gatst eydt, eñ þetta læted Lamb lifa, sem margur kavs. Hefur þu þaa höndlad nu, sem hæfde, Vægdarlavs?

15. Þaa Æra og Illsku-Verk, eins verda Boduls Foorn, hvar til skal Manndygd merk, mikla so þijna Stioorn ? ? ?

Rettvijsen.

16. Davdlegur! meir ei mæl, mier Uppheims Drottning' heyr! vijk med þitt Vitaa Hæl, vankunnugaste Leyr! hvad rett er sialfur sier, sa Logen stifta vann, Eilijfdiñ, um̃ Urskurd sinn, ein gefa Skijrslu kann.

17. Til Mædu mañlegt Kyn, myrkvum aa Knette skapt! lær braadt ad bera Skyn, best aa þiñ Hyggiu Krapt, hier nærst so hætt sem kannt, til Himens Þaankañ fær, eñ hygg ad þvi, ad Hæder i, einn Dvergur alldrei nær.

18. Dupt vite Dupt ad sie! Duglavs ei bode Strijd. Herranns Rad Hugvite, Holds er Eydemork vijd. Fyrer þad Fortiald inn, fordaz eiñ Cherub gaa, midur kañ, þo Moldvarpann, Jardar, þaa Sool ad siaa.

19. Blindum farsæla Faur, Fylgd giörer Leidtogans, hve mættu, Mannvits Hrör! missa þaa Leidslubands? Vogardu ad etia wt, Eilijfdar þier a Haf, sem ei getur fared Fet, ef Tavm eg tek þier af?

20. Laat nu af lofsins þvi, so lægez Ofstopinn, sitt fellur annars i, Afgrunn Meinadur þinn, leggdu þier Mund a Muñ, mier ber ad dæma um̃ þad, sem er þier og Himens Her, ofhætt i allann Stad.

21. Edla Hnoss auñur slijk, ei finnst at Hæd sem jeg, ad Magt og Alldre lijk, Atyktan Guds, þvi Veg, opnad Forsioonar sa, soolgenn, so vitnez þad, hennar mier ad eiñre er, a=Logmaal=grundvallad.

22. Aull Himens Utretting, underskrifaz af mier, hañs verdur þwngbært Þijng, þaa jeg mootfallenn er, hægt, ef eg mæle med; Misklyd er ockur, fiær, Af Rettvise, þvi skiærre skie, Skaparanns Verk skeabær.

23. Lijfs verdur Lijnu af mier, Lengd sett og maurkud Þrot, fyrr enn þvi fullnægt er, Fiors eingen misser Not, i Davdans Eyktad=

 Glaus,

Glaus, eg tempra Mælerinn, skamtad er, nær Skepna hver, skal burt, a Kvarda miñ.

24. Yrmlingur eingenn dyr, Andar so Dreattur Þver, ei Madk liggiande i Leyr, ad lehnt sie Þetta mer. Hvi lætur Hyggiañ blind, sem Hegdan Skaparans, rænglæt sie, fyrst Rettvise, er Regla Giordar hanns.

25. Forsioonar Leid er leynd, Lijkams Þvi Fiotrum hæd, mañleg ei grijpur Greind, Guds huled Vijsdooms Ræd. Eñ nær vid æstefnt Mid, andstreymis liñer Slood, hun fyrst sier, ad Himens er, aull Skickun einka good.

26. Ovit! ei ætla Þvi, ofhardt sie leiked Dygd, nær Blooma bestum i, banvæna kysser Sigd. Nei, veit ad Herrañs Haund, hyrder sitt eged best, heim Þa ber, sem helst til er, Omakleg Werauld vest.

27. O! O! Þer Andvaurp sær, af Daudañs længre Bid, sa deyr med osmaurg Ar, sem Æsè stuggar vid, eñ hiñ sem bweñ best, burtfer, nær kallar Hel, lenge noog, sitt Lijf framdroog, letz ad Rettvijse vel.

Davdenn.

28. Hvad? Ad Rettvijse? Vort, Vald eingvañ lijdur Skamt. Fullsælu, Fiær og Skort, hiæ Feigum met eg jamnt, hvern eg til Heliar kys, hlytur ad kyssa Jord; Þesse

Log, er mer ei miog, meinlegt, þo syniz haurd.

29. Jeg høgg og hika ei grand, hvad sem miñ Limar tilnær, Høfudsins Hefd og Stand, harla smatt a mig fær, Purpura og gullegt Giald, Grimd mijn ei Ottaz þarf, edla, frood, og Olærd Piood, wtheimter sama Starf.

30. I Hreisum Hrør orsnavd, hrema nær leidiz meir, hvar Mæda maurg og Naud, mijn twijllavs Badan er, jeg skipte strax um Stad, starfa þo sama og fyr, bistur þa, eg banka uppa, Purpura=pryddra Dyr.

31. Tijdum fær Høgg Oholl, Haasæte Kongs af mier, Foolkvordur fer um koll, fortapad Vald hañs er, Hañs bygger Forrauds Fold, Faudurlavst Þegna Lid, Kæte Manns, og Kveinan hanns, koma mier eckert vid.

32. Margoft fra Mañe, eg þrijf, Maka, þeim heitaz ann, hanns Scalar Helst og Lijf, hanns Dyrgrip kærastann; Jeg glotte ad Haurmum hanns, þad hepter ei minn Piooft, hun skal wtrymd, þo læge lijmd, lifande Manns vid Brioost.

33. Mylkiande margoft eg, Moodur fra Brioostum Jood, ja Brioost fra Joode dreg, Jardar i diwpann Siood. Þo Kracke svelte sa, Svaulunar fare a Mis, og jafn=

vel sig harme i Hel, held eg ei miked Slis.

34. Tærafullt Unglings Op, Otalfaldt Barna Vein, Faudurlaus Feikna-hroop, frekt harmad Eckiu Mein, hvorke mitt Hiarta ne, Himiniñ opna kañ, þvi strax sem eg mitt Stœl wtdreg, ad Stœle verdur hann.

35. Mord-or og Mañ-ægt Þel, mest þo æ Dygd eg hvet, þvi Starfe er vared vel, Vijg slijkt nær unned get. Hæborna ad hafa i Saur, Himensins Doottur lagt Helds ur mer, ei allsmœr er, og syner mijna Mägt.

36. Med soddañ Adferd eñ, eitt Hiarta drap eg næst, sem Skotfri meintu Menn, i Mañdygdar Briooste læst. Þad Hiarta var og vijst, verdugt, til Glede Lijds, ad lifa hier, sem lengst, enn mier, Leidenda til og Strijds.

37. Sanugyrne set eg þœ, samt under Hofud mier, jeg stunda ei añad æ, eñ syna hvor jeg er, þvi stærra Strijd eg held, þvi stærre Sigre næ, þvi hærre Dygd mijn högg- ur Sigd, þvi hærre Krands eg fæ.

Rettvijsen.

38. Hættu nu, þroottlaust Þy! Þitt fyrer Ormum dyl, Oslæte, þesser þvi, þeckia læangt betur til, þitt Assirvim fær ei Fet, swnum Bein-skraupum hreist, fyrr enn þier, er þad af mier, og hædstum Himne leist.

39. Hvad villtu hroosa þaa, Hreyste, sem ecke er nein? Þenk ei af þijnum Liaa, þigge Dygd Banamein, þijn deyder Heiptar Haund. Hvad ertu Sigre ad nær? Dygd þar svin vid Dauda sin, Odaudlegt Edle fær.

40. Sigrarin sigraz þaa, nær sækiz Dygd og þu, og hennar uppgiof aa, eingenn vann meir enn sw. Þessvegna Dygd af Dor, Daudans fær aldrey Geig. Henne vijst nær Hel innbrytz, vex helldur Daad O-deig.

41. Dyr skapa Doomur er, Daudinn, hvers minsta Punct, Dygdin Odeckvann sier: Þoott dramber geise-þwngt, veit hun þu æ ad eins, Ofullkomleikans sialfs, Boddull ert, er Skurn fær skerdt, so skule Kiarninn frials.

42. Raupsamur Skugge! skrijd, skioott i þinn myrkva Sal, Madka hvar Mergd O-frijd, med þier Dust, sleikia skal. Enn vit ad daa-væn Dygd, deyr og lifer i Spekt, hennar Slot, þo þusund Þrot, þier Lijk aa-storme frekt.

43. Þu Systur sofnadrar, syrgiande Brooder Fall, aa hvorre hærra var, Himens enn þitt Tilkall, þijn Sorg þo reikniz rett, ravnar hvad gylder sw? hun lifde vel, uns hana Hel, heimflutte, enn betur nu.

44. Tæmdu þaa Taara hver, tala mig eina laat, af þvi hinn Ædsta sker, Orett i þijn-

um Grœt, eins banna Broodur-stijl, blood-tengder Systur-ged, og Dygda Hroos ad leida i Lioos, Lijfs rettum Farva med.

45. Lœt mig um̃ þetta þœ, þijnga, sem dæme rett, og hvijtan̄ Odygd œ allorei hef Farva sett. En̄ sem ei Laustum Lof, lætur Rettvijsin falt, DygdarArt hun dyrsta Skart, Ærunnar œ so galdt.

46. Eg hef med Ynde sied andadrar Systur Mann, gladann, þœ Lijf var led; Vid Lœt hennar orendann, af þvi han̄ Ara Tal, ei hennar Kosta veit, mest sw Hrygd, ad missa Dygd, nysengna, Brioost œbeit.

47. Han̄s Hiarta vijst hun var, vidkvæmu Partur af, Hiartad til Hlutdeyldar, haunum og Manndygd gaf. Verdug þvi einneg er, Offurs af Sorgum hanns, Foorn þo sw ei nœe nu i nyann Himna Danns.

48. Andvaurpen Faudur flest, fossande Moodur Tœr, (hver Twlkur byrter best, Brioosts Trega-þyngsle sœr) vitna þad heitar Hel, Hiartans þeim Ædar skar, og Blood þad eitt, seck burtu leidt, er hlijded alltijd var.

49. Hier hefur Brooder byrt, Brædranna Þœnka og sin̄, ad mestu Mœle fyrrt, miog harmar Systerinn, hvar sem ad einum af, Astvina Flock er gœtt, til ad siœ, hvad tregar þœ, i Tœrum allt er vætt.

50. Ei ad eins þesser þo; Þar heyraſt marger enn, er Hryggd i Briooſte bioo, Bolſærder hroopa Menn; Beſt vora, bleſſad Lijk, bætter þu tijdum Naud. eins og Sool ſig eingum fool, þijn Dygden Blijdu bavd.

51. Hvad Glede Himnum ber, hvad Jord, þad doo hier allt, Liwſmennſkan liden er, laugd i Skavt Foldar kalt; Vit hana braſt ei Baurn, berſt þvi a Sorgar-dragt, Dygd allmaurg, ad Davdans aurg, þær ſvipte Moodur Magt.

52 A Marmara Manndygdar, Mynd eg eilijfann gref, til Veltu Veraldar, varer þad ſkrifad hef, þenk ei ad Fegurd frijd, forlæte Dygd vid Hel. Hennar Bein þo Aſka ein, brend ſie, hun bloomgaz vel.

53. Eitt Nafn ſem alldrei deyr, Ordstyr og forþient Aſt, uns Dygd er ei til meir, ſem Æru Stoolpar ſiaz, lijtell i luktre Fiol, Lijkſtockur alldrei fær, faled þad, af Fold ſem ad, Fagrahvels Skeide nær.

54 Þu Sorgum þrwngeñ Her! Þerra nu græatna Bra, burthrind wr Briooſte þier, bleikum Aſtvinar Na, eg heñar Ærunafn, og Auſku vel fæ geimt, alldrei þvi, hun uns a ny, upprijs, ſkal verda gleymt.

55. Vel þvi ad vijſu ſie! Vill mer þo litla ſia, Huggun. O Harmqvæle! Hiartad nær kliwfaz ma, fleirum til Froounar, fullt

ſiaulſ

sialfs þo heimte Neyd, Mæda slijk er meir enn lijk, sialfum þeim dapra Deyd.

56. Huggun þo hef i Siood, hun margañ feck vidreist: Rádstaufun Guds er góð, getur þvi alldrei breytz, fálmar gegn Fleine þeim, forgefens mannleg Haund, hyggenn sá, þvi heita má, hanns sem ad kysser Vaund.

57. Ætid er Velferd vor, hanns Vilia Takmarkid. Hanns Visdóms Vega Spor, vender hvert á þad Mid. Þad Bødulø hauldum Heipt, hanns Þrátt er Astar-Koss, sáraz nær, ed syrgium vær, sist er hann reidur oss.

58. Soddañ vid særda eg hef, Sæl mijna Plæstur lagt, hinum og her med gef, Huggunar Medal sagt. Æ skylde allra best, ængur-moodt kæta Þel, Þænke sæ: Ad Herrans há, Haund giører allt miøg vel.

59. Tak þæ, mitt Hiarta hier, Huggun, sem vijst er good! Þogn ef þier Obær er, Umkvaurtun þolenmood, Skynseme hæfer helst, og Harma letter mest. Syrgia þier ad saunnu ber, enn ei so orvijlnest.

60. O kom þæ Avga hradt, afgreiddañ slijkre læt, Systur sijdasta Skatt, sem nu. wtpressar Græt, af Hiarta einu sem, hun aldrei særde fyr, enn þæ nu, i Eilijfd sæ wtgeck uñ Davdanns Dyr.

61.

61. Angurfullt Avga mitt, O Syster dygdarijk! Nu sier i nyum Þitt, Naa-klædum vafed Lijk. Muñur Þiñ mier gaf tijdt, og maurgum Skemtaner. Ad Sinne Þann, eg kyssa kann, enn framar alldrei hier.

62. Þigg nu einn Kærleiks Koss, kvediande Taar af mier, Þauck fyrer Þeged Hnoss, Þraa-tedar Velgiorder, fyrer Þaa Elsku og Ast, er hiedan med Þier barst, og hvoria Stund sem Heims a Grund, Helst miñar Saalar varst.

63. Mijn Glede giorvaull er, ad graata vid Legstad Þinn, gott allt sem get eg Þier, goldid, er Harmuriñ, Augu full Taara tvo, sem tveir af Hundrade, Uunnar sem ad Þier var, navm reiknaz Renta sie.

64. Þu lifer, sæla Saal, i sætre Glede vijst, Mijn Andvaurp, Osk og Maal, Eyru Þijn mæda sijst, enn gegnum Engla Saung, ef merker Þad eg gel, Ordum med Þig, enn so qved: **Um Eilifd lifdu vel!**

Sæ-faur.

Hverf fraa, Ande hellst til diarfe!
hier Þavg ytstu Takmaurk sierdu,
hvorium framar sialfur Seraph,

ſignadür vogar ei ad ſkignaz;
Heim þvi aptur heiṁt i Toome
breifdra Þœnka Skara dreifdann;
brott af Punkte, hvørn ad hitta,
heppnädez alldrei neinnre Skepnu.
2. Moldar Brooder yngre ad Alldre!
eiged Flug þig ſkelfa mege,
fœdu varpad fyrer þig nidur,
fœldre Sivon af Hœd O-mœldre,
uppä hvøria af ofur Kappe.
allt uṁ Gœtu Stiga valtann,
Himen-Rœfrum aullum ofar,
yfred diarfur tijdum klifraz.
3. Hvad þig ſtodar Hyls Forœde,
hafande eingvann Botn ad kafa?
Er ei nocgur, Hiſinis Hrœga
Heiṁur þier ad yfirſveima?
Þier, jeg aptur herme, hvøriuṁ
(og Himens mœ-ſkie Cherubimum)
vannſt ei hinnar minnſtu minnſta,
Madk-Tegundar Part ad grunda.
4. Otta rekenn bwatt til Baka,
brunar Kraptur Imyndunar,
Hœdum ofar nœr ſem neydeſt,
nyann Hrijng ad ſkignaz krijngum,
hvørs Mid-Punkte Mœls er lœngtum,
minne ſœ, þar **Newton** ſvimmur,
med val-ſkignum Avgum œdur,
efada Gœtu funded hefur.

5.

5. Þvi er Raad ad þadann sulver,
þinne Faur til Moldariunar,
heima þijnum hiaa so uner,
Ham, er skylder vid einnsamann,
þvisa Lijkams hrumu Hreise,
er hrynur, þijn ef saknar, Vinar,
og þvi dypra ad Dupte steypez,
dosid Hror, sem þu kemst ofar.

6. Þetta hvort þier aflar Otta?
Er þier Grand ad kyrr vidstander?
Hefur hinn Meste, hvors af Blæstre
helgum vordenn ertu fordum,
þier innskoted Gyrnd til gaatu,
Grun ad smijda um̄ Ovissuna?
Gettu þaa sem megna maattu
mest, og geisa i Orkuleyse!

7. Kom og straangra Storma-Væengium
styrktur heimann þaangad sveima,
orugg Von fyrer Ogn og Faare
ei sem gat, nie Frelsi, ratad.
Þar um̄ Davdanns Op wtæda
Indianna Hvirfil-Vindar,
æ hootande grim̄re Glautun,
Grund og Sioo aa hvorre Stundu.

8. Lijd hvort Andenn Anda Fader,
aadur nam lijda i Skaupun Tijdar,
og af Ognan ædstu Tignar,
epter mildur Leyfar skylde,
þær ed sialfann þora ad skelfa,

 Þioost

Plooſt i hordu Jotun-Briooſte,
er þo ſtood vid Ægis Sijdu,
oflugur moote Gude og Dioſle.
9. Sian hañ Stad hvar Sæld og Klya,
ſamanblandaſt Ogn og Gaman.
O hvilijkur Sioonar Salur,
ſijdtialdadur, breidur, vijdur!
Hvad margbreytt ſig hier a votta
hverſul Spil, og Otal Gerſe,
ymiſt Gioota, Fiall eda Flotur,
fagurblaa, hvijt og græn ad lijta.
10. Blæs af Avſtre geiſe Guſtur,
(grenia Radder Bloodug Haddar)
Slood rootande Veſtann Vindar,
vægdarlavſt i Ekrur plægdar.
Annar Bilur æder ſunnann,
Oſſa trylltur þeim um̃bylter,
nalæg bijdur Nordan Kiæla,
næſt ad hlotneſt þar ad drottna.
11. Upp nam hrokud Hofud-ſkepna,
helldur megnu Storms Ofbellde,
navdug lwta, þraatt uppþijtur,
þriootſkum Krapte, enn ſvignar aptur,
brwſar, freyder, brolter, geiſar,
boolgen ſtynur, greniar, Olger,
uns vid Stravma Stormar ſemia,
Stundar-Grid an Trygda bunden.
12. Hlioodt, miñ Ande! hier vid ſtattu!
Haf og Kale liggia i Dvala.

yndæl-

Yndæluſtum ſem i Svima,
Sœlen blundar af Forundran.
Gudleg Magt, i Alheims Edle,
Jmynd þijna er jafnan ſyner!
þig mijn Aund fær þeckt i Vinde,
þijna Tign i Hafi lignu.
13. Hvilijk Brwna ſyner Soolum,
ſig Veraulld? Og hvad ſtoor Fiolde,
Droott Okendur Drafnar þetta,
Diwp uppfyller? Hvad? Jeg villeſt.
Pad ſem miøg var wfinn ædur,
Unn, er Himen nu og Sunna.
O nei! Stiaurnu Riœſur ravnar,
og Rødull, ſien i Spegle glaudum.
14. Pad eru mœladar Mæna Slooder,
mikel Swd og fagur-hwdud,
Azur-Hvelving, biartur Biœlſe,
Beckiar, Prot ſem heſur ecke;
Fallega þiliud ſægdu Stœle,
Felling Goolfs, og Jaſpis Hella,
þad er Vindlopt, Eldlopt, edur
i einu, Vijſer Paradijſar.
15. Sia hvad liſtug ſier uppkaſtar,
Sveit wr Diwpe Geddu Reita,
epter nyrre i lignu Lopte,
leitar Gnægd af Sælldar Hægdum,
gœlijf hnyſa Sprœngs i Spile,
ſpriklar, veltur, ſnyſt og ſtiklar,

 prijde-

prydelega giorvallt Græde,
glansar fullt af Leik og Danse.
16. Moodur af Sunde Bed ꝏ Boda,
Brimill hvijler þwnga Line,
Hsfgann Dvala lætur lijsga,
Lijkams Krapt og Edles Safter,
Sijldar Mergd wr sijnum Nordann
Sal, ꝏ medan ellter Hvalur,
falt bioodande Floods Eriendum
Flootta Lid, sem kvelur Otte.
17. Unun fyllta þar med þijna,
Þꝏnka lꝏt, minn Ande, vanka,
allt um krijng ꝏ Boolmar Belte,
beit þeim fast, og Hafnar leita,
ugglavst hvar þeim avdnist liggia,
Atker vid, i Kyrd og Fride,
og ꝏ Rꝏnar Arme þægum,
yndis-spakann Blund ad taka.
18. Ydur, smꝏu Bana Brædur!
bid eg i Stille rugga, dilla,
minne Sꝏl, þvi miog fer hennar
Megn ad Protum Sælldar Vegna.
Velkomenn frꝏbær Fridar Svaulun,
fiærsparkande Veralldar Harke,
Nꝏdum Tignarmilldum medur,
miwkust Hlijfd! Frꝏ Nostt Eilijfdar!
19. Her skal sofna — en hvad er i Efnum?
Hvort er Fridur burtu lidenn?
Hvad er, Værdar Unun! orded

osskam-

offkamvinn, af Hugfroo Þinne?
Svipill Ogn vr saulltu Diwpe
siest uppstijga, Boda Gijgur;
Dirfsku bwnar Grafer gyna
grijdarlega a allar Sijdur.
20. Sprettur fram af aullum Attum
Orustu soolgenn Hwsa-Doolgur,
hvors af Olmu jafnvel jœlma
Jotun-Haller yferfalle.
Snialler krijngum Vedra Vollu
Vo-storms Roomu-lwdrar hlioома,
reidubwner Grund og Grœde
Grand ad vinna og samanblanda.
21. Pryde þaked Himins Heide,
hœrst þa lioomar Rodull glœrstur,
Grijmu Stacke Davda-Dockum
Dag gleipande sig œsteypper.
Fra Koldymmu Dampa Skye
dunar heiptugi Þrumu Leiptran.
Fœst ei Skiool ne Skotfrijtt Hœle
skelsdum Hug i ydur, Smugur!
22. Þig, min Ande! Og hrœddur Hugur!
Hyl fyre nyu Sorgar Spile!
Hvorsu reidiz Æger Odur,
Orlog Megn er þesse fregnar,
ad til Heiptar ysdur aptur
eggiaz nu vid Herlid tveggia,
Himins bœde og Storms ad strijda?
Styriaulld eykst ad nyu byriud.

23. Ymist sier af Ægis Brime
Alpes hreykia ad Dvalens Leiku,
ymist Raan med glenntu Gine
gleiper þær, er nidursteypa,
hvijtum Skalla af Frodu Faullum.
fylgia a epter stærre Bylgiur,
þær med Ædis Offa meire
Asookn veita Skya Reitum.

24. Von hagqvæm a saugru Froone
fiarlæg þo i Avgum varla
glooer, adur grymmur Davde
gægiz wt af Fylsnum Ægis.
Adur brwsa Flæde fysiz
fordum settar yfer Skordur,
og giørvaullum hyggst umhversa
Hablabwk i Aulldur miwkar.

25. Serhvad skapt i Lege og Lopte
Lijfs med Kyliu sig fer hylia,
i hvørre Dæld um Fiaull og Folder
Fiølde byr af skelfdum Dyrum.
Igultanne og Behemot bagur
bundner Ogn i Felur skunda,
fleygur Her af Flemtre noogum
feykiz nidur i holar Eikur.

26. Hvor Ofreskia þa um Þorska
þeytiz æsta Koolgu Reite,
Baarum hrakenn Sker af Skere
skoppar, eins og flyge Soppur?
Risnar Storms af Dyn, og Drasnar

Drift

Drife Paktar Flijkur blakta.
Hvilijk Syn og hvada Fæla! ---
hvat=ædande Bylgiu Matur!

27. Vits er Orku Minnis=merke,
Mastur=joor, hid vesælasta,
Fie=giaurn Drott sem fyrer Stuttu
feck wtsendt aa Karsabecke
Aulld framande ad ærnum skyllde
Avde fletta, þo med Prettum,
Guste, Stravme, navd'gum næsta
Náttwrunne, Gude Almaatt'gum.

28. Styr, minn Ande! Stefia Knarar
Stafne, þessum med, til Hafnar,
og med nyrre þig i þeirrar
Pilium Gnodar Undran skoda;
Brattar annars Bifs aa Hættu
Bylgiur nu, fraa hinu snwer.
Meira Diwp aa Mannvits Snwru
mæl um̃ Hrijd i þessum Vijde.

29. Veitstu hvad er naaqvæm næsta
Náttwrann i sijnum Hættum,
giorde hun hvorre Kynd aa Kvarda
kvikre mildann Rwm ad stika.
Tiju Þwsunder Mavrs i mioou
Moldarinne Skort ei finna.
Takmaurk klen fa laungum laanad
Lund aanægdre fullar Hægder.

30. Sundrade hun þa Stord, aastondum,
i stærre Parta og adra smærre,

 samt

samt ër eingenn Þeirra Þravngur
Þægelegre Geds Anægiu.
Ognar Diwp Þar groof igegnum,
Grund er heila sundurdeiler,
Þess ad hefiaz Aulldur yfer
Arnar frægum Þroott er varnad.

31. Skipte hun Soolarskine, Lopte,
Skemtan, Fædu, og aullum Gædum,
epter serhvørs Edle skauptu,
er hun sa fyre bestu vera.
Audrum Lijdum annann Grooda
annt sier let ad fenge plantad,
hinum hvad er Boot vid Bana,
bavd hun være Þessum Davde.

32. Hennar Skipan hvør Ofstope
hæleitastre Þorde briala?
Sa med pijndum Sultar Anda
settum stravk fra egenn Rettum,
sier vogande nijskur Nirvill
návdalávst i openn Davda,
ei Þo Bravd sier ætle græda,
annara helldur ræna Velde.

33. Kunne Sævar Asynd ysenn
ein ad skelsa Þanka Leyne,
kunne smiwga Hel sem hægast,
Holu Þa vier ecke siaum,
kunne Stormar haster hravsta
hræda Lund a Þurru Svæde,
og med Rootar faustum Fæte
feykia ad Velle Cedrus Eikum. 34.

34. Hvor var þar hinn hardla diarfe,
holann sem i Raanar Fola,
velia þorde fyrstur, Fialer
felldar telgde, og þannveg negldar,
ad sier friitt, og Hels vid Hættu
her i borged mætte vera,
sem med Offa striidum Stravme
stockur inn, ef Nagle hrockur.

35. Hvor nam sliikum Skrock ad skicka:
Skeit ei Hvinum Blossa Vinar,
stattu reist á Kiøl, vid Kaustum
keiprett stidie Hyngdar Midia.
Frauck á Hvala Baukum brocka,
bruna i Dans med Høfrúngunum,
máttu víst, þó mæter Hættu,
meistaralegu Smíde treysta.

36. Hvor nam Skatna Bod um Breytne
bistum setia Storme fyrstur?
hvor nam Orcan striidum stioorna,
strengdann Fork med Vod aahengdre?
Haller Bryms a Bruna Fiaullum,
Breidswdadar fram ad leida,
sem þaa flygur Bread af Boga
bendum Ør i Skotmanns Hende.

37. Hvor orugga Leid nam leggia
leyndra Gnodum medal Boda?
Hvor nam fyrst med hægu Styre
Hlies Ofriike burt ad viikia?
Hvor nam Atkers medur maattkum

Mwl i Tavme ad hallda Stravme?
Hvør Andvidre þwng nam þvijnga
þettann under Farm ad letta?
38. Hvad er slijkt, minn Ande! ad Ode?
Inn mer, hvers eru Footspor þesse!
Hafa Verkum Englar orkad
aufluger heim, eda fundid Dioflar.
Ney, send fyrst a Naamstopp hærstann
Niioosn. Skiœlfande fyre þier sialfum
sijdan kriwp, sem epter apar
Englum, Dioflum, Himna Þengli.
39. Eigen Skodan læt þig lada,
Lotning Anda heim ad vander,
sem Tegunder allar Anda,
einn hefur skapt og gefid Krapta.
Stoorum þott hann mælde meira,
minne nutu Deildar sinnar.
Hrepte hvør þad hanns til Giftu,
hugudu Starfi vel maa duga.
40. Haupp og Gæde hvilijk naadu,
Holdbyggiande Saaler þyggia?
Hvilijkt Megn þad skijrt mun skilia,
er skie mun, er, og hefur vered,
geta til, og verda vitur,
Vielum med sia Ravn ad stela,
Alyktunar sinnar Saunnun,
sem ei Gaata til fær læted.
41. Skoda þu um Veralldar vijda,
Vegu, Hlute nystaarlega,

Fræde,

Fræde, Greind og Ment sem mynda,
miøg skijnande a þessum Daugum.
Guddooms Meniar þessar þyddu,
þo sem skaptar Manns af Krapte.
Verks Hofundur var einn Ande,
Vitsku slijngur, þinn Ættinge.
42. Vits þo bored ei sa Eyrar,
Alldin' strax ad fullu vaxenn,
Thales rudde, fyrre fæddur,
sægde Smijded Newton sijdar.
Uppgøtvaner hulenna Hluta,
hafa Gaang sem Moodur straangar.
Lækiar þær i fyrstu Fare,
fædaz af, enn verda ad Hafe.
43. Ske maa Tre nær Skatnar saau,
keked af Sioo ad Lande reka,
hafi Neyden fijst ad freista,
Fars þar a yfir Aulldu blaa;
Ske maa Hund Menn sæu synda,
Svana-Flota, Koop eda Otur.
Þvanka slijkt hia Vitrum vakte,
vakrann Þiood sa kende Roodur.
44. Hending maa skie hafi syndann,
holadann Knor wr Eikarbole,
Vitskan reynda fyrr enn funded,
fenge Bord med Nauglum skorda.
Maa skie Laungun annarar Eyar,
Innbyggendur til ad finna,
og Felagskapar Fysn O-daupur,
fast hafi kent ad setia Mastur,

45. Mä skie = = hvør þo mege giska,
munde, so ad rett sie grundad,
Hending, Þaurf og Hnysnen diarfa,
hvilijk gete Vijsn uppsetad?
Þad er noog, ad þinn mä hræda,
Þänka mest, ad Agyrnd versta,
þann hefur smijdad Elgenn Unnar,
er þu brotenn sier ä flote.

46. Skiemst er sijdan Skepna en avmsta
skijna nädu Geislar þijner,
eins þvi nær og Guddooms Glanse,
giørvaull sw er Pryde skwen.
Skelsing er, ad skule sialfur,
Skapare Smidar þad sä lided,
Guds Bilæte ad häleitt hylie,
hersilegast Diøsuls Gersi.

47. Andann sama, er Æger temur,
Under þvijnga Vellystingar.
Sialfs Guds Mynd i savrgann Fianda,
sij=gleipande Fijkn umsteyper.
Skinsemd Gulle fyrer fellur,
fram! = = adhyggdu þvi og blygdaz;
þu sem Rastar Säka fyrstur,
fara letst til Ophirs Vara!

48. Nätturlegur Æges Otte,
unnenn varla mätte kallaz,
so vanburda og veikur Lwe,
Værdar naut i Hættu Skaute,
ä Hwsadoolg var Lagalausann,

lagd=

lagdur navmast Konstar Tavmur,
fyrr enn Jardar fullþravng urdu,
Flet, og af Sulte metter gretu.
49. Osundsiwkar Ovart bise,
Arar þaa ad kyrru bœrust,
Viner gleymdust, var ad Rœne,
vandlega spurt til beggia Handa.
Botnlavs Diwp þeir gauldu Gloopar,
giordu sier ad Fooſtur-Jordu,
og þvi hardt er ei medþurftu,
epter ad sækia miøg vid kepptust.
50. Fram̃ sier vatt hin feikna dim̃a,
flioott-ædande Niorva Dootter,
Fibl-vogun so Faars i Table,
fenge hneckt ad komaz lengra,
Tialde svaurtu fyrer Folldar,
flette nidur hœlfum Knette,
Augunum bæde Land og Lagar,
Leid, so brœdum hylia nœde.
51. Allt œ Folld sem œdur vidhryllte,
ama nu ei kunne framar,
Hel smœande Hyriar Kale,
hædde ad Noott og Myrkra Prootte;
Fyrdar eina fengu i Nordre,
Phœnicisker Stiaurnu siena.
Lioos þar Aulld og Leidarvijsir,
laung um̃ Sævar gafst Orœfi.

52. Biørn, (*) hiñ litle biarta Stiarna
er blika næde þege hvikul,
nær Veralldar (**) Nordur-Hiørum,
neitt ei sinne Staudu breytte,
til var kosinn Veg ad vijsa,
Vijdis-Hind þær Nootten blinda,
Soolar Skine, Bravt ad beina,
barnade, fyrer Styremanne.

53. Jookst so Ment og Vite Voxtur,
Vellystingar meir þo tijngaz.
Hvøriu Lande fræ, sem fundu
Fyrdar, ny kom Gytnda Byrde.
Eina sadde Fold, enn fædde
fleire senn i Stadinn hennar,
heim Oknytter hvøriurn fluttust
hundrad armer Gulls med Farme.

54. Nætturunne, er minna mettar,
enn meire Nægtum sijdur eyrer,
skaupudu Holldar Skort margfalldann,
skaup-

(*) Biørn. Ursus kaullum vier hinn minne Vagn; Enn þar hann hefur hid sama Nafn i Daunskunne og Latinunne, læt eg hann þvi og so hier behalda.

(**) Hiørur kalla eg Jardarennar Snwnings Punkt, sem hún leikur á, eins og Hurd á Hiørum.

skaupudust Brek og Heimtukrekia;
Took smammsaman vid ad væma
af Vana sijnu egenn hana.
Ofurgefenn liek i Loosum
Læknisdoom og Kock Ofroomum.

55. Saumdu Menn vid Sveit Okunna,
Sættmaalsgiord og Band Vinættu,
sinn Abata mest þo meta,
medur Vielum kaupa og selia,
Magt Christinna moote Granna
myskuna letust Barbariskum,
sijst af neinne Sættargyrne,
sitt ad helldur ykiz Vellde.

56. Gat fiolbreytenn Agyrnd Ita
Otal fundid sier Nylundur,
þess ei framar mætte missa
er Munad jook og Sælldar Unun.
Med Iþroottum maurg uppspruttu
Mein yndæl, og þæg Harmqvæle;
Hyggner urdu ad Gickium giorder,
gloopsku=næm vid annara Dæme.

57. Ged=roo deyr, enn Sturlan strijdre
stijnga Hiaurtun Vellystingar.
Hreinann Otta og Dyrkun Drottens
deysde Prakt og nyer Taktar.
Inst i Briooftum liootre Lasta
Lysting eru byggd Mustere,
enn Hæda Stillir Hws af Gulle
helgar Lid, og Cedrus Vide.

58. Stoltann Raanar Eyk burtelltu,
Indianisk Þar Lykt Sætinda
gys, og Dampar dyrra Grasa
Dwka Mastur-topps umsiwka!
Situr aa Stafne Drepsoott dofna
Davda lijk, og Okend Syke.
hvilijkt banvænt Hreise Qvala!
hnysinn Lande! skirr Þeim Fianda!

59. Hræsid vit, sem lavngum lætur
Lagar strijdann Kraft Þier hlyda!
Dyrgrip Þann sem feckst ad finna
fram her set, og hæl, ef getur.
Hefur mikell Avdur avkiz
Aulld, Þar siest ad fleira brestur?
Hittu Firdar Gulls i Gnoottum
gofuga Dygd, er saknad hausum.

60. Mun Sannleikanns Avdlegd avken
Aulld vid Ceilons Krydda Fiolda?
Er i Hiaurtum Manna meire
Medavmkan, enn aadur tediz?
Munu ad Kærleiks Logum laga
Lifnad Pioodev Nordur Slooda?
Þeger Þu. Þad hellst og hagar.
Hæadung ein Þvi er ad greina.

61. Laat i diwpu hanns vera Heite,
Hafi Þagnar nidurgrafid,
hulenn sem ad styra Stæale,
Steins sann Maatt til Nordurættar.
Upp sem droog med Haundum haugum,
Hrijng,

Hrijng, þeim epter Vellystingar,
Smugur fengu leynelegar,
leitad upp til nyrra Sveita.

62. Bloskre þier hinn Barbariske,
Bols vid Harm, sem nauktum Arme,
Gud þinn sialfur myndar medur,
meistaralega, þann ætreyster.
Fiandmanns Blood sem gefur Gude,
enn grefur ydur i þijnum nidur,
Uppheims Doomur ei mun framar,
eiga ad sinna Breytne þinne.

63. Ottaz ei þo Bruna beittann,
bryne Sool æ Hvirfle þijnum,
nie þo fyllez illum aller,
Eiturkyndum þijner Reiter.
Hinum fyrer Skiool mæ skyla,
skundad særdu þessum undann,
Ottaz helldur annad mætter,
Edalsteina og Gull, sem tredur.

64. Þu sier, Dupted gula glover,
getur ei nær hvad dyrt þad metur,
Fiølde Manna i Sælu sinne,
sem ad þijnum Hausinum kemur;
Legg i Minne, ad Lyder byggia,
Land, hvar reiknast þesse Sandur,
almættugur, og Hæda Hilmis,
Hæstooll (*) berl'a selst fyrer Perlur.

D 65.

(*) Berla ɔ: berlega, sosem hardla, árla

65. Hvad mun stoda, eg hlijfiz vidur,
Hrecke sialfrar Nordurælfu?
Þar Skijrdra Nafn er Ognar Esne,
Ottalegaz heidnum Drottnum;
Montezums frá tignum Throne,
tiæz Eyrum Klaugun Dreyra.
Hvort mun duga Fleck ad fægia,
Flioted Iber þennann liota?

66. Hvort munu hafa Lioon af Lijfe,
Lijk þavg teked aull, sem þekia,
Mwgum saman vijda Vegu,
vestur i Peru, felld i Keste?
Villuræsande Foolk, sem Fialla
Fenad, hvar til munde þiena
Þvi ad ræna, er attu, einu,
Dreigana, sijnu Fiore?

67. Fyrerverd þig, hin Illsku æra
Ætt! þar Dioflar blygdaz mætte.
Siælfrar þinnar Skinbragd skelfa,
fyllde Piooft i Tigris Briooste.
Adhyggendum stendur Stuggur,
sterkur þijnu af Kraptaverke,
stakleg Ran og Mord þvi mikla,
Meistara-Stycke þinnar Hreyste.

68. Heimuglegar, noogu Næme,
Næatturu Hyrdslur opna knæattu,
Lege og Vindum Log setiande,
lijk Almættes Bode rijku.
Þu framvijsar Haulldum hulda

Heima,

Heima, enn eyder sialf og gleymer;
Vein heidennar Villu Þioodar,
vottar slijkt fyrer Eyrum ÞRottenns.
69. Hertekenne, Hofmoods Sinne,
haurdu med, þu skipter Jordu,
enn Saalar Frid og gudleg Giæde,
gefur wt fyrer Moldar Hnefa.
Þiood dyrkande þig, med strijdum,
Þrumum slær, og giører hruma,
ad i Heimsins opnast midre,
Eden Sælu, Vijtes Pæla.
70. (*) Hifneskz þier til Heidur af Nafne
hefur þu teked Erendsreka,
Gulls kallande Fysn Ofrialsa,
flioota Lyst til Saalar Boota.
Vijtes færer heiptug Hetia,
Hwd wr Fridar Engels Skrwda;
Mexicanisku Bloode Bræden,
baalheit upp med Trwna maalar.
71. Drag nu Skylu fyrer þaa Fælu!
Fregn laat standa hnysin Ande!
Noog er sagt af nystaarlegu ----
navdugur þesse laat wtpressa
þiskud Andvaurp þwng Sanninde:

D 2 Pad,

(*) Hifneskz pro Himneskz, antiq. vid. *Fridreks Drápu*: Hifin pro Himen. Item knaattu pro kanntu *Matthilldar Quida*.

Þad eitt Dyr, sem heiter Madur
grymann Pyka Guds i Lijke
getur fædt; Þad bloſkra mætte
72. Hann Eg er sem haga Styre!
Hvilijk Reid a Soolar Skeide
lyfte sier fra Skye Oſkauptu
ſkærrar Birtu Cherubim nærre!
hvorſu bifaſt Himna Riasur!
hvorſu ſkialfa Jardar Alfur
vid Þa Raviſt fra Herra hærſtum
haatt tignudum allra Guda!
73. Þu Alvallde, er Flota Fiolda
fær Otalldra ſtyrt Veralldа
krijngſveimande! ---- O hvar endar
Umſiar Þinnar Hafs Ogrynne!
Þu sem Lijfe og Ending Æfe
yferrædur, Tijd, Aforlſum,
hvad sem Styrkur annara Orkar
Anda, Giof er Þinnar Handar.
74. Stoormegtugur i Engle og Orme
einn Þu vottaz same Drottenn.
Allt eins gilder, Veralldar Vellde
og Vetrar Lauf i Þijnum Metum.
Olgu ſtiller ſtolltrar Bylgiu,
Stormur hvijn ad Bode Þijnu
Geiſlar Þijner gylla Cronu,
Gilſa feller Stool ad Velle.
75. Þu sem eilijft Endaleyſe
i Þier lykur, med Þier ſtikar.

Þu

Þu hvørs Veran ein er æriđ
undarleg og ſtoor ađ grunda!
Giørvaull Speke giøriꝫ Reikur,
Gusa toom, fyre Þijnum Lioома,
hæleit Sunna! Þađ af Þinne,
Þornar Skođan eins og Froda.

76. Nylega ſa jeg Haf ſig heſta
hætt, viđ Skipan Þijns Almættar,
liwſt Þeim Anda lavt eg Krauptum,
lijkt ſem Gud er auſlgum budu
Stoorvidrunum, fram̄ ađ færa
fallega byggđar Timbur-Haller,
hauſtug Ogn og Hel ſem kaſta
hryllelega ſijn a mille.

77. Fangenn Ræna Forundrunar
Fiotrum neſner Yrmlings Tøtur
hvørium virđſt Þijn Hætign ſtærſta
hefur Vit og Þanka ađ geſa.
Skilningshætter, Skyn, Iþrootter,
ſkapter ſerhvørs Anda Kraptar,
Þijnu Dropar eru einer
af grunnlavſu Magtar Hafe.

78. Til Veralldа ſa jeg ſeilaꝫ
ſier Okendra gijrugar Hendur;
Þitt hærſta Nafn var hædt og laſtađ
Hafs fyrer Eldum Mogols Velde.
Ogn Þađ Skyne miog var mijnu,
Megnꝫ Enn Þu ſem allt ſier gegnum
ſkeda Hlute giører gooda,

 med

med Guddooms Syn og Rœdum þijnum
79. Rœdur þu so Lester leider
lijka þioona þijnum Throne,
og diwp-hulenn undarlega
Erinde reka þinnar Speke.
Veldur þu, i audrum Aulldum
opna gladdar Dyrdar Radder
saumu Spil, sem hier i Heime
Harmar œdur lykta nœdu.
80. Þad er Forsioon þijn, sem Odar
þvijnga nœer Tilhnegingar,
þu ei drepur þær, enn Hlavpe
þeirra snyr og Orku styrer
Sverd Tyranna, Menn sem myrda,
mœske giore hvad þu kiorer;
Þad mœ skie, enn þetta sijdar
þijn Eilijfd ad fullu syner.
81. Mun, þo tryllit Arar aller,
or Skynsemenn lokfins nema,
ad þijn Speke, er aullu rœdur,
œskelega, sie full af Gœdsku.
Aund sw hier af Anavd stunde,
ofar mun þijn Footspor losa,
þijna Haund nær þar sær siena,
Þioodin grym̄ sem joos wt Bloode.
82. Mun þœ geimaz Aulldum einum
Eilijf̄tarinnar, Forsioon þinne
Prijsverdugaste! Hœtt ad hroosa
Hœdum œ med Tignar Kvœdum?
Nei,

Nei, Þvi Unn og Stormar ſtinner,
Styre og Segl a Maanar Dyrum,
Saufnude Þijnum Yrkis Efne
ærin hier i Lijſe færa.
83. Hvor fa liteð ſkyllde Skwtu,
Skapare vijs! og Þig ei prijſa?
Er ei Þijna Forſioon ſyrer,
faſtur Nagle hvor, einaſta?
Munu ei giort Þad Hofuð hafa,
Hendur Þijnar, fyrſt ſem kennde,
Stravma Joor með Styre temia,
Storma Kaſt með Segle og Maſtre?
84. Þu ſem heſur að Leyndra Laaſum,
Lykel Naatturunnar Vika,
uppliwkande, Þier nær Þyker,
Þiena, Dyrum fyrr Oſienum.
Þu aðgreind ſem Laund fra Laundum,
letſt með Flooðum, Hafe, Mooðum;
Leið tilbiooſt og einneg aaður,
eingenn Þar ſem hafðe aengeð.
85. Sundurdeilð i ſleire Folder,
Fold var ſw er vær aabwum,
Hvor ſtood Ey, ſem Veraullð være,
Vatns með Hyl fra oðrum ſkilenn.
Foolk að kynnaſt ſleire Maunnum,
fyſte miog, enn bægðe Logur.
Oſt við hætta Mooðu maatte,
maurg ſo bwen aptur ſnwa.

86. Beinar strax vid Bending þijna,
Bif eru Leider sierhvørt yfir.
Forniøots Sonar fæst ad Laane,
Fylge sterkt, so trodast Bylgiur.
Ferdast Menn til framande Jarda,
i Frænda Leit, og hittast teiter.
Þar af siest, ad þu ert fleire
Þiooda Gud, enn Nordur Slooda.
87. Hinum byrtest Heims i Paurtum,
Haatign þijn i sama Maata.
Þitt Almætte þar sig vottar,
Þraatt a Skepnum Olijks Haattar;
Eikum, Grausum, audrum lijka,
undarlegum Dyr-Tegundum,
Enn sem Haund þijn allsvalldande,
oss i krijngum lætur tijngaz.
88. Hvad orlaat þijn Hond wtbyter,
Hlunnindum af Naatturunne?
Ei ad eins hvad Þaurfin þraaer,
þu Sælgiæted eins tillætur.
Siaast þvi yfir Salt hid Eystra,
saadar flytiast India Nytiar,
Sool-bakadre Barma vekur,
Bijn af Lood i kalldra Bloode.
89. Sia Skavt oped Drasnar diwpa-
dyf þier hreßs, minn Ande, þessar
Aulldur under Frioofgun fylldar,
framsieig grant, hvor þar nam planta,
seikna Veraulld fulla af Taaknum,

for-

forundrande DRottenns Handa,
lijka bavd, og sagde: Sæked,
Syner, híngad Avdlegdena!

90. Hvor sœ munde, er hvatann keñde
Hval ad ellta uñ Jardar Belte,
Þann med Skutle Þo so litlum,
Þore Menn œ Hoolm ad skora?
Hvor var sœ er Heims til Þarfa,
hefur leift ad skyllde vefaz,
stoorann Sijldar fyrer Fiolda
Fœnga=Stija, af Hampe nyum?

91. Þu sem fyller Haf og hœmm
Himna Kor, O Josur Stoore!
Einn sem Hlutum aullum stioornar
Otœmanlegu Herradœme!
Þu ert reyndar einn sœ Ande,
Afl, og Speke, hvadan er teked.
Fielag, Sigling, Iþroott alenn,
Avdur, Fæda og serhvør Gæde.

92. Serhvort Ar, O Drottenn dyre!
Dagur, Stund og hvor Secunda,
Megne bæde og Mœlleysinga
mest œfysa Þig ad prijse.
Þad er Þijn Lyst og Ast ad ædstre
œvallt serhvad Farsœlld nœe.
Skickan slijk ef skedur ecke,
skynug Sœl er verre enn hinar.

93. Hvi mœ voga --- Blygdan bliwga
bryner Þravng og Epterlavngun.

 Hœ=

Hœtign frœgust! Hvi maa voga
hrœddur Ande Foldbyggianda
nylega skilenn Flock vid swlann,
Fleckan Heims, og Gyrnda Hlecke,
þier Avdmyktar Foorn ad fœra
frooma i þijnum Helgedoome?

94. Burt þu Sollur illrar Artar,
Aunn og Staursin Heims Ohaursu,
Sabbats Hvijld þvi Saal mijn helldur,
sie hun lukt i Kyrdar Veum!
Miog aakafar, hulens Hugar
hijngad sasniz Forlengingar!
Ydur Astar beint ad Briooste,
breidaz vidur opnar Leider.

95. Lypt, Himneskrar Handar Kraptur,
Hugar Oskum vanmaattugum
mest sem nu i' mœddu Briooste
mijnu flogta, ad Hiarta þijnu.
Engla Josur, æ sem lifer,
einer hrockva til ad slockva
Bruna Þorsta bitrann þijner
Blessana Stravmar Fiolda þessum.

96. Þiooder tvœr eg lijt aa Laade
Lyndiskaatar, þad sem jaata
ad af Grooda Frisofs og Fridar
Foostur þigge rijkum Brioostum.
Aulld bwande Sal vid Sijldar
sig med Blessan allvel þesse
þinne, Gud, og fleire fæder,
ad fylltre Þaurf og Afgaangs Kaursum. 97

97. Hiartans Takmark hier er snorted—
hvorge læt eg þijnar Fætur
fyrr enn vidur þessar Þiooder
þig hefur under Scattmaal bunded,
þeirra Gud ad vilier vera
Verndarstadur, Hlijfd og Fader,
þu mætt--- þu skallt--- af Þroott adþreyttur
þessum Hiartanns innstu Parta.
98. Lættu Ast og Dygder, Drottenn,
Droottarlynde samanbinda,
læt Rettinde og sannar Sætter
senn adfylgia Mœalum hennar.
Nær hun hyggst ad neita Byriar,
nær sem hvijler Rœanar Fijla,
Hamingiu Fylking heillasaumust
haggiz ei fræa þeirra Flagge.
99. Enn hvørs muntu Sooma ad saunu
synia meiga þessu Kyne?
Hvoriu Josur Giorder gefa
glijkrar Artar þijnu Hiarta.
Hann þú blessa! --- Manns hvør Munnur
med Hœstaufum underqvedur
Otal Þiwsund Underscæta
Andvaurp mitt sier vidurblanda.
100. Tiœ hanns Spijru Tign allskiæra,
toomann þo ei Flærdar Liooma,
hvørn Veraulldin hinum soornar
Hofmoods Tiggium, þeim er byggia
sier til Æru Minnis Mwra

Mwg

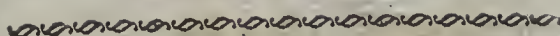
Mwg af flegnum egen Þegna,
Fremd er opt og Frægder keyptar
fœ med Bloode sinnar Þioodar.

101. Fyrer Þier gef ad hellst sie Hare
hœr, enn ongvu Smiadur-pœre.
Stoor fyre Dygd, so verdugt være,
ad vare skrœd œ hanns Marmara:
Fridar Stiórnan FRIDRIK Góda
FIMTA á Jørdu stórann giørde,
stærra Mild hanns Vitska Velde
vann, enn Brandur Greystemanna!

102. Þeim rœdande Drottēn Doome
Daid er Bloods fær ein asmœdann!
Geistur Ædа Geir ef neydiz
gegn Ofrijkes Flocke megnum,
fullhugada FRIDRIKS aullu
FRIDRIKS skapa Sœl i Lijde,
unn ad siœiz, hanns ad henne.
Hetiur goodar, vel sambioode.

103. Mier kom Ravst ad mijnum Hlustum
mun sw Huga Þinn sœ bugad.
Fagnadar liwsann hijrar hoosu,
Hroodur, Sœler minnar Þioodar.
Allar bænheyr Andvarpaner,
Englum duldar, Himna Þengill!
Bænheyr Raddar minnar mæddu,
Mœl, miñ Styrkur, GUD og Psalmur!

Lof-

Lof=Vers
Um Sál.
Hr. CHR. BR. TULLIN.

Hvad er Saungva þad hia þydum
Þioodum Landa fiærliggiande,
hijngad nordur Lopts um langa
Leid er heyrest vorum Eyrum?
Hafa nockrum Guma gefid
Guder Room, þann fegur hlioome?
Islands Joklar Omenn mikla,
endur=qvedenn fra sier senda.

2. Skald sigrande frægstu Foldar,
froodur, alenn Norsku Bloode,
saung a Danska Tullin Twngu,
Tignar=qvæde Milding Hæda.
Nu þott ynne a Mikel=menne,
Mattur Hels fyrer Vetrum atta,
dyrar Radder hanns vier heyrum,
hijngad flognar, Islendingar.

3. Hanns i Skrifum, Lesare liwfur!
Lioda=Norn er klædd af fornum, Fwi=

Fwa-Serk, i Fate nyu
Fegurd syner eigennlega.
Ei nam lognum Eddu Saugnum
Esned villa Skalda-spiller,
Hanns eru fuller Odar aller
Yndislegra Gud-Sanninda.

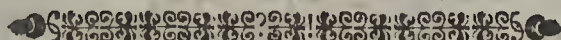
4. Flapur ei um̃ Troju Taupun,
Taulur liootar Amors Hoota,
heldur Farer Heims af Skallde,
hermdar siäst og gudlegar Aster.
Um̃myndaner ei nam greina,
Afl bodan̄de heidinna Goda,
heldur þær ca hvoriu Are
haufum ad Vætte Guds Allmættes.

5. Hafi bloomgud Yrmlings Æfi,
Eika Krans, og Fugla Dansinn,
Hann innteked, Haunum vaked,
helga Grundan Skaparanns Undra.
Miklu fremur mætte sama
marka Spor i Pcanka vorum,
Hædum ofar hvorn ed leider
Hroodur iwngen̄ lærdre Twngu.

6. Tilkomande Tijmans Enda,
tærare Spegel saum eige,
Þar til Ravnen soddann syner,
sied, enn Vess, er ordte Þesse.
Hvor Þig Kraptur ofanepter,
Ande frægstur Nordurlanda!
Hasi leidde Heimsins Æsi,
hennar Grunn ad skoda kunner.

7. DRottenns ysir Doomum rettum
Doomar raanger tijdum gaangaz.
Margur reiknar sier til Sorgar,
Sinna Gagn, er ætte ad sagna.
Skaalded Þessu varna vilde,
Vijsdoomsfulla Gædsku prijsar
Lijfsraadande og Alldurs Enda,
Umbun Dygda i hærstu Bygdum.

8. Verdugt Hroos, i Vodum Jardar
Værd hafande Skaald haalærda!
Þinne Ment vier Þacker kunnum,
Þijnar Ydner fyrgium lidnar.
Þitt skal Nafu i Yrkis Efnum,
oss ad dyru meted Hnosse,
Þitt skal nema Hool vid Himen,
Homer' Danske! Chrysostome!

Ydrunar Aminning,
wr Donsku wtlogd.

Ton, Ris upp min Sál, og bregd nu Blunde.

Vakna, mijn Saal, og Værdum hafna, Voda ihuga bwenn þier; Vogar þu enn nu Synd ad safna? Sia hvad Eilijfdæn nalæg er; Vakna og grunda vel þinn Hag, hver verda mune a effta Dag.

2. Ef ei i Tijma villt heimvenda, og vid þinn Gud Forlijkun naa, burtskwfud muntu utann Enda, Auglite Drottenns verda fra; Hanns Reide so ei ramme þig, rettann Betrunar feta Stig.

3. Enn nu Dyr Naadar opnar standa; Enn er Kostur a Heilsuboot; Enn nu vill Eyrad allt heyranda, Andvarpe þijnu taka Moot. Ef þu Ydrunar fordast Frest, færdu Guds Mykun reynda best.

4. Þess vegna, Saal mijn! Far med Flyter, Fridarens klappa Dyr uppa, ad ei þijns Herra Naad Onijter, nu sem er Kostur enn ad faa. Burt fra þier kasta Þanka heim, þier sie noog Tijd ad snwa heim.

5. Hvad margur hefur Utfør illa, med Uggleysenu bakad sier, er soddann Þanka

sig

ſig liet villa? Sœlen og Lijf þvi tapad er, ad i Laſtanna ſvæſdur Sid, ſijdarſt hann ſkylde Heimimn vid.

6. Hvornenn geck þeim ſem ærenn Alldur, enn nu kvadſt munde lifad ſœ? I lukta Grøf hann lagdeſt kalldur, Lijfs Ender fyrr enn minnteſt œ; Þœ fyrſt Betrunar þenkte um Slood, þegar Guds fyrer Doome ſtood.

7. Hvorſu geck þeim ſem Pelle pryddur, i Prakt og Vellyſt Lijf framdroo? Kaſenn Audlegd og Skarte ſkrijddur, ſkwſadur vard frœ Gude þo; Sinn fyrr ei þenkte Ender œ, enn i Helvijte og Kvolum lœ.

8. Hveriu þær Jomfrwr heimſkar ſættu, er hoſdu ei ſijn tendrad Blis? Brwdgumans Reide bitre mœttu, bodennar Nœdar fooru œ Mis, wteluktar frœ Sælu Sal, ſœtu i myrkvum Hrygdar-Dal.

9. Lœt þier þvi, kiæra Sœl! þad ſegia, ſanna Betran ei undanndrag; Þier leiſeſt ecke Tijd ad teygia, tak nu ad ydraſt ſtrax i Dag. Mœſkie komande Morgun-Stund med ſier fære þinn efſta Blund.

10. Eilijfann Pijnu Loga ad lijda, Lavſn af Harmqvælum aldrei fœ; Ei ad lijta Guds Aſynd blijda; Aungvum Svolunar Dropa nœ; Er þad Hiegoome? Er þad Spil? Ydrunar Dags þvi hyxa til.

11. Fyrer hvad Sæl mijn! Fieck þig tavsa, Frelsare. þinn? Sitt dijra Blood, sem hann a Krosse wt liet avsa; Ædst þad Guds Sonar Benia Flood, Uppvakning sie, og þrijste þier, þine Betran ad slijta hier.

12. Kom nu! Vid JEsu fleig þier Fætur, Floode Taara þær væta bær, hann þig ei burtu hrekiast lætur, þvi hiartanlega goodur er. Hans bloodstreymande Benia Lynd, Boot er vid þinne og allra Synd.

Væn umm Syndanna Fyrergefning
Ur Donsku wtlogd.

Ton, J JEsu Nafne uppgar.

Fyrer Hæstool Náadar nu, jeg vil nidur flatur falla, um Frid og Myskun Gud akalla, mijn, O DRottenn! minnest þu! Otal Þusund Ogna Skuldar, Jllgiorder, sem framed hef, openberar eins sem huldar, asmaa þu og fyrergef.

2. Legge DRottenn Doom mig a, skule Synda Tal uppteiknast, til ef Misgiordernar reiknast, Blygdan af eg blikna maa; O minn Gud! Eg þvi skal þegia, þijna kyssa Magtar Hond, og þeim Tijma epter þreya, ad af mier greider Lasta-Bond.

3 Verdur ei ad viisu er, ad Nadar-Mola nockurn þygge, nie vid DRottenns Footskor ligge, þar so marga Misgiörd ber; Heldur þess ad hann mier greide, Hefndar Giold og ofug Svor; Jaa, med sinne sekann deyde, snartskerande Heiptar Or.

4. Flockur saa aa Festing skijn; Droparner aa Afgrunns Oldum, Ogn aa Marar-Botne koldum, særre eru eñ Misgiörd mijn, særre enn þad furdu svarta, swllra Synda Registred, uppteiknud hvar illa skarta, Afbrot þaug eg fremia ried.

5. Samt skal eg ei þenkia, þitt, mier sie lokad Astar Eyra, eda neiter þu ad heyra, Angurs-Kvein og Andvarp mitt; Þott eg hafi þræsamlega, þijnum Ordum moote breytt, og med Syndum alla Vega; ofmiog þig til Hefnda reitt.

6. Eg med Judas alldrei skal, Orvæntingar Veg aa villast, Vijle siist til Dauda fyllast, helldur klappa aa Himna Sal, þar er nooga Naad ad fiña, nær sem heñar leita kann, under Byrde Synda sinna, sveittur Yfirtrodslu Mann.

7. Fodur blijda Fætur vid, eg þvi ligg med Ecka saarum, wtausande Hrygdar-taarum, liwsañ DRotteñ Lyknar bid, mier vesælum mun ei varpa, Milden hañs i burt fraa sier, af þvi Sorgar Eggen skarpa, Ondu mijna þañeñ skier.

 8.

8. Mijna ad vijsu Myskun hans, Naadar-Molum Saalu sedur, sundurkramed Hiarta gledur, fyrer Pijnu Frelsaranns. JEsu Blood þvi orkar ædsta, ad mijns HErra Giædsku Pel, Afbrot mijn og Illgiord stærsta, wtslietter og kvittar vel.

9. Hvad eg giort hef Gude a moot, þott ad være miklu meira, mun þo Kraptur JEsu Dreyra, a þvi vina ollu Boot; Þetta Naadar-Gialded gooda, getur borgad mijna Sekt. Þier, O Fader! þad skal biooda, þa mier Synden Ognar frekt.

10. Veit eg þvi i travstre Trw, þad eg mune fulla finna, Fyrergefning Synda minna, hveriar loksins hata nu; Af þvi Giædsku Geded blijda, Guds þad ecke lijda kann, hanns ad dynie Heipten strijda, hrelldann yfir Syndarann.

11. Enn, O Gud! laat alldrei mig, Braullavps Klæde framar slijka, so falle eg ei i Vondsku slijka, hvar med styggdann hefi þig; Heldur laat mig kwsan feta, Feril Lijfs sem betst eg kann, og avngvu Sinne orded geta, wt af honum lockadan.

12. Lijd ei Diofle optar i, Lastana mig Gyldru gina, Gud! laat mig ei soddan fina, Andar Voda uppa ny, Flærdar-dregg hins illa Anda, ætijd gef ad sie mier leid, meir so alldrei mier til Handa, mege brugga Saalar-Deyd.

13. O! Ad Guddooms Ande þinn, mitt balſtijrugt Hiarta hrære, helgañ Sañleiks Veg ꝏ fære, dijrſtur veit þad, DRottenn miñ! Sꝏ mijn Verk og Vilia hnegie, vel ad leggia Kapp þar ꝏ, þier ſem beſt ad þocknaſt mege, þvi ſo alldrei vijke frꝏ.

14. Lꝏt hañ tendra Trwar-Skar, mier ſo heit i Briooſte brenne, bryniud mege Sꝏl mijn henne, fyrer þier ſtꝏ ꝏn Forſmꝏnar; Send mier Styrk ad ſtaded ſꝏe, ſtødugur, þar til Lijfid þver, og uñ ſijder ødlaſt nꝏe, endalavſa Viſt hiꝏ þier.

15. DRottne ꝏvallt Dijrd ſie tiꝏd, mier ſem veitte Myſkun ſanna, milderijkur nꝏde banna, ad eg Diøfuls yrde Brꝏd. Edſtur Gud! J Eilijfdinne, og himneſkum Dijrdar Sal, med Lijkama, Sꝏl og Sinne, ſijſeldt þig eg loſa ſkal.

Nörunar Andvarpan.

Utløgd wr Donſku.

Tou, Hiartad, Pánkar, Hugur, Sinne.

Vei mier under Synder ſeldum! Siꝏ, hvar geſſt nu avmum Nꝏd, ad þvi ſtediar Anda hrelldum, Orvænting umm HErranns Nꝏd; Samvitſkan mig Sok ꝏ ber, ſeger Doomeñ yfir mier, DRott-

 enns

enns Lyknar ad eg eige, upp fraa þessu vænta mege.

2. Veit eg Guds Ord giorer heita, Glæpa-Monnum HErranns Naad, þeim sem hennar liwfir leita, ef Lifnad bæta siñ og Raad; Eñ eg þar til Ofær er, af eigenn Krapte ad suwa mier, Lastanna fraa vondum Vege, Vægd og Hiaalp so odlast mege.

3. Orku hef eg Illt ad viña, æred stoorá þier i gegn; Eñ til Bootar Brota miña, bæde skorter Raad og Megn. Naadar Verk er þetta þitt, þri-einn Gud, enn ecke mitt, Anda þijns ef ecke nyte, O-ummvendtur deya hlyte.

4. Eg (þvi midur) allt oflenge, illum Stig hef genged aa, þvi er maklegt þo eg fenge, þwnga Ressing DRottne hiaa; Eñ eg kasta avmur mier, O miñ Gud! ad Footum þier, bidiande þig burt ad venda, bitre Heipt og Naad mier senda.

5. Gef mier Naad, so liwfur lære, Lifnadareñs saña Boot, gef þiñ Ande Hiartad hrære, Hlecke Diofuls sundurbrioot; Gef mier rett ad graata Synd, gef eg tape Lasta Mynd, gef mier sierhvorn Glæp ad hata, gef mier allt sem kann ad bata.

6. Gef, ad Hiaalp og Huggun finne, Hiartad mitt i JEsu Und, gef hañs Dav-

de

de mier i Minne, mege vera hveria Stund, gef eg face fyrer hann, Fogund odlaz himneskann, hvar eg þier um Allder Allda, æ skal Lof og Packer giallda.

Morgun-Bænar-Offur Sœlarennar, þann Dag sem Madur vill gánga til GUds Bords

Ton, Hvar villtu, Sál mín, Huggun fá.

O! Fader Nœda fridargiarn! Þitt fæætt Barn, til þinnar Tignar kvaka, Hiartans greidande Packer þier; Þessa Nott mier, Aft þijn nam yfer vaka; Myrkranna mig, Magt ognarlig, ei svelgia ried, nie mœtte med, minnsta Skadræde saka.

2. Þijn milderijka hægre Hond, Hold mitt og Aund, verndad seck vel fra Grande; Þar fyrer hroosar Saal mijn sier, Son Guds i þier, Dyrd þinne Dikt kvedande; Nafn þitt heilagt, og mikla Magt, æ prijsa skal, i Eymdar-Dal, mitt Hiarta, Mœl og Ande.

3. O Gud! Þijn Myskun ætijd sie, upprennande, hvorn Morgun Lijfs mijns lœnga, fyrer Saal minne ferff og ny, fylge mier þvi, Heims yfer-Hafed strœnga; Einkum i Dag, eg kys þann Hag, þar

HErrans til, eg Hœbords vil, og heilags Kvøldverdar gœnga.

4. Þar under Bravde þiœdre Aund, Þijn retter Haund, Hold JEsu heilagasta, Þar gefst med Vijne blessad Blood, sem bœtte Þiood, og Hegning linar Lasta; Sœ Pantur mier, Saunfœring ber, ad Heipt er stillt, Þu vondum villt, Verkum œ bak Þier kasta.

5. Og so ei ville œngrœdt Ged, Ørvœnting med, Syndauna dapur Droome, i helgre Aflausn hreldum nu, hugsvalar Þu, Lijst er Þar Lyknardoome, ad Brot mijn vest, øll afmœest, mier Vœgd sie vijs, veitt Paradijs; Lof sie Þier Fader froome!

6. J Dag so hroopar Elskan Þijn, O Gud! Til mijn: Þier, hvøria Þijngste sœra! Þier sem Erfide mœder mest, mig nœlœgest! Ydur skal endurnœra; O miñ JEsus! Eg kem Þvi fws. Verdugann best mig giøre Gest, Guds Anda Naad frœbœra!

7. Audmiwkt, trwande, œngrœdt Ged, elskufullt med, gef eg frañbored sœe; So Guddooms Nœdar Sœtleik Þiñ, sœll JEsu minn! Reyne mijn Sœl og siœe; Villu burtdrijf, Vijl, Efa, Kijf, og Hugsan Þœ, sem helgre frœ, hrinda Gudrœkne nœer.

8. J mijnu Briooste uppkveik Þu, andlega nu, Lavngun til Lijfs Bordretta, hwng-

Mid

rud og þyrst mijn Saala sie, þvi Sælgiæte, i Trw sig med ad metta; Holds Navtnen Christs, so henne viss, og Dryckian Bloods, sie Boten Moods, og blessud Lijfs Uppspretta.

9. O Gud! i Dag og alla Tijd, Umsioon þijn blijd, Leidtoge Lijfs mijns vere, æ mier daglega esldu Trw, allskonar sw, Rettlætes Bloomstur bere, sem Christs af Naad, sa Krapt og Dæd, til Æru þier, oðrum og mier, Nytsemd og Gagn þad gere.

10. Lifande þinn eg Limur sie, og Lijfs a Trie, inngroonn, i þier blijfe, eilijfañ sijdann Andar Frid, Eymd skilenn vid, oðlest i oðru Lijfe, hvar huled er, geimt Maña mier, og Vatn-Stravmar, Vellystingar, Sorg mig so eingenn ijfe.

11. O! HErra! Mijna heyrdu Ravst, Hiaalp gief og Travst, gief Naad! O Gud! Margfalda! Forþienan Sonar fyrer þijns, Frelsara mijns, Undir og Andlaat kalda; O! HErra hijr, i Hæd sem byr! Lof Heidur, Prijs, og Vegsemd vijs, sie þier uñ Alder Alda.

Kvolld-Banar-Offur Saalarennar, þá Madur hefur geingid til Guds Bords.

Ton, O! Gud vor Fader sem i Himnarike ert.

J sætu Nafne milderijka mijns JEsu, gladur vil eg med hraustann Hag, til Hvijlu minnar snwa, þvi hanns guddoomleg Hiartagiædska hefur nu, Myskun avdsijnda mier i Dag, maa eg þvi ugglavs bwa; Himna-Bravd ried og heilnæmann, Hiaalprædis Kaleik senda, fyrer mig skeinker fullt a hann. Fylge mier Lijfs til Enda, Giæskann þijn blessud Gud og Mañ! Grand maa þaa eckert henda.

2. Hver sem verdugur Holds þijns situr Haabord vid, hver sem dreckur þitt dijra Blood, O Drottenn! i þier maa blijfa, i honum lifer einnenn þu med Elsku Sid; O! Hvad Sameining sw er good, sem varer Tijd eilijfa! Hier fyrer muntu HErra minn, Hold mitt a effsta Dege, uppvaked hefia i Himen inn, hiaa þier so lifa meige, Krossburdar Hernad þo eg þinn, þeangad til mæddur heje.

3. AE! Hvar med fæ eg blijde JEsu betalad, Fioldann Velgiorda þeirra þier, þu sem fraa Voggu minne, hefur avdsijndt a hverium Deige, i hverium Stad, Hiartans aastudleg Myskun! Mier, enn mest ad þessu Sinne? Nu i Dag ordeñ ertu mier, oruggt og fullt Riettlæte, Guds fyrer Avgum gyldt þad er, gafstu mier JEsu sæte

sæte! Pant og Innsigle, ad HErrañ hier, huggar, enn Synd ei græ:er.

4. J Dag er mijnu Hiartans Hwſe Heilſa ſkied, þvi JEſus geinginn er þar inn, med øll ſijn Nædar Giæde; Gef þvi, O! HErra! Hreint ſie þetta Herberged! Gief ad Bwſtadur þeſſe þinn, þier ſem beſt lijka næde! So jeg Þvermoodſku Syndum med, ſijſt meige þier burtvijſa, eg hef i Dag þær aſſvared, aldrei vil framar hijſa, fyrer þinn Sannleik giør mitt Gied, Gud! Formyrkvad upplijſa!

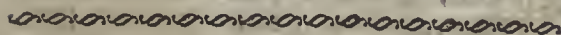
5. Minn Vilie þijnum Vilia hlijdenn verde beſt, mitt Hiarta þijnu Hiarta lijkt, af helgum ſtioorneſt Anda! J mier hvad giørder endurnijad, ævaxteſt, ad herda þad þu heſur mijkt, hindra ætrekenn Fianda, Nead þijn, O! JEſu! Nækvæmlig, nijtt Hiarta mier tilbwe, ſem elſke, heidre, otteſt þig, Ords þijns Sannleika trwe, vid hollann Lijfs ſier halde Stig, enn Holds af Vegum ſnwe!

6. Unn mier ad feta i Otta þijnum Æfe=ſkeid, ſo jeg i þinne Vingan, vid, Verøld rænglæta ſkilie, og fyrer lidna Lijfs Armædu! Og længa Neyd, eilijfrar Dijrdar fære Frid. Fader! Þad er minn Vilie! Hiæ mier vertu nu HErra kiær! Helſt þvi ad Kvølde lijdur, ſtatt ei, lijknſame

same Fader! Fiær, Freisting þaa mier ofbijdur, og Navda skielfer Noott Ovær, nær mig þaa, ORottenn blijdur!

7. J Noott gief þu, og alla mijna Æfe Tijd, ad Eingla þinna helgur Her, Hold mitt og Lijf bevare, þvi fraa þvi Hwse, hvar þijn Guddooms Hœtign blijd, Voolfestu hefur bwed sier, burtvijkur ei saa Skare; Noott þegar Davdanns nœlgast eg, þitt Nœdar Liossid biarta, Riettlætes Soolenn lysteleg! Lioome þaa mier i Hiarta, og þiœdre Sœlu vijse Veg, wr Veraldar Myrkre svarta.

8. J Nœdar Krapte Nestis þessa og nyum Styrk, gief þu liwfaste Grædariñ! Geingid eg lokfins fœe, Hels giegnum Strijdar Herbwdir, og' Hlidinn myrk, himneskann fyrir Hœstool þinn, hædstre so Unun nœe; Eñdalavs Dagur œ mun þar, esla Farsældar Blooma, af Glansa þinnar Asyndar, eg nun þaa fagurt lioo- ma, Votnum dryckiadur Vellystar, veit mier JEsu þann Sooma.

Bordpsalmureñ fyrer Maaltijd.

Ton, Avgu giørvallra þig Gud vona á.

Avgu sierhverra med Ast vona þijd, uppaa þig, HErra, hvørs Fyrersioon blijd,

ei

ei lætur Þverra, (til Atvinnu Lijd) Uppheldе
Þeirra œ hagkvæmre Tijd, Harm ad af⸗
Þerra og Hwngur⸗Mein strijd.

2. Velþocknan medur Þijn Haund opn⸗
ud hijr, hvervetna sedur oll lifande Dyr.
Sie Gude Fodur, og Syne Lofstyr, sætlega
tiedur, og hanns Anda, skijr, eins sem var⸗
skedur, og æ verdur nyr.

Fader vor.

3. Himneske Fader! Þitt helgad Nafn
sie, hier til vor ladest Þitt Konungs Velde,
Viliенn blessade Þinn virdest ad skie, um̃ vo⸗
ra Bwstade sem Himnarijke; Daglegs
Brauds Kvader i Dag lat i tie.

4. Sekter forlattu oss, eins sem vier
enn, ei vidur Þrættum oss skylduga Menn,
Freistnes i Hœttu ei fœr oss nie spen̄; Fra
ills Barœttu oss leys heldur senn. Þvi
Rijke, Mattur, Dyrd, Þijn eru, Amen.

Blessunen.

5. Blessa Þu, Fader, oss Born Þijn Ast⸗
kiær, Braud einnenn Þad er nu medtokum
vær; Goodar skamtade oss Gaffurnar Þær,
Gud hœttlofade, Þijn Milde fræbær, fyrer
Arnadar Ord Frelsaranns skiær.

Bordpsalmurinn epter Maaltijd.

Med sama Lage.

Þauck DRottne bioodum, af Þijds Hug⸗
ar Dæd, Þvi hann er goodur, og ei⸗

liff hanns Rǽd, hvervetna Foodur sem Holdefær tiǽd, hagkvæmañ Groodur Kvikfenade um̃ Lǽd, Hrafnswnga Moodur sem bidur hann, Brǽd.

2. Honum giedþeck er ei Hests Orka nein, hann elskar ecke þavg sterku Manns Bein, Sǽl lavs vid Hrecke sem Ottaz hañ ein, og vonad feck til hanns Myskunar hrein, Þele nær geck hanns med Þoknunar Grein.

3. Fader rijkiande um̃ Fold, Hæd og Mar, Frid i kavpande hanns Son Þioodernar, og Helgur Ande sem oss hugsvalar! Æra þijn stande sem fyrst hafenn var, Tijd um̃ verande og til Eilijfdar.

Fader vor, sem fyrr.

Þackargiørdin.

4. Saung med Þacklætes og Gofgunar greidt, Gud, fyrer sæta Nafn JEsu hæleitt, þavg prijsum Mæte sem þu hefur veitt, þessu Samsæte, og hvad annad neytt, þitt sie Ægæte af Þioodum wtbreidt.

Vers wr Daunsku snwed.

Ton, Eilijft Lijñ er æskelegt

Avgnablik hvort sem eg er til, æ Heimsiñs Ravna Stig, Gǽdsku þijna jeg gøfga vil, Gud, og vegsama þig, og nær mig

mig sijdan hefur Hel, heimflutt i Dyrdar Sal, saumu Lofgiordar, vaundud vel, Vers Þier eg kveda skal. Natturan hiodnud oll Þa er, Adgreining Dags og Nætur Þver, Hiartans ny-esldur Kraptur klaar, kynna skal Verk Þijn mild, Eilijfd giorvalla yfer-stiar, sw Engla-Raddar Snilld. Hve mæt Þo hennar aull um̃ Ar, Æra Þijn verda fylld.

Pæska - Vers.

Med sama Lag.

O! JEsu Hiartanns Unun frijd, Upp-risa og Lijfid Manns, Sælar Hug-svolun blessud blijd, Bloomstur Odavdleik-anns! Þu sem Harmqvæle, Hrygd og Bol, hefur Þolad a Kross, Diøful sigrande og Davdanns Kvol, dijrdlegur fyrer oss! Unn oss jafnann i Anda hier, upp ad rijsa med sialfum Þier, so vier Grafanna Fylsnum fra, framleidder Dooms a Tijd, Sigur-hrooss meigum Sooma na, Sorga gleym-ande Hrijd, med eilijfu Pæska-halde hia, heilogum Engla Lijd.

Utfarar Minning, epter Sál. Johaunnu Orms Dottur.

Er deyde Þañ 20. Febr. Eñ grafin ad Skards Kyrkiu, Þañ 17. Mart, 1774.

Ton, Pier Ollottenn þacka eg.

Hvert eru hier ꜳ Slood, Herculis for-nu Spor, ꜳdur sem Ogn af stood, og auflugum veiktu Þor? Enn hefur epter Vanda, Allsheriar Skelfir vitiad vor.

2. Og læted epter sig, avgliooſañ Grimdar Vott, Blood-dreisum storkenn Stig, Sturlan og Hvarma Þvott, allra sem epterhorfa, Herfange þvi er bar hann brott.

3. Þvi hvar mun Heims um̃ Bygd, Harms Efne þyngra fꜳst, enn nær hin dyrsta Dygd, vid Davdann hlytur slꜳst, banvænum Benium sæta, og loks af honum sigrud sꜳst?

4. Hvad framar bugar Briooſt, enn Burthvarf Astvinar, sem aullum leynt og liooſt, til Lids og Glede var, jꜳ siidsta Sinne ad hafa, sied þann um̃ Daga Herviſtar?

5. Syo Hrygdar Ordsok er, Avgum og Þꜳnka nærst, þar læted lijtum vier, Lijk Vinar aullum kiærst. Johanna Orme alenn, Hels hefur bitrum Brodde særst.

6. Hier sloknad lijtum Livos, lꜳngt Heims er bar af Sæg. Hier folnud hverfur Roos, hvervetna af Dygdum fræg, rett nefnd (þvi Ravn medfylgde) Johanna Gude þekk og þæg.

7. Þvi hvad maa Gude gior, gediast, enn Lijking hanns, Giædskunnar Ymyndar, innþryckt i Saalu Manns, og þeirre Lynd afleidder, Læker Trwar og Kiærleikans?

8. Sem Framraas fwsre med, floodut til Himna beint, þvi Ast og gudhrædt Ged, gat sier ei hennar leynt, Jord eins þeir Svaulun sendu, Menn hvoria fengu margser reynt.

9. Meinboot i Mæddra Skavt, maurg hefur þadan streymt, Orlætes Flood wtflavt, Faatækra Þaurfum geimt, slijkt er ei Toom ad telia, Tijd og Eilijfd sem faa ei gleymt.

10. Hwssprijde, Bæar-Bloom, besta jeg hana tel, røksamleg, fridsaum, froom, folskvalavst hafde Þel, skynsøm i Orde og Æde, umgaangaz naade sierhvorn vel.

11. Johanna hun var hier, Herranum þannveg kiær, Johanna enn nu er, æstrijkum JEsu nær, hans Astar vijst er Vætte þad hann took hana Faare fiær.

12. JEsum i Briooste bar, Brioost JEsu giste þo, af JEsu elskud var, i JEsu þaade Roo, JEsu innlijfud lifde, innlijfud JEsu wt af doo.

13. Þvi lifir honum hiaa, hans Eign, en dyra Saal, Holds Reisum frijud fraa, fullskilur dypstu Maal, Sioon Guds þar Sæ-

sit kveiker, a hvorre verdur aldrei Brial.

14. Hvor ſær þa ſdgt, hun ſie, ſigrud af Davdans Magt? O nei, hun yſirſtie, Afl hanns med Trwar Vakt, ſælum þvi Sigre hrooſar, iklædd himneſkre Dyrdar Drayi.

15. Sw Harmenn mykia maa, miög farſæl Umbreyting, og Aundum ellta fraa, Ofbod af Heliar Stijng. Þaurf er ei þvi ad kvijda, ſem ecke er nema Sioonhverſing.

16. Vegſamleg Vinar Aund! Vid-ſkilen bliknad Hold, i DRottenns hægre Haund', heimkomenn ofar Fold! Þier vor-er Þaankar fylgia, þynger Saalernar davd-leg Mold.

17. Hvad dyrdleg Umboot er, ordenn a þijnum Hag? Fyrſt Davdenn ſærde þier, fridſælann Glede-Dag, og Veralldar Vidſkilnadur, ſætaſta JEſu Samfielag.

18. Nu ydrar þig ei þeſs, ad þolder Kroſsburd hanns, þar fenged heſur hreſs, himneſkañ Dyrdar Kranns. O hvad gott af ſier leider, Elſkan fleckla vs til Skaparañs!

19. Þitt þo ad lijtum Laat, liſir ſamt Æran ſkiær, þad ſeſar þwngañ Graat, þier munum ſæraz nær, og ſomu Sælu nioota; Eja ſem fyrſt þar værum vær!

20. Aſtviner aller þvi, og heñar Van-damenn! Sem taargum teſted i, Tialdbwd-

um

um Mesek enn; Enn hana vited vera, heimkomna fyrr i Himinenn!

21. Von er ad vilied þier (vottar þad græten Brwa) þar Vinur ydar er, eineigenn Bwstad faa; Þvi þad er meste Munur, hier ad dveliast og Himnum aa.

22. Smaamsamann Lijfsins Leid, lijdur ad þeirre Stund, ad Eilijfd epterþreyd, opnar þann Gledefund. Hvorn ofs af Gædsku gefi, Gud DRottenn fyrer JEsu Und.

Galder og gooder Þankar um Davdann.

Med sama Lag.

Davde! Hvi þetta þier, þijn leiser Grimdenn hord? O Lioon! Meñ erum vier; Enn eingenn Lamba Hiord, Skepnur þær ødrum ædre, ei hafa Lijka sinn aa Jord.

2. Ofs lwta ønnur Dyr, ofs hrædist Lioona Magt. Samt fær þijn Heipt Ohyr, hvorttveggia ad Velle lagt, þinn Vande þad er eige, Tign nie Kynferde ad taka i Agt.

3. Lijfs þo nu lijde Hrun, Lifs allt hvad niooia maa, giora þu mætter Mun, Mennunum nockurn aa, og Moods And-hæle u.edur, Moods og And-hælis Dauda slaa.

4. Osnotur, Orbyrg, Hrør, ei dyrkist neinnre Boon, þavg sier ad kioosa Kior, Codrus og Salomon, Olijkan Hag sem hofdu, Olijkt sa skyldu Æsitioon.

5. Hvør Metord Madur ber, minnst ser þu epter þvi; Lijf þegar lided er, lætsurdu Kong og Þy, jafna til samans sitia, búrtflutta somu Byggder i.

6. Skal þa vel skarta slijkt? Skal ei fast Lagfæring? Skal geanga Løgmaal lijkt, Lijd yfir allt um krijng? Skal same Savr af verda, Vellystar Kropp og Vesæling?

7. Hvi lijtist ei helldur þier, Herra sem rijkia a Fold, i Gull ad umsteypper, andvana tijged Hold? Hofdingia Sveit i Silfur? Enn Alþyduna i myrkva Mold?

8. Forgefins reiknum reynt, Raad þier ad gefa ny, þu lærer soddann seint, samur ert Hegdan i, og þa med einu Vopne, Ulsam vogst og Giheli.

9. Þott brøker þeñañ Sid, þijn Heipt er sijst anægd, med hordum Harma-Klid, hun verdur aldrei lægd, i þijnu bitra Brioosste, Neiste finnst ei af neinne Vægd.

10. Opt Barna yfir Lijk, eys Fader soltum Graat. Opt syrgia elskurijk, Askvæme Fodur-Laat. Opt snyst i Ecki Harma, Hwskapar Aften harla kaat.

11. Opt færer Broodur-Briooſt, burt-kallad Syſtur Hold. O Hel! ſem þwng-ann Pìooſt, þreyter vid Menn œ Fold! kañ eckert Kvein afplœna, þav Bondſku Lavn ad verda Mold.

12. Enn þig hvad duger Deyd! ad deila vid Saklavſann? Siœlfur þvi ſodd-ann Neyd, ſierhvor einn baka vann. Pu fer ad annars Ordum, œleggur Straff er dœmer hann.

13. Pann Mœta, Stund og Stad, er Straff þad oſs hitta ſkal, einn hefur œ-kvardad, ſœ allt vort Daga-Tal, ſkamta ried Olldum Elldre, alldrei duga hier Kior nie Val.

14. Pijn Drœps-Hond eins ſem er, þeim œdſta Hlijdnisgiorn, feiger ſo fyrer þier, fyrrumſt vier allre Born; Hvad ſkal oſs moote ad mœla? Menn erum vier og Adams Born.

15. Vier erum veſøl Jurt, vel megum una þvi, hedann ad hoggvaſt burt, ſo heſ-iunſt uppœ ny, wr ſpilltum Reit uppræt-er, þuſundfalldt betre Akur i.

16. Hel rettvijſt hogg oſs nu, vier hræ-dunſt ei þinn Lia. Enn heyr! O HErra þu, ſem Hele vannſt Sigur œ; Hvors Bending ein þvi orkar, Hel ad kemur og flyr oſs frœ.

17. Lꜳt þad vort holdlegt Hey, hagkvæmre vijst ꜳ Tijd, burtslꜳ; Enn ꜳdur ei, almꜳttug Giædska! lijd, ad vier Dauðleger deyum, enn Dauðans kunnum heya Strijd!

Sumar-Kvedía kveden 1770.

Ton, Dags Liósed Nootten burtu ber,

Sjꜳ nu er liden Sumartijd, hvorrar Lioome, blijdu Bloome, hrumañ ꜳdur hreste Lijd.

2. Nu sjꜳum ver hvad fastann Foot, allt þad hefur, Gæfan gefur. Grꜳts eru hier og Glede Moot.

3. Odfluga ꜳ Tijmans Vagne vær, aullum stundum ꜳfrañ skundum; Eingeñ haunum aftrad fær.

4. Þanneg smꜳmsaman lijdur Leid, sem Bꜳt siglande ber ad Lande, Bꜳra hver sem ysferskreid.

5. Hver Mæðustund sem framhjꜳ fer, ei ad Hende aptur vender, stytter so þad epter er.

6. Missera Skipte þesse þvi, audrum nær oss ædre færa, þꜳ Tijmiñ breytiz Eilijfd i.

7. Asmaalud syner faulnud Fold, Davdans Spor a Vegum vorum, eins þvi visnar Hey og Hold.

8: Upprisu Sumar Jmynd ber; Guds þvi Kraptur orkar, aptur ad nyum Groo da verdum vier.

9. So lenge Gud oss Æfe añ, Tijmann brwkum, lijka lwkum, Lofgiord þeim sem gaf oss hann.

10. Lijfernid illt um̃ lidna Tijd, klöckver jaatum, Glæpe græatum, Guds afbidium Hefndar Strijd.

11. Pauckum, og liwfre þiggium Aund, Gaafur þær, oss giorde færa Sumarid fraa HErranns Haund.

12. Komande taukum Vetre vel; Beiſkt og sætt oss ætijd ætte, eins kiært vera Lijf og Hel.

13. So þig wr Garde syngium nu, Sumar-Tijd! þo laangt um̃ lijde, vorra Hwsa vitia þu.

14. Þañ er ried senda þig af Hæd, oss vansæra ad endurnæra, lofe sierhvor Lijfsfull Æd.

Skin kemur epter Skwr.

Med Lag, Arid hijra, nu hid nya.

Laatum Ædeð Offa-Kiælu Aulldum svijda, kaulldum nijda, Vetre Davdanns heited

 Hold.

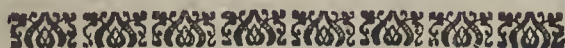
Hold. Þo munu Gæde Sumar-Sælu sijdan livoma; Frijdann-Blooma, vorre snavdu færa Fold. O hvad skyldum, (Þo ad þyldum, þwnga Neyd i Hrete-Kijfs) Hnossed muna; Oss vid una, Aren þreydu betra Lijfs?

Prof. Wadskiærs Vers.

Skynsemen fellur Undran af, uppgefast Sœlar Kraptarner, nær Guds Stormerke Havdur, Haf, Himen, Sool, Manna skoda ser.

2 Ovirding reikna mesta maa, Madurenn sier, ef ecke sær, af Skepnum þessum skyniad þaa, Skaparans Gædsku er tilbioo þær.

Vers, útdregen af þeirre Bók sem kallast sá

Hamborgiske Lækner.

Med Lag, sem Lucku-Dans.

Aurlogin strijd og Avdnu Bann, eingeñ ad fullu varaz kann; Þad hitter hañ Annars skilia mætte Mañ, vid sig sialfsañ.

2.

2. Og hvør mun Fiendur alla þaa, Ofarer Manns sem gyrnaz aa, framtaled faa? Var um sig þvi vera maa, og vel siin gaa.

3. Ogæfan lærd aa Limsku-Book, i Leyne Vara aa haunum took. Þo Kempann klook, hennar bryte Bragda Krook, nytt Bol sier jook.

4. Sitt Flækiu-Net þaa sialfur spann. Siifeldt Uggleysid giører Mann, of Ovarann. Ohætt nu, þar eittsinn vann, sier hyggur hann.

5. Enn Glede sw er allt of-fliooт. Ovinar þo i skædre Noot, ei feste Foot, sialfan rak han sier aa moot. Olucxan lioot.

6. Hann lijkest Flugu þeirre þaa, þan-sig eitt Sinn er nade tiaa. Med Þiost og Þrá, ei mig lætur af ad þiá, Greis Svalan grá.

7. Ummsitur mitt med Braugdum Blód, Bestía sú, vid Heliar Glód, út-Flaken, ód. Vorre Skade veikre Þiód, þar stór af stód.

8. Illfygle þad ofs elter My, ótigenn Legstad fáum þvi, þess Yorum i. Þvi er betst vær førum fri, i Sylsne ny!

9. Vesælt Kvikende vilde sier, vid grimre Svaulu forda hier, i Fioos þvi fer. Þar ei heldur Ohult er, sinn Ovin sier.

10. Næmrijk Kongulo Net þar reid. Nyann hin hier af Otta beid, i Skiool þvi skreid. Þar sier hugde Griden greid, fann nooga Neyd.

11. Nei, þesse Vesur ecke er, i avdu Skote (Flugan tier, med sialfre sier) ad eins til Gamans hengdur hier, þad skærre fer.

12. Ei er eg Lijfs af Fære frij, ef Fylsne þessu lengur i, hier bijd og by. Hvad maurg Plaga hreller My! Eg hiedann fly.

13. Hun taxde sijst og took sier Bid, i tryggvum Stad, so Kvikendid, hlavt frialsann Frid, Kongulooar Veidum vid, og Svaulu Sid.

14. Þannig hun tvisvar Fære fann, ad fordast Ovin skadlegann, eñ beid þo Bañ. Feig i Lioosid flivga vañ, til Bana brann.

Greifañs Oxenstiærnes Þænkar
Uñ Tobaks Pípuna.

Mijn einka Skemtav! eg sem mier, einmana þrætt vidleik. Elldstoo gloosonde, og Eysu Hver! O Pijpa full af Reyk! Heilann þu slæmum Vessum ver, vidretter Hiørtun smeik, opt syg eg liwsañ wt wr þier, Ilmeñ af Tobaks Steik. 2.

2. Ilmande Tobaks edla Root! Ynde mijns Hugar blijdt! nær þu i Lopted fur-du flioot, flygur, so giæter lijtt, og sem Snæ-leiftran ysrid ſkioot, Avganu hversur tijdt, Æsi ſkamvinnrar Epter-moot, eg fæ ad lijta nytt.

3. Þaa flygur strax i Þaanka mier, þad, nær eg Hele selſt, hvilijkur verd, sem eintoom er, Aſka, hvar Sœlen selſt, og þa eg Reyknum epter ser, i Hæd þo lengur dvelſt, jeg lijd i burt, og þannveg þier, þar i mieg lijkur telſt.

Titlings Minning,

ordt um Elledavdan.

Canarie Fugl.

Med Lag, sem Bwnadar Balkur.

Mieg er nu hlioodt i Saungva Sæte, sea foor i burt er ſkemta nam. Er þaa mitt fegurſt Epterlæte, orded ad davdum Titlings Ham? O! giæte eg lijfgad aptur þig! O hvad þad munde gledia mig!

2. Ef lifde Tullin enn hiaa Dønum, um þig sea giæte kveded Brag. Ættfuglar þijner modur honum, yndælann giordu Majdag; Eg maa og vitna þad um þig, þu hefur tijdum gladdan mig. 3

3. Ett Þijn i Roskild ægiæt stendur, upprunnenn lijka varstu þar, til Kaupenhafnar sijdañ sendur, sæu þig Ótal Hofdingiar. Ofeilnum Titlings Augum med, eins feckstu þeirra Dyrder sied.

4. Örlaga Norner ad þier kreptu, wtbyggdu þier fræ Hafnar Stad, og hæauldrudum hijngad slepptu; Hafi þær Ómak fyrer þad! Eyrinde þitt til Islands var, audrum ad skemta og deya þar.

5. Þu mætter nefnast utann Efa, Islands Klenodi makalaust, ei stood Bwkureñ wt wr Hnefa, iñefalde þo geise Rawst. Fidrid skravtlegann Farfa bar, Fægum allskonar teiknad var.

6. Nætturu þu af Hondum högum, hvell-roomad giørdest Instrument. Nætturan took þig nu af Dögum; Nætturan siælf þier hafde kennt; Mætar Nætturu Menter barst, Meistara-Stycke heñar varst.

7. O hvad lysteleg Yndes Kvæde, ar þinn hlioomfagra Barka-Streng, liek hun þæ Morgun-Lioomia bæde, lofade, og nyann Sigur-Feng: Ad kalldur unnenn Vetur var, Vor-Bloomenn gladde Skepnurnar?

8. Þvi munde Davdenn þannig leida, þig hedann burt fræ vorre Sioon? Honum var nær med ollu ad eyda, Illfyglum

þeim sem giora Tioon; Ynde var meir ad einum þier, eñ öllum Hrosnum sem Jorden ber.

9. Þu gifteſt ecke i þeſſu Lande, þar til var helldur eingen Von, ef þu hefder af Egtaſtande, epterſkiled þier lijkañ Son, þaa þyrfte eg ecke ad mæda mig, med þvi ad vera ad harma þig.

10. Ununar ſlijkrar eg maa ſakna, (öll taka ad finnaſt Dægur laung) aarla þaa eg aa Voren vakna, vid þann Oſagra Morgun-Saung, ad Krumar ſlwga ad Hwſum heim, og Hundarner fara ad gelta ad þeim.

Viijſur
epter Peſtdaudañ Spanſkann Hrút.

Med ſama Lag.

Vinur aaſtkiær uñ Veg farande, vend hijngad þijnum Sioonarbaug; Verahoſdadur ſlijk Bein ſkodande, þott bleik og ſkinen ſieu baug, audmiwkur þeſſu Lijke lwt, **liggur hier Krof af Sponſkum Hrwt.**

2. Hañ var yppar ſtur hier uñ Slooder, Hornberenda, þad jaatum vær, og af Utlendſku borenn Bloode, baudſt þo ad lemba

semba vorar Ær, goodann Fiærabla giør-
de þrætt, geck þad allt til æ Spanskann
Hætt.

3. Uppæ hanns stoora Lijtillæte, lioos-
asta Dæmе þad eg veit, ad af veglegu
Sooma Sæte, siglde i þeñann kallda Reit,
Alit Persónu ei agta vann, wngum sem
gømlum þiente hann.

4. Øll hanns Hreyste-Verk upp ad
títa, ecke tekst mier i þetta Sinn; Eitt
vil eg þo, (sem aller vita), umgeted hafa,
Kiære minn! sem er: Ad hann feck sam-
annskeitt, Savda Kynferde tvo i eitt.

5. Lofsins til fulls þo linna hlutu, Lijf-
sins Kraptar og Virding hanns, hvørium
med Andagt ædur lutu, yppursta Hrwtar
þessa Lands, wt þeim sijdarsta Anda bles,
erþiædur Horna Moyses.

6. Davda Soott hanns og Banenn
bræde, Bøl uppvekur i Þeanka-Rann, yf-
ergeisande Øssa Klæde, ei hafde fared vel
med hann, hørmulegt þar til Heled stack,
honum banvæna Skaal tildrack.

Sw skyndelega Umvendan.

Tveir voru ad hvolfa, Elsum Ølva, i
Ydra Sæ, ecke tolvar yfir þæ, spis-
la

la, bølva, brivota og mølva, bistet allt hvad sia. Inter pocula

2. Millum Slaga, ad Munne draga, Miadar Laa, beriast, klaga, Borded slaa. Breytest Saga, Bøl aflaga, braadt nam Kiæte þaa. Inter pocula.

3. Afdroo Skugga, wt um Glugga, Ellding sia. Þar vid Stugg ad Þrioot-um braa. Dunade Skrugga. Um sig ugga, iller tooku þaa. Inter pocula.

4. Spilunum sveya, og fraa sier flegia, fyllter Þraa, meintu deya mundu þaa. Diwpt sig hnegia, Synd affegia, Psalma gripu Skraa. Inter pocula.

5. Æ hvervetna Syndum setna, sig þeir tiaa, þar til metna minna enn Straa. Fælan glettna, fyrr umgetna, fiell nu strax i Daa. Inter pocula.

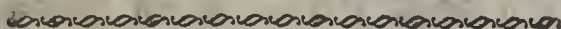
6. Ut ad nyu, wr Angurs Stiju, Øls mer gaa, Bookar-riju Becknum ljaa. Einga Klyu, enn nu hliju, Øls af Tære faa. Inter pocula.

7. (†) Briootar Kaña, Spilen spanna og spyriast aa: Hvor þad vann er hvursum fraa?

(†) Kenna maa vid Kønnubrot
þaa Krwsum fleygia,
Eins og þaa vid Alm og Skot
sem Ørløg heya.

fran? Jeg, kvad annar. Hinn um̃ hrañ-ar, Heiptar Eysan biaa. Inter pocula.

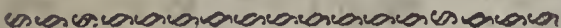
8. Hanns bad liwga, Hvopt Obliwga, hermde sia, sijdan fliwgast Segger aa. Eins wtkwgar, Angurs Þrwga, Ydran mørg-um hiaa. Inter pocula.

Saa koolnade Kiærleike.

Leander lioost, Lisetu feck þo ad hvij-la vid Brioost, hitt var ad avmka þad Ha-lur og Wijf, hoosu strax Deilur og Ulfbw-dar Kijf, þeirra var Hioonaband Præl-doome lijkt, þraatt skedur slijkt, þraatt sk. sl.

2. Hann fridar Fliood, fliootl varstu kalldsinnud, **Elskan mijn good!** Hun svarar skapstygg og helldur Oþijd: haldtu þier saman̄ **þitt argasta Nijd,** þad er ei Furda þvi Upphafid eitt, ofmiog var heitt, ofm. v. h.

Madurenn og Flydran.

Forgefins hafde Fiskemann, Færenu kei-pud lange Dags, Þolgiærde stodugt hafde hall,

hann, þo heppnadest ecke Veiden strax!
(Merk ad Bidlundar mest er Þörf, Monnum sem stunda Fiskeri, Skoolameistara og Skyttu Storf, skiliast ei helldur undañ þvi).

2. Fiskare sagdur Aungul æ, um̃ sijder hreppte vænann Drætt, stoor-eflis Flydra þad var þæ, þavg strijddu hvert vid añars Mætt; Enn þegar hun kom under Bord, orsade Kiæte svængann Holld, til hennar þesse talar Ord: **Tønnen** skal prófa þig i Kvølld.

3. Hann vellte lenge i Huga sier, hvornen hun yrde best tilreidd; Helstena steikia hyggst eg mier, hælf skaltu verda i Potte seydd; Eñ medann þetta mikla Happ, matbiuggu og ætu Þænkar hanns, Færed bilade, Flydran slapp, foor hann so bwenn heim til Lands.

Þær Mañvøndu Heimasætur.

Hafid nu ecke hætt um̃ Stund, Holldar hier sem lasted Sprund, þræstagande þad sie Lund, þijdra Silke Nipta, ad þær hvorke Froo nie Frid, finne og ecke þole vid, wngann fyrr enn odlest Nid, og sig mege gifta, Obliwgt soddañ Uñtal hier, eg aptur ber, og ydur hlyt ad skrifta.

2. Ydur'viist ad blygdast ber, sem brwked soddann Lastaner, þar af satt þvi eckert er, sem Otal Dæme viisa. Þoller Gulls eg þecke twær, þottest hvor hin betsta Mær, dyggvar hietu Drooser þær, Dorimena og Lisa, þier munud fyrer utann Ef, nær wtsagt hef, Adferd þeirra priisa.

3. Fer til Bidla fiolmenn Sveit, sem sœ vill þeirra Gøfugheit, hvorn þvi greip sem Lavfgrund leit, Logenn Astar Glooda. Eckert nema Spott og Spie, Sprunden lietu þeim i tie, (Venia heyre eg sagt þad sie, sumra Merkes Fliooda), hvorsu þeir med Hœdwng brott, og Høfud vott, hieldu þo til gooda.

4. Þessa fromdu Lyst og Leik, lœngañ Tijma Fliooden keik, uns ad klijner Ellen bleik, i Asynd þeirra Slijme, œ þær Stimpel settel sw, sem Ogyllder hvoria Frw; Bidill eingenn byrtest nu, burt var þeirra Tijme; Hollds Astrijdan hardt þær beit, eñ Hollda Sveit, hygg eg ad þeim kijme.

5. Oll wrkula Von þœ var, Viisum eingeñ siñte par, bœdar tooku Brwdernar, biturlega ad grœta; Fullar Trega fooru af Stad, fyrst þann hitte, sierhvor bad: Sig ad eiga. Þu mœtt þad, þwnga Pressu jœta; Onnur Matros armann þrekk, ad eiga gekk; Onnur fiekk Soldata.

Sa Fokreide.

Hvørs vegna Cræsus hætt so lætur, og harðtnær sier til Bana grætur, volande: Loks eg vesæll maa, Vergæang baŭsettann hrekiast aa.

2. Hafa þaa grandað honum Pioofar, hafa sie-rænt hañ Bondsku Boofar? O nei. Hvør valda þaa mun Pravt? Penarenn Glas i sundur bravt.

Saa Forsiaale.

Jmpostor Hafs i Hæska var, hootudu Davda Bylgiurnar, hroopar hañ þaa af hæsre Kverk: Herra! giør á mier Furðuverk! Fiærhelst mijna ef Frelsan bijð, sætækum skal eg gefa Lijð.

2. Hann sijna Beiðne heyrda seck, heilum skilade Baaran Reck, Giof þó losadre gleyma vañ. Gott og vel slapp eg sagðe hañ, eg sóck ei meir i saltañ Hyl, Sigling þvi aldrei reyna vil.

Aliter.

Refur Hafs i Boda var, vijsañ Davdañ sea hann þar; Bad, mier Herra biarga þu, blessadann Almaatt syndu nu, Hwssgæangur þaa hafa skal mitt hælsa Bw.

2. Bænheyrdur af Baaru Slood, barst hañ upp ad þurre Lood, Giafar Heite gleymde þo. Gott, kvad hann, eg ecke doo: Kafna eg alldrei kann, þvi meir ei kem aa Sioo.

Uppbyriunen.

Drengur nockur aatta Ara, aleñ af Bloode Fiskemanns, Lyst tilfeck og Lavngun saara, Leid ad kaña Geddu-Rañs, ad vada Pitte Vatns oklaara, var þvi Ydia dagleg hñs

2. Hvad er þad sem Born ei bralla? Bioo hann til wr Sefi Knor, Fader hañs sem Æfi alla, aled hafde i Sævar-För, Skipherra Efne Kund nam kalla, Kappanum hælde Menia Bor.

3. Dramb i Huga Drengs þad vekur, dyrfist hañ vid Fodurs Ord; Moodur siñar Trog þvi tekur, tiaest vilia kvedia Stord, fram aa Tiorn þvi Odum ekur, ætlar strax ad fara um Bord.

4. Herra Skips nu orden er eg, wngur Drengr sagde þaa, wt i China siws þvi fer eg; Fader hañs hafde miñst þar aa. Hañ kom ad og sagde: sver eg, soddan Breytne hrosa maa.

5. Huggast eg af Hogum þijnum, Hiartad lijfgar Glede sw, Footsporum ad fylgia mijnum, fallega hefur byriad nu; hallder þu fram hætte sijnum, Hofudbaats-madr verdr þu

6. Fiskfum Dreng sw Fysn Ohõlla, Fiol gan Ara þrooaz vid, Tre uppreist i Trygil-Bolla, Traf ahengde dæalijtid, Atker liet þar tvo vid tolla; Tiarnar figler wt a Mid.

7. Bilur kom ad Feigdar Fleye. Fader-eñ horfde sitt a Jood. Madsfos sæck a mid-ium Vege, mælte þa, og rak upp Hliood: Fødur míns Hrós, enn Hrísid eige, bratt mier nú á Davdanns Slód.

Uñ dåvda Mws i Kyrkiu.

Ei er Forvitnen ollum hent, einatt hun ska-dar Drott, fallega Mwsar fær þad kent Feigdar Aræded liott; Skylde hun hafa Æfi endt, eda drepiz so fliott, hefde ei Skollenn hana sendt, i Helgedoomenn uñ Nott.

2. Fegurd Kyrkiunnar fystist sia, foor so þar grandlavs inn, Kotturiñ sem i Leyne la, og liest vera audrækenn, Heiptar-Verk framde heñe a, helvijtskur Prackarinn, ætte þvi strijda Fleinging sa, fyrer þann Streak-skap sinn.

3. Þa Myrkur Dravga Mwsa hier, minnast eg þar a bid; Ute vid Havga une sier, elskande Spekt og Frid; J Kyrkium ad spavga ecke er, Ormaña Hæsi vid; Kattar-enns Avga brætt ad ber, Byrtunnar þarf ei Lid.

 Edla

Edla og Velvísum

Herr **Olafe Olafsſyne,**

Directori þeſs nya Iſl. Bókþryk̃eries.

Samt.

Gøfugum og Háttaugtudum

Sgr. **Boga Benedictsſyne,**

Intereſſent i þvi ſama.

Oſkaſt til Lucku

med þeirra prydelegu Feſtarmey

Jomfrw Typographiam,

i Epterfylgiande Gaman Hendingum

og

Munngæts Mælge.

Kvednar 1773.

Laged er ſem vid Hugró.

Hvad er þad Undra er wte ſæ? dæfog-ur Mey, ſo dyrre ei um̃ Daga Lijfs, um̃ D. L. leit Augum æ; Donſkum Skrw da, Bloomenn Brwda bwenn er, enn þo Landa

Landa alldra Handa Ordsnilld ber, hver Þaa ætte, heppenn mætte heita Ver.

2. Hvad er Þad Undra er inne sie? Slætt Stavpa-Flood, og glada Piood, sem Sestabod, sem S. b. alseted sie. Hvi er Krwsum hier i Hwsum hampad dætt? Ost-er klijngia, ymsir syngia, allt er kætt, sinn eg Rok, og fulla Sok, Þo fare ei hætt.

3. Aptur med Prijs og ægiætt Nafn, er Claus Olavius komenn til vor, k. t. v. fraa Kavpenhafn. Hann Þaa Mær, nam Þijngad færa i Hendur oss, Islands Blóma, Islands Sóma, Islands Hnoss. Mun ei skyldt, Þad miwkañ gyldte Meyar-Koss?

4. Hann vill ei framar drygia Dvol; Fyrr keypt var Mey, enn fostnud ei; Þvi fullkomnast, Þ. s. nu Festar-Ol. Samt Þavg ecke i somu Reckiu sofid faa, hin Þvi kemur henne fremur Hrijnga Gnaa, hañs vid Sijdu heit og Þyd, sem hvijlast aa.

5. Þo efast ei ad Þesse Droos, Afskvæme margt Islande Þarft, vid uñsioon hanns, v. U. h. mun leida i Lioos. Boge ann-ar, bestur Manna Brwde fær, Þessum Þaa-dum hun skal hæd, og hijrast nær. Ad Tvin-na Nist sie tveimur gist ei trwdum vær.

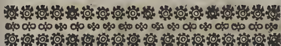
6. Vier tiaum Typographiam, veglega-ast Hnoss, velkomna oss. Þvi vænna Þijng, Þ. v. Þ. ei veitast nam. Sijnu

Gagne

Gagne Fyrdar fagne og fordest Tœal. Hun fær kennt og margra mentad Manna Sœal. Hier skulu Reckar hennar drecka Hióna-Skál.

Lœtum oss blanda ad Brullaups Sid, þann Hroodrar-leik umm Avdar-Lyk, og Einkamœal o. E. Alvœru vid. Ny Prent smidia, Olafs Rdia, øll og Rœad, Luckuhœaum Notum nœae og noogre Dœad, Otal Gœde af sier fœde umm Isa-lœad!

Ydar Vidleitne elskurik, Fodurlands Hag ad fœra i Lag, er fœstra nu, er f. n. samlendra lijk. Allt so lenge Islands Menge uppestœar, soddann lifi i Sogn og Skrifi Soome klœar, og af merkum ydar Verkum Ardr hár!

Vidbæter.

Eitt Kvæde
sem kallaz
Skiølldur,
kvedenn af Sal.
Arna Bødvars Syne

1\. Skalldiñ fordum Skilnings gylldu,
skyrtalande Kvæden dyru,
swngu lofleg sijnum Kongum,
skalfskyllduger uñ Nordurhœlfu,
mier enn framar miklu bære,
ad minnast DRottenn Verka þinna,
Yfir-Kongur allra Josra,
Ande Gllds þad giesi eg vande.

2. Lattu heita Himna DRottenn,
Horpu þijna Twngu mijna,
still þu sialfur Streinge alla,
so stande a Nootum H. Anda,
hiaalpadu mier, einn Hugurinn næriſt,
Hiartans vakne innstu Partar,
ad þier sanna kveda kunne,
Köngur Dyrdar Losgiörd skyrda.

3. Bregde upp þijn hævyrdt Hegdan,
i Hlide Þanka Skyllde Fridar,
mijnu so þig alltijd einann,
umhyggiande i Rooſemd bygge,
hindradu einnenn allt sem grandar,
ad erta mig, enn sialfur vertu,
nærstur mier i mijnu Brioosté,
Maale stioorna Lijſe og Saalu.

4. Einn og þrennur er Gud sannur,
ævarande med Syne og Anda,
reyndar Upphafs an og Enda,
allra bestur sa hinn meste,
milldur fyrer allar Allder,
Eingla og Manna Skaparenn sanne,
Item þeirra allra Hluta,
er innast meiga og lijka hinna.

5. Eingenn sær hanns wt ad skyra,
ædstu Kraptar Hatign stædsta,
Eingla og Manna er Skilninge,
Oranſakanlegur Jehovah,
þo hefur Giædskan Guds ælijsa,

gef=

giefid Skilning þann can Eta,
ad vier kunnum oss til Nædar,
ætijd þeckia DRottenn sætann,
6. Skieds so a Himna Hædum,
hatade Eingill Dyrdar Þeingil,
af Frijvilia Vondsku eigenn,
vard wtrekenn þegar bardest,
fiell i Ονæd Himna Hallar,
HErrans þrœr med sijnum Arum,
drambsamaste Diofull veste,
i Dijke Kvala hlaut ad vijkia.
7. Sijdann reyníst svarenn Ovinur,
sanna GUds og allra Manna,
fyrstu skapta f Fegurd mestu,
Forelldrana sveik hann vora;
Innsinaug so til allra Manna,
Eitur Synda hvad mæ heita,
hrædelegra enn hier sem skiede,
hvar eru Ræd nema DRottenn næde.
8. Verkenn mestu vil eg um yrkia,
volldugasta Himins og Folldar,
Josurs sem ad sætast losi,
Sæl mijn Hiartad, Lijf og Mæled,
hañ took Ræd ad hiælpa wr Naudum,
hann gaf Fyrerheitid sanna,
hann kvedur ad Kvinnu Sæde,
Krapta Ormsins giøre tapta.
9. Heiminn GUd so elskade aumann,
eingietenn gaf Son sinn hreina,

ſvo hvør einn ſem á hann trúe,
erſt Líf enn ſviptiſt Ríſi.
Fullkomlega eg med øllum,
annars være i Kvøl og Banne,
meſt Þvi Skylldan mier tilhallde,
Myſkun prijſa GUds og Vitſku
10. Hlaut ſo Manna Brotenn bæta,
bleſſadur GUd og Madur Þeſſi,
Otækt var Þad Eingla Sveitum,
eda Þeim ſem lifdu i Heime,
GUds Riettlæte og Myſkun Mættar,
med hvort ødru ſylgiaſt riede,
Alvitſkann og Aſtar Vilie,
vſs fra leyſa Kvalanna Bloſſum.
11. Þvi er ſkylldt ad Þagne alldreige,
Þwnga ſviptar Manna Twngur,
helldur viiſt i Sorg og Sælldum,
ſiifelldt DRottenn Himna prijſe,
hvar Menn eru, hvort Þeir fara,
a Hle edur Lande, ſitia og ſtanda,
i Svefne og Voku ſo vier hofnum,
Synda Lyſt ſyrer giefid Ynde.
12. Blooded Hiartans innſtu Æda,
og aller Kraptar Lijſſins ſkapter,
Sioon, Heyrn, Mæl og Siñed hreina,
ſætt med mijnum Andardrætte,
Sælinn fremſt med Hyggiu heila,
heidre DRottenn Þeſs eg beide,
ſtunda vil ſo Steſid vanda.
Styrir Engla Maktar dyrum. Vird=

Virding, Heidur, Valldid;
Dyrdin,
Vegsemd hærst og Lofgiørd
stærsta,
hier sie blessud Preñing skiæra
pad af Twngum øllum swngid.

13. Spædu fordum Gæsu goodre,
Guddooms Anda Menn ræktande,
Dooma hanns um̃ Christi Komu,
klaarleg Rit sem herma vitum,
sidu ad vijsu liioosar Tijder,
leinge þar til Gud sinn Eingil,
sende ad boda Fæding frijda,
Frelsarans seige eg Mariu Meyu.

14. DRotteñs Meyu Davids Ettar,
dyggvast Sprund æ Heimsins Grundu,
valde Gud ad vera Moodur,
vors Himneska Salvatoris,
Heilsun gooda feck hin friælsa,
og fegre Soolu Gabriel þegar,
Sendebode Guds tilgreindur,
glærsta Meyu lijtur nærsta.

15. Fyllte Naad og Heidre af Hædum,
Heilagur Ande Astar Bande,
prydde og Krapte Guds med Gistu,
Glansa Perlu Dyrdar Kransa,
Mustere Dygda Drottning hærstu,
Dæda

Dæda Liovsid fegurstu Rósam,
Violam Gemmam Lijssins Liliu,
Lioomann Meya og þeirra Blooma.
16. Lidu Ræsir taldar Tijda,
til sem er af DRottne skilid,
sæddist GUd af Mey og Madur,
mest þau jætum Undur bestu,
boda Einglar Fognud Fridar,
Frid a Jordu og Monnum Gridinn,
Fætækt leid sæ fyrer oss bidur,
feck i Stalle Hvijldar Beckenn.
17. Og sijdann a ætta Deige,
umskorinn fyrer Synder vorar,
Blooded miste Barnid rauda,
blessadur JESUS nefnist þessi,
foor so snemma fyrer oss særast,
Frelsare minn a Æfi sinne,
ad vier skulum eige i Kvolum,
eilijflega pijnder deya.
18. Vakne Hiartad Fære fyrdta,
fyrer þad hann bætte Skadann,
deydde Naud og Drepsoott hrædde,
dvijnar Manna giorvoll Pijna,
allt med riettu er Andardrættenn,
i sier hefur Skylldann krefur,
JEsum GUds Son jafnann prijsi,
jeg þad gyrnest eilijflega.
19. CHristo færde Fie vor Austre,
fijsast til hanns giordu Vijsir,

Leid=

Leidar Stiornu lijta nædu,
leinge ferdast villist eingenn,
Gæfur þæde GUd og Madur,
GUds af Ræde alls Fognudar,
GUde hneigdu liwst a Læde,
Leider aptur Vitrum greidast.
20. Herodes med Heiptar Fære,
Hædung fylldur senda næde,
wt og bijdur ORottenn deyda,
so dviine ei sitt Valldid sijna,
Ulfur kunne Jllsku stinnur,
ecke myrda þakenn Hreckium,
þad saklausa Lambid gooda,
lifanda GUds nie stijga ysir.
21. Joseph Foostra kiærum Christi,
kynner Eingill GUds ad linne,
Fridur þar og stye sijdann,
Frelsarann med og Moodur tieda
Bode þessu heyrugur hlyder,
hann vid bræ og sijdann nær,
und' Fridskyllde Fodurs Hæda,
Ferdum lypta a Jord Ægyptha.
22. Utlegd þolde ædstur milldur,
Ungbarn JEsus GUds Son þwnga,
frijdastur hiæ framande Þioodum,
sæ so dvalde Aren tiæist,
uns ad riede Eingill byda,
aptur Joseph gudlegs Kraptar,
skyllde aptur heilu halda,

heim

heim i Land enn fyrnast Grandid.
23. Fyrer Mein og Mædu Þijna,
med Offokn og Utlegd losa,
vyrdstu mier i Fride fara,
og frelsa mig af Diofla Helsi,
Sinnid aptur mitt og Munnur,
Mættur, Lijfid, Andardrættur,
Hræring, Vitid, Gledenn, Grætur,
Guds Son kiær, Þier Lofgiørd sære.
24. Medann toore, mest Þo sijdar,
minn JEsu i Eilijfdinne,
liædu Styrk Þier Lof eg kvede,
længar mig nu til Þijn Þængad,
allur nu med Edle øllu,
innre Krápta Þijn eg minnunst,
yfirlesid aptur Stefid,
eigenlega af Hiarta seige:

Virding, Heidur, Valldid, rc.

25. Jookst Alvolldum Vitska og Alldur,
Vijsdoom hvers ad jáfnann prijsum,
gieck um krijng og grædde laungum,
goodur, veikar Heimsins Þiooder,
Blinder verda velsiæande,
veitist Holltum Gængurenn neyte,
Lijkþræer faa heila Hiwkran,
hreiner giøraft batna Meinin.
26. Afl hinns hærsta wtrak Diofla,
allt hann giørde vel med Sanne,
Daudum

Daudum veitte Lijf ad Lade,
og lijknade sonnum Glæpamonnum.
Menn þad aller siaa og sanna,
sannarlega eingenn annar,
kunne þvilijk Verk ad vinna,
vann þau GUd og Madurenn sanne.
27. Fader vor GUd af Himna Hædum,
hefur þrisvar Vitne giefid,
um̃ sinn Son og Elsku hreina,
innelega Gudspioll kynna;
Liooma skal hanns Heidur um̃ Heimeñ,
hann er Lijfsins Eiken sanna,
hverrar Blodin heidnum Þioodum,
heil Lækningen finnst Hveila.
28. Þo jeg være um̃ Æfi Aren,
allar Stunder þar vid bundenn,
fyrstu wngur fraa Hræringu,
Frelsara mijnum Lofgiord syna,
alldrei kynna eg eins og skyllde,
oll hanns Verk ad telia hin merku,
ecke helldur þaug ad þacka;
Þetta er Hiartans Jaatun rietta.
29. Johannes þad sialfur seger,
sijst ad munde Heimsins Grunden,
kunna til ad vijsu vinnast,
verdug Skrifin taka ferdug,
wt af þeim hvers aller niootum,
ædsta JEsu Dyrdar hædsta.

 honum

honum sie ad vissum Vana,
vandad Lof med Fødur og Anda.
30. Nu þo fremur enn fære eg Tijma,
ad fremia um̃ Ord i Vessum fkordud.
Gud blessadur giørde og Madur,
gott sem ædur hefi eg vottad,
Vanþacklæte vard þo reyna,
Vegeun Lijffins geingu eige,
Júdar marger JEsum smædu,
jafnann Kienning DRottenns hafna.
31. Løstudu Vonder litwfan̄ CHristum,
leid af Vestum Illt fyrer Vesta,
Von er þo ad Verolld reyneft,
vidlijkt þeim sem Bod hanns geima,
fæeiner þo vooru hanns Viner,
Von og Traust er høfdu' æ honum,
sijnum kiende Giædsku greiner,
greinast tolf hanns Læresveinar.
32. Nøfninn eru þessi þeirra,
þess mæ gieta fyrste er Petrus.
og hanns Brooder Andreas medur,
er Jacobus þridie kierenn,
Johannes og Philippus friju,
Fevana sem Bartholomeus,
Thomas, Matthæus tooku Frama,
og tiedur Jacob Son Alphæi.
33. Taddæus er tijunde rædur,
tiedann enn vier Simonem kiennum,
Otrwr Júdas Ischariot,

alen̄

alinn vestur toolste er talinn,
hann var sa ed sveik vorn HErra,
Son Glotunar nefndur af honum,
Foringe allra Forrædara,
fiandlegur Þræll og Otryggiande:
34. Þar ad auk hanns Viner voru,
a Vege Dygda heimugleger,
hielldu sier med Ynde og Æru,
ad honum best enn stwdu Leste,
nam af honum Nicodemus,
nooga Fræde Saalargiæda,
Joseph var hanns Vinur kiære,
vollduger Menn a Júda Folldu.
35. Skriftlærder med Skom og Heiptum,
skie nam eins um Pharisæa
hotudu mest og kolludu CHristum,
Klækia Manna Vin og Þanninn.
Viinsvelgiara Luckuliner,
a Lande þar og hefdi Fianda,
Gudlastande i Bolvan bister,
boolgner upp af Heiptar Olgu.
36. CHristur þolde Mædu mesta,
mestur þo hann være og bestur,
geista Hwngur Þraut og Þorsta,
þyrste hann oss til Himna Vistar,
Freistingarnar Frelsarinn bestur,
seck ad lijda og Heims Astrijdu,
Reyndur HErra samt an Syndar,
Sigre hroosar dyrdarligur.

37. Veit hañ Piᴂader vel hvad lijda,
vitſkurijka hvers ad Myſkun,
yfirgnæfir Lidſenid liwſa,
Lijknar Moodur Barne goodrar;
J þvi Trauſte alltijd ſegenn,
O! minn JEſu! kem eg, þo ad,
haſter freiſte laungum Leſter,
lᴂttu mig nu vinna Sigur.
38. Medann helld eg mier þig vidur,
mun eg kvijda eingu Strijde,
upp frᴂ þeſſu alldrei ſleppa,
eg þier vil ᴂ nockra Vega.
Styrk þu mig og ebl i Orku,
innlijfaſt ſo þier eg kynne;
Mᴂled, Hugur, Hiartad, talar,
og Hræring oll ſem innra bæriſt:

Virding, Heidur, Valded, ꝛc.

39. Sæte JEſu, Son GUds, prijſe,
Sᴂlen þig, enn fylge Mᴂle,
Kraptur mijnu Kvæde og Skriftum,
Kongur ſtyrk þu mig ad yrkia.
Til þijn ſtwrenn fly og ſolur,
fridadu Aumann ſem þig bidur,
goodhiartade Gud og Madur,
Grædare minn og Lijf ᴂ Hædum.
40. Minnunſt eg ᴂ Mᴂled ſanna,
miog vel herma Gudſpialls Sogur:
Leid ad Pᴂſkum, leita frooder,

Lær=

Lærdooms Skrifta og Prestar ærder,
hvornenn þeir med Heiptar Fære,
HErranum kynne Lijstioon vinna.
Ottast Lijdenn þeir, enn þetta,
Pijooste fyllder geimdu i Briooste.

41. Einn af Læresveinum svornum,
sa var Judas (Skriften tiaer)
Jscharjot, er hinn slæge,
i var hlaupenn Diøfull, þviad,
Høfuds Menn þar fremstu finna,
frestar ei, og Høfud-Presta,
sialfann baud þeim sinn ad selia,
sælann HErra, enn Dygden þverre.

42. Skyllde af slijku Upphlaup alldrei,
Ordsakast, enn Løsun skorduð,
gledjast þeir og giørdu færa,
Sijrugum, Dale þrenna tiju;
Maalmurenn þotte mesta Skelmer,
miked fagur, eins og þiker,
nockrum enn sem Agyrnd unna,
Æru og Dygdum standa fiærre.

43. Fyrer Svik er þolder þar af,
þijnum eina Læresveine,
astrijkaste Kongur Christe,
kenndu i Briooste um mig og vendu,
Uggalaust so eg þier tryggur,
eilijflega reynast mege,
og af Hiarta øllu fegenn,
elske þig Gud dijrdarligur.

 44

44. Medann hier i morgu Strijde,
mædunst jeg þo Verolld hæde,
Veit mier trwann Vin sem bæte,
Velferd mijna og sefi Pijnu;
Luckan oll er þier ad þacka,
þad skal muna er Jonas talar,
til þijn þaa wr heitre Heliu,
hroopa gierde og Bænheyrderdu.

45. Prijsadur siertu sæte JEsu,
Sigurs HErrann dyrdarligur,
Velferd mijn og Hiaalpen heilog,
Hiartans Ynded Skioldurenn biarte,
vertu mier nærst, þijn blessud Byrta,
biartann giore Salenn Hiarta,
hrein Rettlætis Soolen siena,
sæl þar skijne um Æfi mijna.

46. Sijdla Aptans Sætra Brauda,
Sveinar toolf med Konge hreinum,
setiast nidur, sijdann neyta,
sagde JEsus þeim ad Bragde:
Þad sannlega sege eg ydur,
saa einn med mier eta naaer,
svijkur mig; Enn Sveinar veiker,
sannlega hryggiast, hvor sem annar.

47. Ad þvi spurdu: ædskur heyrde,
Er eg þetta nockud, Herra!
Einn af Toolf, hann sagde ad sonnu,
saa med ratar Hond i Fated.
Huled veitstu hvad sem talast,

og Hugsan Manna DRottenn sannur,
æ hvad segenn yrde eg Þviad,
Elsku Þinnar nioota kynne.
48. Minn Lijfs Ande sælann sannar,
Svein Johannem Dygda hreinann,
Hvør ed vaiin med Velsemd dijra,
vidur Briooſted JEsu ſtydiaſt,
Kvølldverdar um̃ Tijma taldann,
tilmælande ſeck ad ſkilia,
hvør Þar munde ad viiſu vera,
Vondſkuſws hiaa Þeim i Hwſe.
49. Sama Kvølld aa ſogdum Tijma,
Sacramentum, eins og kient er,
Innſette vor ædſtur DRottenn,
øllum oſs er hann aakollum.
Fridarins HErra Holld er Brauded,
hanns og Blooded Vijned gooda,
Þvi ſkulum ætijd aller trwa,
og eilijſar hønum Þacker ſegia.
50. Holld og Blooded HErrañs milda
hrein er Lækning Saalar Meina,
Lijſſins Fæda Lyſt og Glede,
Lioome Fridar uppe og nidre,
hrelldu Sinne Hægden millda,
Hreſſing, Sæla, Lijf og Bleſſan,
Ynded meſt aa Angurs Stundu,
andleg Veria moote Fianda.
51. Þegar i Heime Þijns Lijkama,
Þar med veiteſt Bloods ad neyta,

tilreid þu mig HErrann Hæda,
og hiaalpadu mier þitt Barn ad vera,
mier þijn leiſi Myſkun hræra,
mijnar Varer ad Footum þijnum,
þær og lijka lauga i Taarum,
Lioome og Kongur eilijfs Blooma.
52. Sidonen, Maaled, Heyrnen heila,
Hiartans mijner nægſtu Partar,
Bloodſins Krapta innſtu Ædar,
eigennlega ad JEſum hnegeſt.
Loſadu mier fyrſt Lijfid bæreſt,
leyſtum hreſſum Eining bleſſud,
ſyngia medur minne Twngu,
Maal Ordrijka ſo þier lijke.

Virding, Heidur, Valded, ꝛc.

53. Lioos mitt, Heilſa, og Lijf, O JEſu!
Lykuen oll vid Sliſa-Follum,
Fridar-Veiter hædſtu Hæda,
Huggun mijn i Daudans Skugga,
veitſtu ad mig vardar meſtu,
Vornen þijn i Heimiſins Pijnum,
kom þu Aſtar ædſte Lioome,
annaſtu mig Frelſarenn ſanne.
54. DRottenn bleſſe mig Almættes,
mig vardveite og geſi Sigur,
Aſiaan HErranns ad mier ſuwe,
og lidſinne i ſijnum Fride;
Þvi nu byriaſt Maaled meira,

Minning JEsu Pijsla þinna.
Eg Stoormerkenn yfirfare,
æ mier gef þu Krapt so næge.
55. Kongureñ JEsus so ad swngnum,
sannlega Lofsaung geck wr Ranne,
beina Leid yfir Lækenn Kedron,
Læresveinar fylgia hreinum,
wt ad Fialle Oliveti,
inn ad Vana i Gethsemani,
Grasgard þann sem Leturen lysa,
Lijfid geck ad mæta Kijsi.
56. Dafnar Angur Sveinar sofua,
særbidiande JEsus tæraſt
hrygdist Sæl af hordu Bole,
Hiartad skalf og ytre Partar
bidur þrisvar blijdann Fodur,
blessadur Vægdar mætte hressast,
Styrker Eingell milldañ merkur,
minn Lijfgiafa i hordu Kijfe.
57. Hæde Strijd vid diarfañ Dauda,
DRottenn minn ad þessu Sinne,
eingenn gietur wtsagt Twnga
allt hanns Bol i þessum Kvolum,
sveittist Bloode Dyrdar DRottenn,
Dreyrenn hrunde nidur a Grundu,
strijtt og hardt sem storkner Knetter,
stendur skræd þvi vona eg Næda.
58. Bloodsveite þinn berst mig stode,
bid eg lijmest hann mig vidur,

ryd þu honum a Hiartans Ædar,
hrædunst eg þa ongva Mædu,
siadu til eg sie i Fride,
sijdarst heldst i Dauda Strijde,
Goode JEsu GUd fagnadar,
gadu ad mier þa heldst er þiadur.
59. Vekur Sveina, og sagde, vijkium,
Son GUds burt þvi bradara vonum,
reikar hijngad sa mig svijkur,
siduger jafnann Freistne afbidied,
ad so mælltu af mijnum GUde,
ma þar lijta Júdam sia þu,
undann geingur Flocknum Fianda,
feriudu med sier Elld og Veriur.
60. Þustu med honum Þienarar Presta,
þannig og so Olldunganna,
Eirdu Þioonar og Skriftlærdra,
ecki heima sylldee Hreckium.
Spurde DRottenn, hiner heyrdu,
hvers þeir leite? Andsvor veita,
nu ad JEsu Nazareno,
nægst tier Blessan: Jeg em þessi.
61. Minn þa DRottenn soddañ sañar,
Sveit ad Jordu falla giorde,
unninn þessi Ovinanna,
aptur a bak enn mistu Krapta,
giorde slijkt med einu Orde,
Odlings Sonur, Himins Roduls,
Kongur frægur eins vard eingenn,
Almættid hañs mier hugsvalar. 62.

62. Bonder nær sem fyrst Fiendur,
fundenn veida og slaa mig bundenn,
syndu þeim þu siert mier reyndar,
Syndugum Hialp mitt JEsu Ynde,
seig þu, Jeg em hann sem Hrygdum,
hialpa vil i Rauna Bilium.
lattu mig so þacka þetta,
þier um̃ Tijd og Eilijfd blijda
63. Forrædarenn kyste klarann,
Konung Dyrdar viek ad honum
nadu binda Lausnarann Lijdir,
Lerka Fiotur æsast Verker;
bid eg þessi Bondenn strijdu,
binde mig þar hef jeg Ynde,
fast vid þig minn Kongur CHriste,
kystu mig enn alldrei mistu.
64. Ei þig kyssi eg sem Júdas,
Angurfullann til þijn langar,
kvijder Holldsed margre Mædu,
Meinin bæt þu Hialpen eina;
Linist Neyd a Præle þijnum,
þijna Nad mier vyrdstu syna,
ven þu mig so þier eg þioone,
Piening kantu betst afplana.
65. Medan Hiartans einhvor Æden,
i mier volgnar Lijfs um̃ Tijma,
Kvolld og Morgna um̃ Noott eiñiñ,
eins a Dege Hiartans fegenn,
vakenn, sef, hvort sit edur reyka,
i Sæld

i Sælld og Angre hvørge sældur,
af ollum Kreptum æ tilfallenn,
eigenlega vil eg seigia:

Lofi þig allt hvad Heite hefr,
heiløg mæta Sool Riettlætes,
Gott eflande Giædsku Upp-
spretta,
goode JEsu Lausnareñ Þiooda.

66. Nu sem Læresveinar sææu,
sinn Lavard i Fiotrum stinnu,
spurdu þeir hvort siinum Sverdum,
sælann HErra mætte ei veria:
Rikte Petur Brande bitrum,
brædlega Malchum særa nææde,
Eyrad miste Yfirmanns Priesta,
illur Þioon sem Fridnum spillte.
67. Vidur Sveina siaalfur tiææde,
Sunnu Fegre Giædsku Brunnur:
Læted þessa giora sem gieta,
gierdu Petur sliidra Sverded,
Senda Fader meira mundi,
mier ef villde af Eingla Hernum,
helldur enn toolf til fremstu Filgdar,
Froons um̃ Vega Legiones.
68. Siidann læknar GUds Son goode,
greindann Mann er Særid reynde,
heill vard hann so ad Þvi ollu.

Al-

Almœttugur þar næst talar:
Ecki kienda eg i Leyndum,
i Mustere helldur feijann,
daglega Lærdoom liet eg heyra,
leysdist eingum mig ad streingia.
69. Þessi er aumra ydar Tijme,
og Myrkranna Kraptur styrkve,
þanninn rædde Blessunar Brunnur;
burt so lwder Sveinar flwdu.
Nakenn einn i Mædu Omiwkre,
mœtte flya hrædddur þviad
Ungur var enn Illsku Drenger,
adrer villdu honum Skada.
70. Hvad er til Rœda HErrañ goode,
Hrijdenn, Myrkur, Ossokn, Strijded,
sækia ad og Sinned veikia,
sicadu til ad veitist Nœder,
vertu mier i Huga og Hiarta,
Hressing, Kraptur, Lijf og Blessan,
Haf Giœdskunnar, Ædst Eilijfa,
Undid besta og Kvittun Synda.
71. Fliott til Hannam færdu ORotteñ,
fyllter Júdar argre Villu,
bundenn HErra Himins og Landa,
hroktu þeir og œfrañ keyrdu,
þadann sendur Blessadur bundenn,
Biskupi var enn siærre Myskun,
hiet Caiphas hvorn ed vitum,
Hannas Mœg þad Skristenn sannar.

72.

72. Spurde Biskup Himna Hyrder,
hañs um̃ Kienning: JEsus ansar:
Lærdu af þeim er hana heyrdu,
hvorra Rædann þig maa fræda;
Biskups Þioon hvad heldst var Haaske,
HErrann JEsum sloo vier lesum,
hogvær Ord gaf honum þegar,
hann sem leid fyrer Glæpe Manna.
73. Fyrst þu leidst þann feikna Þwstur,
Frelsare minn i Þijnu þinne,
frijadu mig af Fiandans Slogum,
Faare og Banne Ovinanna,
Laat mig skylldugt losa um̃ Allder,
Lausnarinn þig fyrer unninn Sigur
Gnoog mier vere æ fyrer Augum,
oll þijn Hegning minna vegna.
74. Neita þrisvar naade Petur,
naadugum DRottne Hrædslann þiaade,
Tillit JEsu aptur eilijfs,
Ydrun gaf og reiste vidur.
Postulenn þessi Konungs CHristi,
kvalenn gieck wr Biskups Salnum,
beysklega Graatenn bad um̃ Myskun,
Briooстed fylltist Angurs Piooste.
75. Nær eg fell hvad opt er illa,
ei þo vilie fraa þier skiliast,
lijttu til mijn liwfi DRottenn,
og laattu mig vera vid þig saattann,
giefdu mier eg ydrist æsdra,

Illgiørdanna enn fordist Villu,
hare Synd enn hiaa þier nioote,
Huggunar sem alltijd vare.
76. Vitne folsk af Svikum setner,
sijdann geingu fram Oblijdir,
þo samhliooda urdu eige;
Eilijf þagde Giædskan heilog.
Spurde Biskup DRottenn Dyrdar:
Drijstugt, hvort hann være Christur,
Son lifanda Guds? Hann greiner,
glogglegt Jaa, og Sannleik tiaer.
77. Klæden sijn reif Kennemadur,
kallade Gudlast Sannleik sniallann,
verdann Dauda votta giørde,
vorn aa Lade Gud og Rææded,
Prælum fengenn fegre Soolu,
Frelsarenn var þaa Bondum marenn,
hæddu, spyttu, hroktu, nijddu,
hann, þaa Roottu Fiandans Grannar.
78. Arla Morguns uppe voru,
Olldungar og Presta Fiølde,
raadslagande um Guds Son goodann,
ad geta hann flækt i Daudans Nete.
Grein þu oss, ef Guds ert Sonur?
giørdu tiaa; Enn svara nææer,
DRottenn: Þo eg Sannleik sege,
sijst mier trwed, framar auglyste.
79. Sonenn Mannsins fraa þier munud
sitia Hlid Guds hægre vidur,

kemur

kemur aptur sa hinn same,
sij-blessadur i Himna Skyum.
Ertu þa Guds Son? Þeir segia.
Sagde: Ja. Enn honum til-lagde,
Gudlast, Flockur giarn Odæda,
og giordu hann kalla Dauda-verdann.
80. Færdu bundeñ Drotteñ Dijrdar,
Doomara heidnum fiærre Sooma,
var Pilatus hann ad Heite,
hafnade Dygd og Rette jafnann.
Ydradest Judas Illsku tiedrar,
eckert Lid af Prestum feck hann.
Silfre kastar Naudum nystur,
nam sig hengia Vondsku Hamur.
81. Klogudu Júdar Konung Hæda,
kallande fyrer heidnum Jalle,
skielfir Foolkid, skipar sialfur,
Skattur ei gialldist Keysarans Vallde,
CHrist sig nefner Konung hærstann.
Christum spurde Doomarenn fyrst ad:
ertu Júda Josür tiede?
JEsus giegner þeim ed fregnar.
82. Mitt ei roomast hiedañ af Heime,
Hefdar-Valld nie Rijkiß Hallded,
kvadst þo vera Kongur ei sijdur,
kallast riettann Sannleik spialla.
Doomarenn Júdum sagde sijdann,
Sök er eingenn med honum feingenn
Klogudu samt þeir loddu a Lygum,
Landvord Hunna Þioonar Fianda. 83.

83. Senda ried a samre Stundu;
saurugur Jarl, þeim treyste a Aura,
Herodi, vorn HErrann dijra,
hugde i Skordum Vanda fordast.
Sijst wrleyste Kongurenn Christur,
Kaudans hœla Spurnar-Mœalum;
Hvijtu Klæde klæddu alvitrann,
kolludu Forsmaan slijkt ad øllu.
84. Sende aptur Lausnarann Landa,
Landsdoomara, er Christum roomar,
enn, saklausann, aller ad sønnu,
æstust Judar Grimleik nærster.
Hroopudu bister: Hann krossfestist;
Hier um beiddu Giæsu sneydder:
Barabbas einn ødrum verre,
yrde laus og Dauda fyrdur.
85. Liet rangsnwen Jarl þan jafnum
JEsum, flengia hørdum Strengium,
pijpte Blood wr Benium nidur-
Blessadur þolde Kvaler þessar,
uppa þad, vier ecke sijdar,
i Helvijte skyldum kveliast,
underlagder Faar med Fianda;
Fraa erum gripner Vijtes Svipum.
86. Skielfast nu mijn Hiartans Hvolfin
hrædunst eg, ad Kvol og Mædu,
slijka, fyrer mig Vondsku veiktann,
vard ad lijda, Himins og Jardar,
Kongur hreinn, med Þrautum þyngre,

enn þær kunne mitt Twngusære,
  wt ad skijra aumur og grœtenn;
Yrke eg þvi og Hugann styrke.

Lofi þig allt hvad Heite hefr 2c.

87. Purpura Kœpu geister Gloopar,
giordu iklæda Josur Hæda,
  Þyrnum kryndu þennann einninn,
þar med Reyrstaf eige spara,
  vorum HErra i Hond ad færa,
hæddu, lomdu, spyttu, mæddann.
  Vann Pilatus enn ad inna:
Eingenn Sok er med honum feingenn.
88. Júdar klaga Illsku Oder,
enn saklausann JEsum þennann;
  vogar hann, (tiœ þeir,) sig ad segia,
Sonenn Gllds er œ skal vona;
  Þvi er hann verdur þess ad deya.
Þœ Pilatus ad þvi gœer;
  HErrann spurde: Hvadañ hañ være?
Hier vid þagde Kongur Fridar.
89. Styggadest Jarleñ, þvi hañ þagde,
þetta tiœde: Mijn er retta,
  Magten vijs, ad lœta þig lausann,
lijka festa œ Tred hid versta.
  JEsus inner so med Sanne:
Siist œtt Valld ad nockru Hallde,
  yfir mier, ef ei være gefid,
ad ofañ þier, eda soddañ losad.

90. Sa hefur stærre Synd og meire,
er selde mig nu þijnu Vellde.
Grundar Jarlenn JEsu Ord greindu,
jafnframt heiter Grida ad leita:
Prestar segia: Vijst ef vægia,
villtu þessum, Heimsku fylldtur,
Keisarans alldrei Vinskap vijsann,
vitum att, enn Reide bitra.

91. Hrædast slijka Hootan næde,
hindra liet sig fra Rettindum,
klemdur i Villu, DRottenn dæmde,
Dauda til og Krossenns Nauda.
Hroopa Judar upp og æpa:
Yfir sig kome Blood þess lifir!
Barabbas vard vard frij med Fiore,
af flestum halldenn Madur verste.

92. Færdu wr Kapu fremstañ Dijrdar
Foolsku greider Strijdsmenn heidner,
Brwning klæddest Blessadur sijnum,
bar sinn Kross og Mæde finnur.
Einn framande Simon sendest,
Sa und' Trenu naud'gur þiadest.
Foolked wt sem fylgde, grætur,
finna Angur nockrar Kvinnur.

93. Viner DRottenns voru þetta;
Vann so ræda Josur Hæda:
Græted ecke yfir mier, Dætur,
allbloodugum, Jerusalems;
Helldur yfir Eymdar Gialde,

ydar, þegar missest Fridur,
Tijd nalægest sw þier seged,
sæla Obyriu! og þetta mæled:
94. Ute er Frelsid, hrynie Halsar,
og Hæder lijka yfir oss brædest.
Tred ef bloomgad maa hier Mædu,
mikla þola, þa er lijklegt,
Eiken visnud verde asokud.
Virdur Gud med Krossens Byrde,
kom i Plaatzed Kvala Drooma,
kallad þad er Hausastadur.
95 Vard orþiadur Lausnareñ Lijda,
Lijder baaru fylldter Nijde,
Gall, þeim svala giorer ollum,
gaatu þar i Edik laated.
Smackadañ þenna Dauda-Dryckeñ,
drecka villde JEsus ecke.
Þar krossfeste Þiooden Christum.
og þande a Tre med Heiptar Grande.
96. Laagt a Jordu laa alsærdur,
Lijfgiafare nakenn i Kijsi,
Fadminn breidde ad Himna Hædum,
Þaattstyniande taarast maatte;
Bloodid dunde dyrsta nidur,
Dvol vard eingenn a hanns Kvolum.
O! Hvad hrædaz min Sáld maa eg,
mijnar Synder er hann pijndu.
97. Aller Kraptar, eg med ollum,
eigenlega ad JEsum hneigist,

sleppe

fleppe goldu Heimsins Happe,
heitust Yðran Sorg wtfleyte,
flatur giøre ad þijnum Footum,
feigenn skrijða DRottenn blijðe,
Særenn skoða sem þar eru,
starnar Holld af grimmu Jærnum.
98. Renna Dreyrans biarter Bruñar,
Brunnur Lijffins Þyrstum Munne,
unne mier þijn Ast eg finne,
Jnnra Hægð enn Strijðeð linne,
uppa þad þier alldrei fleppe,
uñ Allder vil þier JEsu hallda,
hreinar faðma Fætur þijnar,
Friður og Blessan mig þar stiðia.
99. Skiølldur minn og Soolen sanna,
Sañleikur og Lijfið Manna,
annastu mig Frið so finne,
finne eg þig i hveriu Sinne;
Under þijnar opnar standa,
ahorfande bijða nære:
Allann samann uñ mig falle,
edla Blooðeð JEsu gooda.
100. Eingenn ver mig allteins Kongur;
Eingenn hiálpar mier so leinge;
Eingeñ fiñst mier eins i Þvijngan;
Eingenn til mijn so opt geingur;
Eingenn myker annar-Angur;
Eingenn so vel Harma Streinge;

Eingenn lietter eins af Þwnga;
Eingenn verdur slijkur feingenn.
101. Hreinar lijt eg Hendur Þijnar,
HErra minn i Pijnu Þinne,
Oddar nysta giegnum Gadda,
a Grundu fossar Blood wr Undum;
Under Lijdur helgust Honden,
Haf sem kvika innelykur,
hun ed vigtar Verølldena,
verdur synast mætte skierdaz.
102. Hønd þijn JEsu hrein ad Varda,
hygge ad mier þa mest aliggur,
ver þu mig jeg vil þier færa,
Vegsemd klara um eilijf Aren.
Blodugum þijnum Fadme Fridar,
fel eg mig þa hef eg Sigur,
hrædist øngvann Heimsins Boda,
hreppe Skiool enn alldrei sleppe.
103. Ástrijkaste Køngur CHriste,
CHriste JEsu Giædskulstur,
veitstu jeg vil feigenn fastur,
fast þier hallda og þad um Allder;
Von og Trw þo veikleg reynez,
vægdu mier og Þaunkum hægdu,
lattu mig eige lisande DRottenn,
lijda Sman þo særdur strijde.

Lofi þig allt hvad Heite hefr, &c.

104. Prijsadur siertu sæte JEsu!
Siñed hia þier Huggun fiñur, fyr

fyrer Kvøl og sierhvørn Saara,
sælann Foſs er leidſt a Kroſſe.
Þegar kemur Daudans Dagur,
dapraſt Syn, enn Mattur tapaſt,
Blooded Þitt mier biarge vidur,
blæde a Saal og Hiartans Ædar.
105. Millum tveggia, einn fyrer alla,
er kroſsfeſtur JEſus beſtur,
Illvyrkianna, er unnu Verken,
Odaadanna, verſter tiaduſt.
Bad Fiandmoñum, Brunnur Gæda,
bleſſadur, goods, og tier Ord Þeſſe:
Fyrergef Þeim, Fader kiære,
forblindader af heimſku ſyndga.
106. Utſkriſt Jarlenn yfirlætur,
eina Kroſſenn ritada greiniſt:
Nazarenus Jøſur JESUS,
Juda; Þeſſu vilia Oprwder
breite. Hann Þad aptur inner:
Eſlauſt ſtande ſkrad ſem hefi.
Villde Gud ſo være alvalldur,
Virding JEſus alldrei fyrdeſt.
107. Klædum ſkiptu, a Kyrtil ſtrijdañ,
Chriſti, løgdu Hlutfall biſter,
Strijdsmenn, Þetta Ritning ræder.
Riood Þar under Kroſſe ſtoodu,
Johannes og mætuſt Meya,
Mooder Guds med Taarafloode,

til hennar leit, i Myskun mæler,
Millding Himna Giædsku fylldur:
108. Siá þar, Kvina, Son þiñ, tier haŭ
Sveinenn vid so rede greina:
Moodur þijna maatt þar skoda,
merkelegur i Kiærleiks Verkum.
— Ad sier took og allvel sijdann,
annast hana nam Johannes,
Astvin JEsu kiorenn Christi,
krijndur Dygdum Hlijdne syner.
109. Þeir sem komu Krosse nærre,
Christs, og þar hiæ geingu, svara,
Hofud skekiande Herdum ofar,
Hædyrdunum svara brædu:
Heitord villde hallda lijted,
HErranns nidur slæ Mustere,
og æ þremur aptur Dogum,
annad byggia nytt med Sanne.
110. Fyrre hofdu Falsvottarner,
fyllder Prettum loged þetta,
Þegar DRottenn meste Maattar,
Meingiord fann i Biskups Ranne.
Læds Foringiar, Foolked medur,
flest af Hædne tala hid versta,
Hofud=Prestar hier med nærsta,
og Hoopur þannenn Strijdsmannanna,
111. Sogdu þeir: Ef Son Guds ertu,
syndu oss ad nidur af Krosse,
stijger, aller so þad siæum,

sijd

ſijdann fremur talar Lijdur:
Hann ſa ødrum hefur tiëda,
Hialp og margra Lijfi biargad,
ſialfum ecke ſier ad nockru,
i Setre Pijnu lijknad getur.
112. Einnenn ræda annar nade,
Jllvyrkenn a Kroſſe Oſtyrkur:
Hialpadu þier og ockur einnenn,
ef Guds Sonar Magt þu hefur.
Hier til nade hinn ad ſvara,
hann ſtraffande mælte þannenn:
Gud ei nær, galenn, hrædaſt,
Giøld eru þetta ockar rëttu.
113. Sijſt er ad efa ſaklaus Chriſtus,
ſvijdande þær Pijſler lijdur,
þar nærſt beidde: Hugſadu HErra!
hijr til mijn, i Rijke þijnu.
Fliott þvi gegnde Giædſku-Mattar,
goodhiartadur Lækner Piooda:
J Dag med mier fremſtu Fegurd,
ſa ſkallt vijſa Paradijſar.
114. Miſte Sooken Blooma betſtañ,
Byrta hvarf enn Myrkred ſtarfar.
Gud miñ! Gud miñ! hroopar Hæda,
HErrann þa, og fremur tiaer:
Mier hvar fyrer gleyma giørder?
Grædarenn þvi nærſt JEſus ræder,
betſtur allra, þad: Mig þyrſter.
Piadeſt hann fyrer vorar Odader.

115. Reyr med Svampe griipa giorde,
grædugur einn til mestu Odæda,
diisde i Edik, Lausnara liwsum,
liet ad Munne, þar umgetur,
Dryck nær hafde DRottenn smackad,
diirdlegur talar Ordum skiirum,
þessum somu: Pad er fullkomnad.
Þetta gefur oss Huggun retta.
116. Kallade hatt sa hiælpar ollum:
J Høndur þinar Fader Ondu
fel eg mina. Frelsarenn sealast,
friidur þar a Krosse siidann;
Do Sigrare Daudans fagur,
Daudenn er þvi Maktar snaudur,
Audur giefst i Dyrd og Dæder,
Deyd fyrer CHrists og Piinu er leid hañ.
117. Hafde Valld sa mest er milldur,
Mal hañs vitnar, heilaga Sealu
fra sier leggia, ei þarf ugga,
aptur liika taka med Krapte.
Almættid hanns alldrei bilar,
oss til Liiknar do a Krossi,
oss fyrer leid hann alla Mædu,
oss fra leyste Kvalanna Blossa.
118. Vill hann þvi ad verde aller,
vel niootande sliikra Boota,
hier so eingenn fyrerfarest,
Fodurenn Grida Monnum bidur,
vor Talsmadur miked goodur,

mijk=

mijker Josur Himnarijkia
Naad er feingen, wte er Angur,
allra sem a JEsum kalla.
119. Nær eg ligg fyrer Daudans Dyrum,
dærlegir gyrnast Sælu Arar,
dreyrug lijttu a Sonarins Saren,
særdann Gud mig endurnærdu,
nærdu mig sem Fader fordum,
fordadu mier so Andar Morde,
giørdu a mier Dasemd Dyrdar,
Dyrd þijn alldrei ser til Rijrdar.
120. Tapader i Diosla Diwpe,
dyrka þig ecke hærste Styrkur,
eda þeir sem eru dauder,
um þitt Vallded Saungva hallda;
helldur þeir sem hia þier milldum,
hafa mestann Fagnad besta.
Leif þu mier um Eijff Aren,
Alvolldugur slijkt ad tala:

Lofi þig allt hvad Heite hefr ꝛc.

121. Lijfid þegar a dimmum Dege,
do fyrer oss a hordum Krossi,
Undur mestu urdu reyndar,
Allda, risna nam fortiallded,
Musteris i Midiu glæsta,
miked Jorden hristast giørde,
trwe eg klofne Biorgen blaau,
birgdu Leiden opnast Stirdra.

122. Daudir Lijfid dyrsta Þeadu,
DRottenn Þegar sig nam votta,
upprisinn, med ædsta Prijsinn,
urdu sieder i Borg med Furdu.
Mikell er Þinn Mætturenn rijke,
minn Skapare i hveriu Sinne;
Singen fær hann wtsagt Twnga.
Ædsta Lof sie Þier hinn hædste!
123. Furdar, ad titra foor so Jörden,
Foringia Hers, er standa Þorde,
Krossi nær og Folked fleira,
frijda Jatning giordu sijdann.
bordu sier a Briost, og svara:
Blessadur GUds Son hefur Þessi
verid, og Saklaus fyrdtur Fiore,
fooru heim med Angre stooru.
124. Viner CHrists og Kviñur fijnar,
Krossi a Lande fiærre standa,
floodu wr Hvarma Brunnum breidu,
Barum lijkust solltu Taaren.
Kvaler og Dauda Konungs Soolar,
kunnu siaa Þier honum unnu;
Þetta særa miked mætte,
mannleg Hiortu Astvinanna.
125. Finna Jarl ad Kvellde kunnu,
karger Júdar Villuarger,
beidande: Ad Lijken lidnu,
leingur a Triganum eige heinge;
Þvi Hatijden nalgast nade.

Nam

Nam so bioода Doomare Piooдar,
Strijдsmonnunum bistu, Beinenn,
briootа, Þeirra, og vera sliootir
126. Ræningianna brutu Beinen,
brædlega Þeir deyа nædu;
Andadann DRottenn eige mættu,
Iller snerta kasder i Villu;
Helldur giörde einn Þar alldenn,
Otæpt leggia hordu Spioote,
hradfara i HErrans Sijdu,
hart so Iærned stood i Hiarta.
127. Blood og Vatn Þar belia wt nædе,
best um vitnar slijkt af flestum
Iohannes, og Sannleik seiger,
soddann Vitum spæd og ritad:
Bein hänns eige brioota skæd,
birter lijka Skriftenn virdta:
Þeir munu sioa Þann hærsta HErra,
hvern Þeir ædur stijnga nædu.
128. Blooded CHrists wr sarre Sijdu,
sijdasta mier lietter Strijde,
Strijde Daudans ollu eyder,
eydest Pijn, enn Sæla greidest.
Fridar mig vid GUd minn goodann,
gooda DRottens Hiarta Blooded,
gledur Hiartad Næktenn Næda,
Næd er giesin af IEsu Daudum.
129. Renne eg Hiartans Augum iñre,
Innannverdt ad Blood-Und Þinne,

Þinn

Þinn er Dreyrenn, seige eg sannast,
sannarleguſt Lijknenn Manna;
Manna Hiaalp er eingen onnur,
annad gat ei leyst wr Banne,
Bann er Þroted oll Þraut unnen.
enn Þar Dyrdar Sool upprennur.
130. Millda JEsu skal mier Skiolldur,
Skiolldur, Hiarta Dreyrenn kvoldum,
Kvoldum Þegar Forse fyllda,
Fylgden geisar Sathans tryllda;
Skyllda mijn er GUde giallda,
golldeð Lof uns dey aa Folldu,
villda eg feigenn annad alldrei,
um̃ Alldur stunda, enn Þar vid hallda.
131. Mille mijn og ætijd allra,
Jllra, sem mier gyrnast spilla,
fyllelega set eg sollen,
svella Pijn og JEsu Hrelling:
Bæner Þær med beiskum Taarum,
berste Gud aa Hædum mestur,
heyrdu so Þau somu Orden,
safne Krapte i JEsu Nafne.
132. Joseph einn af Arimathia,
(er so Heite Stadarens neita)
Edalborenn, hædstum HErra,
hann var kiær, og af honum lærde,
heimulega, sier til Sooma;
Saa Raadsvinne Pilatum finnur,
Leisi kaus ad Lijkamann JEsu,
leggia Þaa til Hvijldar saæ.

133

133. Lijk af Krosse Lausnarans tekur,
leisdur þꝏ og sveipa næer;
Nicodemus nam þar lijka,
nærre vera og Smyrslen færer.
Jardade Christum Joseph virdur,
i Jurta sijnum Garde fijnum,
þar var Grøf, sem goodann HErra,
giørde hann i ad leggia, nya.

134. Dijrlegana DRottenn smurdu,
Dꝏdum soddann vanda nꝏdu,
bwna Grøf so byrgdu Steine,
burtu vijkia Dygdarijker.
Kvinnur þær ed Christo unnu,
kynnast nærre Greftraninne,
Jacobs Møoder, Salome sijdann,
sagda tel eg Magdalenam.

135. Ølldungarner Illsku fyllder,
ꝏ til Jarlsens gengu og finna,
sliott ad Morgne, mæltu þetta:
(mier ofbijdur slijkt ad herma)
Hier þad sagde sꝏ Falsare,
sannarlega fiærre Banne:
Edstu Hrvosi ꝏ Dag þridja,
upp mun rijsa jeg ad vijsu.

136. Hvør veit nema horskir Sveinar,
hanns burtstele Fyllder Bansa,
Lijke hliott og lꝏte þetta,
Lijdnum verda ad pretta Mergdum.
Pilatus þeim feck so fala,

slan=

flanande til Vaktarana,
Gref hiꝏ DRottens giordu blijfa,
greiniſt þeir innſigla Steininn.
137. Goode JEſu bliidt eg beide,
Biartleiks Farfa ꝏ mitt Hiarta,
Bloods þijns rita betſt adgꝏdu,
bleſſad Nafn ſem heſurdu jafnann;
Þad ſie Bookfell þitt um̃ Tijder,
þad innſigla GUd og Madur;
vyrdſtu fyrer þinn Verdleik Dyrdar,
vandlega med Helgum Anda.

Lofi þig hærſti Lioofins Jö-fur,
Lijfid, Mꝏlid, Hiartad, Sꝏ-liñ,
Beineñ, Ædar, Briooſt og Sinar,
Blood ſem Mꝏttur Andar-drꝏttar.

138. DRotteñ allra meſte Mꝏttar,
minn Fulltrwe i hverin Sinne.
Kraptur, Lijfid, Gleden Gifta,
glanſi i Hiarta Soolar Danſa,
Skapare minn og Sꝏlan ſanna,
ſiꝏdu mig, upplys og nꝏda,

Þrenn=

Þrenning blessud, Eining unne,
Astargiede mier ad kveda.
139. Verdug ecke ver Þijn Dyrden,
veit eg Þad Þo Krapta neite,
Varer mijnar Versen færa,
Vagngnijr Maals Þo alldrei Þagne;
Helldur er mijn skøpud Skylda,
ad skorda, Þier til Heidurs, Orden;
Þar til Þurfa eilijf Aren.
Unn mier Þaa eg syngia kunne.
140. Kved eg Josre Þeim er Þiadest,
Þann um kved er sigra rede,
Diøful, Vijte og Daudann bitra,
DRottenn hroosar Sigre lioosum.
Eingenn strijdde eins vel Kongur,
eingenn vard so frægur lenge;
Hann Þvi rijker, Ord Guds inna,
alvalldastur Himna Sala.
141. Heliarvijtis Hliden skulsu,
hrædduft Diøflar Kvølum brædder,
nidurstie vor HErrann Hæda,
hroosar Sigre fegre Lioosum;
Binda giørde fornann Fianda,
Frelsarenn styrkur, Hleckium Myrkra;
Kann Þvi eckert a oss vinna,
i sem Christi Fadme blijsum.
142. Reis fraa Daudum dijrstur Jesus,
a Dege Þridia af Krapte eigenn,
riett sem adur vann ad votta;

Vellded hanns er Himne elldra.
Soolardags ꝏ Morgne eg mæle,
mætur Engill Dijrdar Sæta,
Steine afvellte, Vardmeñ ulltu,
vonder broatt þar nidur, ꝏn Moattar.
143. Lioomade Byrtan Engels artug,
under skalf hin fagra Grunden,
Heidingiar þvi hrædast nꝏdu,
hneigdust fallner i Omegenn.
Vidraknader Vondsku-Lijder,
versta sundu Hofud-Presta,
tiꝏdu þeim nu skiott hvad skede,
skrøsudu þeir so Vardmenn heyra:
144. Þegar mædder svꝏsum, seged,
Sveinar stꝏlu hanns Lijkama hreinum:
Þygged Gialld fyrer þetta bruggad.
Þakter Hreckium slijkt medtaka;
Þad wtberast lietu ꝏ Loade,
lester Heidre Juda Prestar,
floo sw vijda lastsom Lyge.
lenge so sem til hefur genged.
145. Þriꝏr wtgengu Kviñur kiærar,
Christo ꝏrla Dygda lystar,
Magdalena og Maria greinest,
Mooder Jacobs, eins Salome.
Villdu smyria Sæmdum sældar,
sæla JEsu Lijk, eg mæle;
Angurs boaru af þvi Þwnga,
eingenn munde vellta af Steine.

146. Stein afvelltann lijta lienast,
Lijne klæddann, sǣu fijnar,
Eingil, þar sem inna giørde,
allra Manna Lijfid sanna.
JEsus upp sie reyndar risinn,
ræder: og þær skule ei hrædast.
greidt heimsneru, eñ Grædareñ mætte,
goodur, og heilsar Dygda Fliodum.
147. Jwsar krupu ad Footum JEsu,
fyrst og miwklegana kyssti.
GUds Son vid þær gløggt nam ræda:
Giøred fræda mijna Brædur;
tiæed greitt i Galilæa,
Giørum finnast, þessa minnist.
medann þetta af milldum vottast,
Magdalena foor ad Bragde.
148. Petrum fann og einn sem unne,
adstum DRottne, Johannem, ræder:
burtu vera, hvad nær heyra,
HErranns Lijk, þeir undrast miked.
þwngud Hrygd til Grafar geingu,
Grøfina sia þar opna nædu;
Inn gieck Petur og med Sanne,
sa Lijndwka horfde miwka.
149. Sveitadwkenn lijka litu,
lagdann þar, og undrast fara,
Lijk burt hielldu HErrans tekid;
Hradlega aptur sneru þadann.
Magdalena medur Hrygdum,

niæt þar stood og Grøf adgiæter,
lijtur Eingla tvo þo titre,
trygg og einn sem Vaktarann hyggur.
150. Hvad græturdu? Hann so tiede.
Hun andsvarar: Syrge eg nuna,
HErrans Lijk er hverge nærre;
Hier bid greiner hvar mune vera?
Maria! seger hañ: Meistare! tier hun;
Mæt so þecker JEsum Sætann.
Ecke leisir œ sier tæke;
Enn skipar til Postula renne.
151. Hun uppristinn HErrann greiner,
hreingiediudum Læresveinum,
undrunarlegt Efned greinde;
Eins nam tiœ ad hinar sœu,
Konur, DRottenn Dyrdar Sioonum,
Daudum reistann frœ med Dreyste.
Hallda þetta Sorgum sellder,
Sioonhverfingar Christi Pioonar.
152. Geingu tveir i Paunkum þwngu,
Pioonar DRottens, Ritning vottar,
Emaus til, og eru ad tala,
um̃ hanns Deyd og sœru Neyder.
Pad Dag roomast þennann sama,
þœ kom JEsus, spyria nœer:
(þeir ei þecktu hædstann HErra)
Hvar um̃ ræded? Cleophas svarar:
153. Undarlegt er ad Okiendur,
alenn hier til Jerusalem,
ert þu so ad ei veitst giorla,

allt er ſkie fyrer ſtuttu riede.
Hvad er ſlijkt, nam HErran̄ ræda?
Hann Cleophas talar hid ſanna,
þetta: Ad JEſus dyrſtur DRotten̄,
Daudann leid a Kroſſi raudum.
154. Merkr Spaadooms Madr var han̄,
(meina jeg) i Verke og greinum,
fyrer Gude og Foolke einnenn,
fremſta Haattar goodur og maattkur;
Hverſu næſta Hofudpreſtar,
hann i Rauder ſelldu og Dauda;
Enn vonudum ad hann munde,
endurleyſa Lijdenn kienda.
155. Morguns aarla Kvinnur kiærar,
komu aan Tafar, þar til Grafar,
lifande ſogduſt lited hafa,
a Laade CHriſt med ædſtu Daadum;
Enn vier trwa ecki kunnum,
Ordum þeim er mæla þordu.
O! Pier Heimſker, Son Gllds ſeger,
og ſeiner ad trwa Spaadooms Greinum.
156. Hlaut ei CHriſtur Heime til Rota,
Hrijder ſlijkar, Pijnu ad lijda.
riede wtleggia Rituing ſkraada,
Rooſum fegre Kongur Lioofa.
Naalgaſt Kauptwn, Rauder fielga;
Nu kvadſt leingra vilia þadan̄,
Drotten̄ gaanga dyrſtur Maattar,
Deyd rækiande, bidia naadu:

157. Virdstu dvelia hærste HErra,
Hrelldum hiꝛ, þvi tekur ad kvellda.
Ried til Bords ad setiast sijdan,
figner Braud, eñ hverſa Rauder,
ad þeim riette, Blessadur, blijdur;
Brꝛdlega þecktu Konung Rꝛdar,
þeirra Sioonum þꝛ nam hverſa,
þvi han lifir fagna yfir.
158. Bid eg þig nu Blessadur Hæda,
Bloome og Kongur Eilijfs Lioma,
Lijfs Uppspretta ollu yfir,
ævarande Styrer Giæfu:
Skildu vid mig ædstur alldrei,
Allda Josur Þusundfaldra,
mildastur, þvi kemur ad Kvollde,
kallda Heimsins sijdsta Alldurs.

Lofi þig hærste Liossens J. ꝛc.

159. Dijrd sie þier og eilijf Æra,
Eining blessud Þrenning hreinust,
fyrer þann Vijsdoom feck eg læra,
Frelsara veit eg mijns ad leita,
og þvi trwe ecke tregur,
uppreis hann frꝛ Daudans Banne,
Heilsugiof 'i honum frialsa,
hef eg betsta, mier er hun gefin.
160. Eckert Nafn er annad nockurt,
under Hvolfi Mꝛna Grundar,
gefid Monnum, ædst eilijfa,

utann les eg Nafned JEsu,
i hvöriu ad ollum byriar,
er þad kiooſa hoolpnum verda;
Sœ ſem Chriſtum elſkar eige,
Angur meſt og Bolvan ſœngar.
161. Þvi bid eg þig Himne heidum,
hærre ſylldann dijrſtu Millde,
epter þijnu Edle ſkapa,
artugt giördu nu mitt Hiarta,
ad þad bœleſt allar Tijder,
alldrei ſlokne Logenn taldur,
Elſku til þijn, eda folſkviſt,
og þad raudann fram̃ i Daudann.
162. JEſum þeir ſem þecktu i Hwſi
þar af gladder nœdu fara,
ſijnum Brædrum gloggt ad greina,
goodann HErra Lijfs hiœ Þioodum.
Eige trwdu. Epter œ ſkede,
inne læſter ſœtu, kynneſt,
DRottenn ſtood, og mælte, i Midid:
Med ydur ſie dijrſte Fridur,
163. Synde þeim nu ſijnar Hendur,
ſlegner Otta urdu fegner,
Vol i Glede breytaſt nœde,
byrteſt roomad, ei var Thomas,
nærre þar; Enn nockru ſijdar,
nœdu Brædur vid hann ræda:
Sied þeir hefde HErrann Lijda.
Hann kvadſt nu þvi ecke trwa.

164. Utann eigenn Fijngur ſæe,
i Foren Nagla rett med Kiørum,
leggia hanns, ſo eckert ugge,
allteins friida Hønd i Sijdu.
Lidu atta Dagar Dauda,
ad Dyrum lyktum, eins og fyrre,
DRottenn hiaa þeim meſte Mattar,
i Mided ſtood hinn Hiartagoode.
165. Thomam vidur vañ ad ræda:
Vil eg Fijngur retter hijngad,
Høndur ſkoda, hier med Sijdu,
þepteſt Villa, Vantrw, ſlepptu.
Hædſtur DRotteñ! Gud miñ goodur!
giørde ſegia Thomas fegenn.
Þvi þu ſaaſt mig, þar af trwder,
þannenn leſum talade JEſus.
166. Þeir ei ſiaa, enn ſamt þo trwa,
ſæler eru' i allre Veru.
Verdug Skriften vijſar giørde,
volldugur JEſus ſleire aa Folldu;
Verkenn Krapta ædſtrar Orku,
eru ſkraad ſo trwum vier, ad.
hann einaſte ſie Gllds Sonur,
Syndaboot og daglegt Ynde.
167. Og hønum gefner i hanns Nafne,
erſum Lijf fyrer Trw ſem bliiſur.
Þar ſkulu Hiartans Þaankar vera,
þar vil eg eige mig til ſpara,
þar er mier i Þrautum væraſt,
þar

Þar mier helgur Ande svarar,
Þar hia Christo þike mier klærast,
Þar skal eilijf Gledenn vara.
168. Epter þetta er so vottad,
alvalldastur Himna Sala,
sig ried byrta Sioonn vidur,
sær Tyberias heita nærer,
Petre og hinum sex þar Sveinum,
sem ad fiska og Dadsemd fremur,
Þioona vid, ad þessu bwnu,
Þær vid Petrum ræda nair:
169. Og hann spurde ad þremsinnum,
elskar þu mig? Seiger hinn trwe:
Jai, þar til; þeim skipar skule,
skynande Elld, Saude sijna,
Lijfs æ Braude sijnu Fæda;
fremur Petre vijsad gietur,
um̃ hanns Dauda og Utfor ræder,
og sier bydur fylgia sijdann.
170. Epter sijna Uppriśuna,
i samt heila fiorutijgu
Daga, medur Dadsemd nægre,
Dyrdlegastur og ollum fegre
Hresti, kiende, huggade, Astar,
hreinum Ilma Sannleiks Greinum,
sijna veika Sveina og Pioona,
sialfrædande Himins og Lada.
171. Biooda giorde Blessadur sijdast,
Bodskap Nadar Heims at Lade:
K 6 Sañ=

Sannlega øllum Sveinar kienne,
sem og skyre Pioóder dyrar.
Hvør sem trwer, hier med skijrest,
hiœlpast fær, enn þeir eru fiærre,
sem ad eige œ Son GUds trwa,
Sæmdarhäg, og verda dæmder.

172. Sending hiet þeim H: Anda,
hann wr Börg þeim vijkia bannar,
tiœer skule Twngur nyar,
tala og miwkast græda Siwka.
Banvænt eige œ bijta kunne,
þo bere Orma, skadlaust vere,
hiœ ydur em eg, Son GUds seger,
sijdann vijst um allar Tijder.

173. Øllum Lioóma segre fullum,
frijlega wt til Bethaniam,
hafde sijna Heilagur Sveina,
og hressir þœ med sinne Blessan.
Yndislegur Asiœande,
øllum þeim frœ þessum Heime,
vard uppnuminn DRottenn Dyrdar;
Drottnan CHristi alldrei þrottnar.

174. Upp ert hafinn Himna Josur,
Himna yfir um Eilijfd lifir,
stioórnar, rædur øllu einnenn,
Elskufylldur, gnægur af Millde,
alvitrastur, allrabestur,
Einn og Prennur, komande, seinna,
siœdu mig, og hiœlpa af Hædum,
Heidur þinn so jeg wtbreide.

175. Til Fodursins hægre Hlidar,
hædsta Kraptar situr hinn Ædste,
fyrer oss bidur Frelsarenn kiære,
so sæum Vægd sem trwum a hann.
Dyrdar upp til Himna horfdu,
hreiner JEsu Læresveinar;
Hia þeim stoodu 'i hvijtum Klædum,
Heilager tveir, er þetta seigia:
176. Hvar til standa hier og horfa,
Himna til, þier gyrnast vilied,
þessi JEsus verdur vissast,
Velldiss Krapte kiemur aptur,
hvorn þier sæud hiedann uppfara,
Hæda til med dijrstu Giædum.
Heim til Borgar Sveinar samann,
sijdann venda af Fialle blijder.
177. Pad var Fialled Vidsmiors Vidar,
vor sem Kongur ollum fremre,
stieg upp fra med Sæmd og Sigre.
Sveinar hanns og Mooder hreinust,
Kvinnur eins er Christo unnu,
Kynsæl voru i Musterenu,
Lof syngiande Soolar Jofre,
og sijbidiande Giafarann Fridar.
178. J Stad Judæ er nam leidast,
i Fordæmdra Kvol og Stiju,
wtvoldu, so toolf sieu talder,
tilkom þessa DRottenns Vilie,
mætann einn sem Matthias heiter,
med Postulum vard so tiedur; Guds

Guds Ord sijdann giørdu wtbreida;
gaf þeim Vottum Krapta, DRottenn.
179. Ord þess hærsta og hans Dyrden
wtbreidest med stærsta Heidre,
allar Twngur losi lenge,
Lijknar Fødur Huga glødum.
Innelega einn og þrennann,
øllum Tijma hann ækøllum,
fegenn vil so Alldur ala,
unne mier þess Giædsku Brunnur.

Lofi þig hærste Liossens J. etc.

180. Heitord greind um̃ H. Anda,
Hæblessadur er Gud og Madur,
sijnum hiet ad Samvern Pioonum,
æ Sunnu Hvita Døgum kunnu,
eflaust rætast, aller nutu,
ædstrar Gæfu þess hins Hædsta,
Krapte uppfylltest Guddooms Giftu;
Giæda, og ymsar Twngur ræda.
181 Undrast Piooder ymsra Landa,
er þeir nædu sitt Mæl heyra,
giørla tala Galilæara,
gloosudu sijna druckna af Vijne.
Moote nam þvi mæla Petur,
med Ellefu hinum rede,
uppstijgande ad vijsu voga,
vigtuga Rædu af Munne dikta.
182. Af Spædoome um̃ Andans Komu
sinn̄ sanast Ritningan̄a,

Meal wtlagde er miøg um̃ tala,
Meidslen raud og Christi Dauda,
hanns Uppriſu og hier med liooſa,
hia Hende Fodurs Veru an Enda;
Peirra i gegnum aeck ſo Hiarta,
Giæda mattug þeſſe Ræda.
183. Hvad ſkulum giøra hier til ſvara,
vid hann og alla Poſtula ſanna,
tala vann þeir ſkijraſt ſkule,
og ſkiootlega ydraſt Synda liootra,
og a JEſum ædſtann trwa,
Orden mælte vigtug ſkordud;
Þuſunderna þriar hardt nærre,
þa i dijſduſt Skijrnar Saenn.
184. Fiøldgade tijdum Hoopureñ helgr
HErranns Blooma, Andans Lioome,
virdtum fyllte Hwſen Hiartna,
hreinne Trw og Fagnade einnenn.
Christner glodduſt Gede Aſtar,
Gud prijſande, JEſum vijſann,
hoſdu i Briooste, allt Gott æſdu,
under DRottenns Hlijſdar Mundu.
185. Herlid Konungs Himna Roduls,
Hryggdalauſir ſiærre Styggdum,
froomer Eigur ſijnar ſaman,
ſannlega løgdu hvør ſem annar,
epter Þorſum hinna er horſde,
hoſdu af Gagn ſem Naudſyn kraſde,
eigennlegt var allt med friju,
øllum Christnum þa med fyrſta. 186

186. Dreifdist wt um̃ Heimiñ, Hefdar,
helgast Ord, so Trwader fielga,
Mœttur fylgde mikill DRottins,
Mennum hanns i Vondra Kransi.
Postularner fræ eg flester,
feingu raudar Pijsler Dauda,
und' Tyranna Ognum stooru,
Oskielfder og glader doou.
187. Under Kongum Veralldar vondum,
veinudu, sem Sogurnar greina
Christner, og þoldu Mœdu mesta,
Meidsle Lima og Daudans Neyder,
Nafn fyrer JEsu sæxer sofna,
Sunnu Fegre honum unnu,
Oseker i Andartake,
allra sijdsta og hann ækalla.
188. Næde Sathan vekia upp vljda,
Villumenn er Kienning spilltu;
Þess hafa golldid ymsar Allder,
enn af þeirra Kolum brennur.
Foolknærungar fyrrum vorer,
fiandlegum Godum nædu vanda,
Pioonkan, Hlydne og heilañ Heidur,
Huggun þvarr i Daudans Skugga.
189. Epter tekna Trw sem læknar,
took ad spilla Pævans Villa,
Synduga nædu dyrka Dauda,
og drafinn Bein wr Jardar Leynum;
bædu þegar droost ad Daude,
DRotteñ sijst er Gaddar nijstu; Held-

Helldur sier um̄ Myskun millda,
Menn fram̄lidna, Søgurnar kienna.
190. Romgaungur þeir reiknudu leinge,
Riettlætes Forþienan setta
Afloatz Brefinn Paavans proofad,
og prydelegar Ferder Lijda,
Kvaks um̄ Hof til CHristi Grafar,
af Krossi þottust faa til Hnossa,
lijtenn Part og Vegsemd vyrdtu,
i Vatn Jordanar nakter flana.
191. Leit til vor i Myskun mætre,
milldur GUd so þverra skyllde,
Villan lioot med Glæpa Gollum,
giørde senda þann er kiende,
Lærdom riettann, hædstum HErra,
honum sie Dyrd af Manna Sonum,
ad vier hreint hanns Orded Giæda,
oss til þeckium Sælldar Hnossa.
192. Yfirsliootanlegann (lofad,
Lausnarans Nafnid verde jafnann)
laatid hefur oss Lærdoom Vitra,
Lijfsins ORottenn kienna og votta;
Enn hvør Vilia veit sijns HErra,
og vill hanns eige Skipan fylla,
mørgum Høggum mun faa barenn,
og missir Hylle Skaparans vissa.
193. Naade GUd þær Nauda Tijder,
nu sem giøraſt maa vel trwa,
lijkar þeim fyrer Floodid mikla,
flest a dynur þad hid vesta. Und-

Under er liooſaſt lijde Ender,
Lygder vaxa enn Kiærleiks Dygder,
ſtwnar brottu ſeau'ſtar, meina,
ſcatt horſir til goodra Scatta.
194. Sannleiks þetta mæler Munnur,
mune ſo fyrer Heimſins Hruned,
og Poſtulenn einnenn ſeiger,
uṁ ſijduſtu þetta Tijder:
Ad þar Menn ſo vonder verde,
veſta Æfi marga Leſte,
et hann telur upp ad ſønnu,
eigenlega ſkoda meigum.
195. Chriſtur JEſus Konungur hærſte,
kiemur Maktar øllum fremre,
i Himins Skyum Heim ad dæma,
hier epter ſo trwum vera.
GUd veit hvorſu ſkioott þad ſkiedur,
ſkal þad eingenn vita edur tala,
ſijdarſta nær Dag med Dadum,
DRottenn lætur Henne vottaſt.
196. Ognarligur er ſca Dagur,
øllum þeim er ſitt vid Heimenn,
Edle hafa og eckert gieſa,
uṁ Forþienan JEſu ſkiena.
Grimdar Reide GUds yfir dæmda,
geingur þca enn Lijknar eingenn,
eiliijſt reina Angur og Kvaler,
i brennande Dioſla Stiju
197. Væg mier, GUd, fyrer ſælaṅ Sigur,
Sonar þijns, og bitra Pijnu, glepm

gleim þu alldrei, Frelsarenn froome,
Fridar mier og Lijknar bidia;
Þad verdur þier Æliif Æra,
ad so næder Syndum þiadann,
þinne Astar Mykun mestre,
mig befala um̃ Æfi skal eg.

Lofi þig hædste Liossens I. rc.

198. Kienne eg hvör sem elskar annann,
a er Von ad vilie sia hann;
Christi Born hanns Komu Astar,
kiærlega fagna Hiortunn næraft,
þvi Talsmadur þeirra, og Frelsuv,
þessi roomast Fridarins Lioome,
Doominum eige kvijda kiemur,
kiærstur þar er vill forsvara.

199. Þvi fordæmanlegt fin̄st eige,
Frijum hia þeim stoduger blijfa,
og astfolgner kiærum CHristo;
Krapt fyrer Anda Lifnad vanda,
Holldsins Verken hata Omilldu,
hanns fyrer Adstod fordast Vansa,
Lofsæl Elskan yfirgnæfir,
Elskadann þar ad styggia varast.

200 Oss fær skilid veit eg vissast,
vid GUds Nadar Elsku Fridar,
hia sem er i CHristo kiærum,
Konunge JEsu sem a Vonum,
hvorke Lijf nie Daudans Dofi,

 Drottin

Drottna Prakt eda Eingla Maktenn,
    nœlægt Heims eda nu Okomid,
nockur Hæd eda Dijpt fiarstæda.
  201. Yude byriast eckert grandar,
Innleidande JEsus minnist,
    sijna vid i Nœkvæmd Nœdar:
Nu blessadur, seger hann, hressist.
    Komid blijdust Born mijns Fodurs,
bloomlegt Rijke Himna Liooma,
    frœ Alldaudle ydur tilbwed,
eignist þier og glediast meiged.
  202. Mannleg eingenn mœ þad Twnga
minnugur eda Hugur finna,
    hvilijka Dyrd, Sœmd og Sælu,
sijnum hefur GUd an Efa,
    med tilbwed. mestu Pryde,
Mootlætingar Heimsins liootar,
    gleimdar eru, enn Sigur Sœmdar,
Sunnu, fegre verdur unninn.
  203. Kom O! JEsu Kongur alvísi,
Kom O! JEsu veit ofs Fróun.
    Kom O! JEsu Konungur Lióssa.
Kom O! JEsu hædstum Blóma.
    Kom O! JEsu er kvittader Heimenn
Kom O! JEsu væg i Dóme.
    Kom O! JEsu Konungur Himna.
Kom O! JEsu Tár vor flóa.
  204. Dyrdiñ, Heidr, Velldi, Virding,
Vitska, Máttur, Speke Allshátar,

sie þier GUd med sannre Pride,
Syne og Anda allteins vandad.
Losid verde af allra Ordum,
allt hvad bærist Losgiørd sære,
Andartaks á øllum Stundum,
Amen, játum þar til samed

205. Bid eg þann sem nægast Nádar,
Neyd mig frá og Kvølum leide,
Tíder stytte Meins og Mædu,
med nákvæmu Astargiede.
Greide Mál so giøre eg umm ræda,
GUds Dádsemder med Føgnude.
Kvædid heiter **Skiolldur** skráda.
Skridliós vort er Bodun Fridar.

Þessum Bladsijdum til Uppfyllingar setst eitt Kvæde sem kallast

Hugroo,

wr Donsku a Islendsku snwed
af Prosastenum

Sr. Gunnare Palssyne.

Under sinu Danska Lage.

Nu syrger, veitst þo Efned ei: Hvad er þad þá, Meñ epterþrá, i Heime hier, i H. h. med Vil og Vei, elska, rækia, epterfækia og una vid? Glærnskin og gómsætt pína Ovitid; Sá þvi neitar, varla veit, af Veralldar Sid.

2. Þott Kongar Vegsemd hafe há, þeir hafa fleira, sierhvorium meir ad hugsa um, ad h. um; Enn hver kañ tiá: Spíra, Króna, Klæde, Thrónar, minnur má, skemta þeim, enn hinna hveim, er horfa á, Þræl oft kátañ, Kong fálátañ, kunna Menn siá.

3. Lát Mogol þá upptelia tídt, sijn miklu Lønd, og marga Strønd; Mitt Holt skal mier, m. H. sk. m. sem Fialled frijdt; Eg Fólkverdum vijda Jordu Lijd og Láð, sijst vil nuña, ad misuña, ef med Dád, kañ mitt vanda af Vísdóms Anda, rettvíst Ráð.

4.

4. Forsælu-Borg er fyrer mier, Fallroſt og Haf, alls Frelſis Kaf, og Hoffins Prakt, og H. P. þeſs Helfor ber; Hof-Fólk ſmída, verdur vída af Vinde Log; Fals Kurteyſe, Lyſtarleyſe, læra miog, hafa Fiendur hvar ſem ſtendur, hulda um̃ Veg.

5. Baktal og Øfund margañ Mañ, óvarañ fliótt, kañ fella ſkiótt, eiñ Hofmann tídt, e. H. t. ſnart hraſa kañ, þeir ſem hafa Hofgards Klafa ad Hálsbande; Fá um̃ ſíder ſumar Tíder, ad ſiá med Spie: Qvi procul jovê, procul ſunt â fulmine.

6. Lát adra hlaupa Hófa til; Mitt Frelſe vært, er mier ſo kiært, ad eg þvi ſvo, ad eg þ. ſvo, ei ſóa vil, mier ei fellur, Hoffins hvellur Hliómur riett; Eg hef Mæte á mínu Sæte og minne Stiett, kañ hvad vil, og vil hvad kann, þád veiter ſo liett.

7. Allt Heimſins ſalſka Eruſkin, Riddara Bond, Rader og Stond, ei giora mig, ei g. m. Veralldar Vin, hvor ſem Eru heſur kiæra, heidre ſitt, Stand, eñ ei, ſie af þvi þvegen Eran tídt; Þvi Fals-Myndt kenna, kunna- opt Mehn á Krote litt.

8. Eg loſa giarnañ hvorium Hal, er heldſt vill ſá, ſem hærſt ad gá, vid hægre Hond, v. h. H. og hlæa ſkal; Erutitill, er Gagnleiſill Oſnotrum. Eg þvi æ, ad Heimſkum hlæ, i Huganum, ſem ſnikia, kaupa, hoppa og hlaupa, ad Hátitlum.

9. Su Nafnbót er eg sæke hærst, er ei ad sá, Embætte uppá, frá nockrum Stad, f. n. S. fyrer Gulled glærst, hun er ein, enn önnur nein, er agtast rett, frómhiartadur, Merkes Madur, i minne Stiett, og Meñ ei reyne liggia i Leyne, Lost nie Prett.

10. Ofka þo þess af odrum sijst, lángt heldur vil, þañ Tíd er til, mier haga ad sie, m. h. ad sie, þess verdur víst, Umtal Maña, ei er saña Ordsök þo; Skylda og Rettur Seggium settur, so mig dró, ad lose Præla og Lastara Kiælu, eg laungum hló.

11. Midia Veralldar Velltu i, Fót sære eg miñ, fioldygdugt Siñe síst breitest, s. br. þess Compass þvi, ecke strikar, af þvi Strike, Adgiætne, frí Vinattu Fride og Sátt, og Fœkvæde, Haturs bijd, ei hleyp frá Lijd, sem hreiser Spie.

12. Þá Rijkdóm nefndañ heyre eg hier, held eg ei sie, Fasteign og Fe, hvar Luckañ Maña, h. L. M. i fólgen er, þvi hiñ Rijke þrátt er snijker fleira ad fá; Hañ er snaudur. Hvör mun Audur hærre eñ sá, Frids til finnast minnst ad minnast, Örbyrgd á?

13. Allur skal fólgeñ Audur miñ, Anægiu i, nær afveit þvi, hvar Naudþurst sæ, h. N. sæ, i sierhvört Siñ, Afgángs, mijnum veitt skal Vinum, vijst hvad er, Fátækt Skiæda, miñst kañ mæda mig, nær hver, sær mier hiá, þad hafa á, þótt hyme eg ber.

14. Hvad Silfur, Gull og sierhvor Gnótt, hvar Virding, Magt, He:dur eg Prakt, sem ødrum kann, s. ø. k. tilfalla fliótt; þeim til Góda, giører bióda Giæd=skan há, ef sier vita vel hagnyta, Vegsemd þá, þeirra af Ynde, ei legg Leidinde Lijf mitt aa.

15. Mitt Lán i HErranns Hondum er, i Tijma eg sæ og til þess næ, sem Milden hañs, s. M. h. meddeiler mier; Sef þvi rótt, uñ svarta Nott, nær sig i Hel, sumer sprijnga þiaa og þvijnga, eg þad eitt tel, Rijka er stundum af Osunda, ef allt ferst vel.

16. Po verd ei Huglaus þar af sliett, nær adrer fá, þad eg vil ná, Heimskrijng=lan ei, H.k. ei fyrer eiñ er sett, fyrer Rijkum fraimar slijkum Fátækum, sem med Æru, sig vel næra, ad Samfundum, Hrigg ei beigde Hals nie sveigde ad Hniálidum.

17. Þá Gumnar aka, geng eg best, heldur siaa skal, Menn halde Tal af mier enn uñ, af m. eñ uñ, Vagn minn og Hest: Geng eg einn, og ecke neiñ hefe añ=añ Svein, eñ minn Skugga, skal mig ugga, Skoñ ei nein, sijdur Mæda mig kann hræda, af mijnum Svein.

18. Miñ Glld ei vera Mageñ skal, af sinum Rett, gledst eg so liett, sem adrer v:d

s. a.

s. a. v. betst Veitslu Val; Brædralag til Dryckin draga, driúgt ei kan, mijna Sál, ad mine Skálu, siáe Sann, fram i raudann daprann Daudann dárlegann.

19. Sier þusund Kvinnur Salomon, þott take han, ei hafa kan þar framar af þ. s. af, Gladværdar Von, ein má græta, ein má kiæta eins Mans Ged; Doris ein ei enur nein fær Ynde lied, eg freistunst ei, þo Frijdleik Meya sáe sied.

20. Hvad eg á Jordu hefe kiært, er Braud med Ró, mijn Doris mió, Heilbrygde gód, H. g. Hugskoted vært, kys ei meira, mier tilheyra af margskyns Pragt, eg lijtt sinne, Menn á minnest med Foragt; Þetta ad hafa er hærsta án Vafa Heimsins Magt.

21. Vor Ekka raud, vor Elle bleik, Odfluga hier þær flijta sier, Fegurden mijn F. m. vollt burtu veik; Glas álijdur, Elld oss bijdur:. Búest vid, epter Tid so eigniss blidann Andar Frid. Hier betst finnum, Heims Vijsinnar Heilnæmid.

ERRATA.

Pag. 131. Lin. 15. wtelœtest fyrra Ordsed: **vard**. Pag. 140. Lin. 22. l. **þeir**,

Hafi fleira yfirsiest vid Correction Bæklingsins, er **Lesarenn** beden ad lagfæra.

